STAR WARS™

EPISODUL V

IMPERIUL CONTRAATACĂ

THE EMPIRE STRIKES BACK

DONALD F. GLUT

Donald F. Glut

Născut în 1944, Donald Glut este scriitor, regizor amator, scenarist. A regizat peste 40 de filme de amatori și a scris mai multe scenarii, în special pentru emisiuni de copii. Donald Glut a scris romanul *Imperiul Contraatacă*, după scenariul celui de-al doilea film al seriei Star Wars, scenariu de film scris de Lucas, Kasdan şi Brackett.

La baza scenariului a stat povestirea *Splinter of the Mind's Eye* scrisă de Alan Dean Foster. În carte Forster imaginează o idilă între Luke și Leia, pentru a afla mai tîrziu, că în film, Lucas decide ca cei doi să fie frate şi

sоră.

Donald F. Glut

Imperiul Contraatacа

Traducere de
Ciprian Tănăsescu

Star Wars:
The Empire Stike Back
1980
Based on a story by George Lucas

I

— Ăsta zic şi eu frig!

Vocea lui Luke Skywalker sparse tăcerea pentru prima dată de cînd băiatul părăsise, cu cîteva ore în urmă, noua bază a Alianţei Rebelilor. Luke călărea un tauntaun, singura fiinţă vie în afară de el cît puteai vedea cu ochii pe acea planetă pustie. Se simţea obosit şi singur, iar sunetul propriei sale voci îl surprinse.

Luke, ca şi ceilalţi membri ai Alianţei explorau cu rîndul ţinuturile albe ale planetei Hoth, adunînd informaţii despre noua lor casă. Cu toţii se întorceau la bază cu un sentiment de linişte amestecat cu singurătate. Nu aflaseră nimic care să le contrazică descoperirile anterioare, conform cărora nu existau forme de viaţă inteligente pe această planetă îngheţată. Tot ce văzuse Luke în expediţiile sale solitare erau întinderile albe şi goale şi linia de munţi albăstrui ce păreau să dispară în ceţurile orizontului îndepărtat.

Luke zîmbi în spatele fularului ca o mască, ce îl proteja de vînturile reci de pe Hoth. Privind prin ochelarii de protecţie la întinderile de gheaţă, îşi trase şi mai mult deasupra frunţii gluga bordată cu blană.

Un colţ al gurii i se ridică a zîmbet în timp ce încerca să-şi amintească de cercetătorii oficiali aflaţi în serviciul guvernului imperial: "Galaxia este împestriţată de colonii

cărora puţin le pasă de treburile Imperiului sau de opozanţii acestuia, Alianţa Rebelilor", gîndi el. "Iar cine vrea să întemeieze o aşezare, trebuie să fie nebun ca să-şi încerce norocul pe Hoth. Planeta asta nu are nimic de oferit nimănui – doar nouă".

Alianţa Rebelilor îşi stabilise o bază pe lumea de gheaţă, cu mai puţin de o lună în urmă. Luke era bine cunoscut la bază şi, deşi abia împlinise douăzeci şi trei de ani, ceilalţi războinici rebeli i se adresau cu apelativul de "comandant Skywalker". Acest titlu îl făcea să se simtă puţin stingherit. Cu toate acestea era deja în stare să comande o trupă de soldaţi. Lui Luke i se întîmplaseră atîtea lucruri şi el însuşi se schimbase atît de mult! Chiar şi lui i se părea incredibil că numai cu trei ani în urmă era un băiat de fermier cu ochi miraţi, ce-şi ducea traiul pe planeta sa de baştină, Tatooine.

Tînărul comandant îşi îndemnă tauntaunul:

— Hai, fetiţo.

Trupul de culoare gri al şopîrlei zăpezilor era apărat de frig printr-un înveliş de blană deasă. Galopa pe cele două membre posterioare musculoase, ale căror labe cu trei degete se terminau în nişte gheare mari şi încovrigate, ce aruncau în urmă bucăţi întregi de zăpadă. Capul, asemănător cu cel al lamei, se întindea înainte, iar coada se răsucea în spate cînd animalul urca în fugă o pantă îngheţată. Capul încornorat al tauntaunului se întorcea dintr-o parte în alta, pentru a evita vînturile ce-i asaltau botul tremurător.

Luke îşi dori ca misiunea să ia sfîrşit. Trupul îi era aproape îngheţat, în ciuda îmbrăcăminţii armatei rebele, bine căptuşită cu blană. Dar ştia că el alesese acest loc; se oferise voluntar pentru a străbate aceste cîmpii îngheţate în căutarea altor forme de viaţă. Tremura în timp ce privea umbra lungă pe care o aruncau pe zăpadă el şi animalul lui. "Vîntul se înteţeşte", gîndi el. "Şi vînturile astea îngheţate aduc temperaturi de nesuportat pe

aceste cîmpii, după căderea nopţii". Era tentat să se întoarcă la bază puţin mai devreme decît normal, dar era pe deplin conştient de importanţa misiunii sale, de a stabili cu certitudine că rebelii erau singuri pe Hoth.

Tauntaunul se întoarse brusc spre dreapta, aproape dezechilibrîndu-l pe Luke, care încă nu se obişnuise pe de-a întregul să călărească aceste creaturi imprevizibile.

— Nu vreau să te jignesc, îi spuse animalului de sub el, dar m-aş simţi mult mai în largul meu în scaunul vehiculului meu antigravitaţional. Pentru asemenea misiune însă, un tauntaun – în ciuda dezavantajelor sale – era cel mai eficient şi mai practic mijloc de transport existent pe Hoth.

Cînd animalul atinse vîrful unei alte pante de gheaţă, Luke îl făcu să se oprească. Îşi scoase ochelarii de protecţie cu lentile întunecate şi clipi de cîteva ori pentru a-şi obişnui ochii cu strălucirea orbitoare a zăpezii.

Deodată, atenţia îi fu atrasă de apariţia unui obiect ce străbătu ca un fulger cerul, lăsînd în spate o dîră de fum, în timp ce cobora spre orizontul înceţoşat. Luke întinse cu repeziciune mîna la centura sa utilitară, apucînd electrobinoclul. Simţi o teamă ca un fior ce concura cu frigul atmosferei de pe Hoth. Ceea ce văzuse putea fi de fabricaţie umană, poate chiar lansat de Imperiu. Tînărul comandant, cu binoclul aţintit spre obiect, îi urmări traiectoria şi privi cu atenţie cînd acesta se prăbuşi pe solul alb şi fu acoperit de strălucirea exploziei de zăpadă.

La sunetul acesteia, tauntaunul lui Luke începu să tremure. Un muget de frică scăpă din botul animalului care începu să scurme neliniştit zăpada cu ghearele. Luke mîngîie capul tauntaunului, încercînd să-l liniştească. Îşi auzi cu greutate vorbele, prin zgomotul vîntului.

— Uşurel, fetiţo, e doar un meteorit! strigă el, şi animalul se calmă, iar Luke îşi duse transmiţătorul la gură: Ecou 3 către Ecou 7. Han bătrîne, mă auzi?

Receptorul pîrîi datorită paraziţilor, apoi o voce cunoscută îşi croi drum prin interferenţă.

— Tu eşti, puştiule? Ce s-a întîmplat?

Glasul părea ceva mai bătrîn şi mai ascuţit decît al lui Luke. Pentru o clipă, Luke îşi aduse aminte cu duioşie de prima întîlnire cu contrabandistul spaţial corellian, în acel bar întunecat şi plin de extratereştri, într-un port spaţial de pe Tatooine. Acum era unul dintre puţinii prieteni ai lui Luke care nu erau membri oficiali ai Alianţei Rebelilor.

— Mi-am terminat rondul şi nu am detectat nici un semn de viaţă, vorbi Luke în transmiţătorul său, apropiindu-şi gura foarte mult de microfon.

— Nu există destulă viaţă pe cubul ăsta de gheaţă, nici măcar pentru a umple un crucişător spaţial, răspunse Han, străduindu-se să-şi facă auzită vocea prin vîntul ce şuiera. Eu mi-am plasat balizele de recunoaştere. Mă îndrept spre bază.

— Ne vedem în curînd, răspunse Luke.

Ochii îi erau încă aţintiţi spre coloana de fum ce se ridica răsucindu-se dintr-un punct negru în depărtare.

— Tocmai a căzut un meteorit în apropiere şi vreau să văd ce-i cu el. Nu stau mult.

Închizînd transmiţătorul, Luke îşi întoarse atenţia către tauntaunul lui. Creatura reptiliană îşi muta greutatea de pe un picior pe celălalt. Scoase un urlet înfundat ce păru să semnalizeze frica.

— Hai, fetiţo! rosti, mîngîind capul tauntaunului. Ce s-a întîmplat... Ai mirosit ceva? Nu-i nimic acolo.

Dar Luke începuse şi el să nu se simtă în largul lui, pentru prima oară de cînd plecase de la baza rebelilor. Ceea ce ştia cu siguranţă despre aceste şopîrle ale zăpezilor era faptul că aveau simţuri foarte ascuţite. Mai mult ca sigur că animalul încerca să-i spună lui Luke că îi păştea un pericol.

Fără a mai pierde o clipă, Luke scoase un obiect mic din centura sa utilitară şi îi reglă butoanele miniaturale.

Dispozitivul era destul de sensibil pentru a capta pînă şi cele mai mici semne de viaţă, detectînd temperatura corporală şi sistemele vitale interne. Dar cînd Luke începu să citească indicaţiile aparatului, îşi dădu seama că nu mai era nevoie – sau timp – să continue.

O umbră se înălţă deasupra lui, la peste un metru şi jumătate înălţime. Luke se întoarse şi i se păru deodată că solul însuşi căpătase viaţă. O namilă cu blană albă, camuflată perfect faţă de movilele de zăpadă, se aruncă sălbatic asupra sa.

— Fir-ar să...

Arma lui Luke nu apucă să-şi părăsească teaca. Gheara imensă a creaturii zăpezilor, wampa, îl lovi cu putere drept peste faţă, aruncîndu-l de pe tauntaun în zăpada îngheţată.

Luke leşină şi nu apucă să audă ţipetele demne de milă ale tauntaunului şi nici tăcerea bruscă ce urmă după zgomotul făcut de ruperea gîtului animalului. Şi nici nu-şi simţi glezna apucată cu sălbăticie de atacatorul său uriaş şi păros, care îl tîrî ca pe o păpuşă fără viaţă peste cîmpia acoperită de zăpadă.

Fumul negru continua să se ridice din groapa de pe deal, unde acel obiect căzuse din cer. Norii de fum se subţiaseră considerabil de cînd obiectul se prăbuşise formînd un crater în zăpada topită, fumul negru fiind dispersat peste cîmpurî de vînturile îngheţate de pe Hoth.

Ceva se mişca în crater.

La început fu doar un sunet, un zgomot metalic crescînd în intensitate ca pentru a concura vîntul ce urla. Apoi obiectul se mişcă – ceva ce străluci în lumina după-amiezii cînd începu să se ridice încet din crater.

Obiectul părea să fie o formă oarecare de viaţă, ceva străin, cu capul oribil, ca o ţeastă cu multe orbite, cu ochii acoperiţi de lentile întunecate, aruncîndu-şi privirile reci peste sălbaticele întinderi şi mai reci. Dar pe măsură

ce se ridica mai mult din crater, forma sa dezvălui clar că este un soi de maşinărie, cu un "trup" mare şi cilindric, conectat la un cap circular şi echipat cu aparate de filmat, senzori şi anexe metalice, dintre care unele se terminau cu cleşti ca de crab.

Maşina se ridică deasupra craterului ce fumega şi îşi întinse anexele în diferite direcţii. Apoi un semnal fu trimis mecanismelor sale interne şi maşinăria începu să plutească deasupra cîmpiei îngheţate.

Întunecatul droid analizor dispăru în curînd în depărtare.

Un alt călăreţ, încotoşmănat în haine de iarnă şi urcat pe un tauntaun cu pete cenuşii, se grăbea să ajungă la baza de operaţii rebelă.

Ochii acelui om, ca nişte puncte de metal rece, priveau fără interes cupolele de un gri şters, miriadele de turele de tun şi colosalele generatoare de energie care erau singurele indicii ale vieţii civilizate pe această planetă. Han Solo îşi încetini treptat şopîrla zăpezilor, trăgînd de hăţuri astfel încît creatura trecu la pas prin intrarea enormei peşteri de gheaţă.

Han binecuvîntă căldura relativă a vastului complex de caverne, încălzit de unităţile de încălzire rebele ce obţineau energie de la uriaşele generatoare de afară. Această bază subterană era atît o peşteră de gheaţă naturală cît şi o reţea de tunele angulare săpate într-un munte de gheaţă solidă de laserele rebelilor. Corellianul fusese în multe alte locuri din galaxie, mult mai neatrăgătoare, dar pe moment nu-şi putu reaminti localizarea exactă a vreunuia din ele.

Descălecă de pe tauntaun, apoi aruncă o privire în jur la activitatea ce se desfăşura înăuntrul peşterii gigantice. Oriunde se uita vedea cum se cărau, se asamblau sau se reparau tot felul de lucruri. Rebeli în uniforme gri alergau

grăbiţi pentru a descărca provizii şi a regla echipamentul. Mai erau şi roboţi, în cea mai mare parte unităţi R2 şi droizi energetici, care păreau să mişune peste tot, rulînd sau păşind prin coridoarele de gheaţă, îndeplinindu-şi eficient numeroasele însărcinări.

Han începu să se întrebe dacă nu cumva se moleşise cu vîrsta. La început nu simţise nici interes şi nici loialitate faţă de această Alianţă Rebelă. Implicarea sa de ultimă oră în conflictul dintre Imperiu şi Alianţă începuse ca o tranzacţie de afaceri oarecare, cînd îşi închiriase serviciile şi pusese la bătaie nava sa, *Şoimul Mileniului.* Treaba părea destul de simplă: trebuia doar să-i transporte pe Ben Kenobi şi pe tînărul Luke, plus doi droizi, în sistemul Alderaan. De unde să ştie Han la vremea aceea că va fi chemat şi pentru a salva o prinţesă de pe cea mai temută staţie de luptă a Imperiului, Steaua Morţii?

Prinţesa Leia Organa...

Cu cît se gîndea mai mult la ea, cu atît mai mult realiza Solo cîte necazuri îşi provocase, acceptînd banii lui Ben Kenobi. Tot ce îşi dorise Han la început era să-şi încaseze onorariul şi s-o întindă pentru a-şi plăti nişte datorii urîte ce-i atîrnau deasupra capului ca un meteorit gata să cadă. Niciodată n-avusese intenţia să devină un erou.

Şi totuşi, ceva îl reţinuse în preajmă, pentru a se alătura lui Luke şi zănatecilor săi prieteni rebeli, atunci cînd începuseră legendarul atac spaţial asupra Stelei Morţii. Ceva. Pînă acum Han nu-şi dăduse seama ce fusese acel ceva. Acum, cu mult după distrugerea Stelei Morţii, Han era încă alături de Alianţa Rebelilor, oferindu-şi ajutorul pentru a construi această bază pe Hoth, probabil cea mai neînsemnată din toate planetele galaxiei. Dar toate acestea erau pe cale să se schimbe, îşi spuse singur. Din punctul lui de vedere, Han Solo şi rebelii erau pe cale să pornească pe traiectorii divergente.

Mergea repede prin hangarul subteran unde mai

multe nave de luptă rebele fuseseră ancorate şi acum erau verificate de oameni în gri, asistaţi de roboţi cu înfăţişări diferite. Ceea ce îl interesa pe Han cel mai mult era nava de marfă în formă de farfurie ce se odihnea pe nişte picioare de aterizare proaspăt montate. Era cea mai mare navă din hangar şi se pricopsise cu cîteva găuri noi în învelişul ei metalic de cînd Han se întîlnise pentru prima oară cu Skywalker şi Kenobi. Cu toate acestea, *Şoimul Mileniului* nu era cunoscut pentru felul său ciudat de a arăta, ci pentru viteza lui. Cargoul acela era deocmadată cea mai rapidă navă, ce cîştigase Cursa Kessel, şi întrecuse un interceptor imperial TIE.

O mare parte din succesul *Şoimului* putea fi atribuită întreţinerii sale, acum încredinţată mîinilor unui munte de păr maroniu, înalt de doi metri, a cărui faţă era pe moment ascunsă în spatele unei măşti de sudor.

Chewbacca, uriaşul copilot wookie a lui Han Solo, repara trenul de aterizare central al *Şoimului Mileniului* cînd îl observă pe Solo apropiindu-se. Wookieul se opri din lucru şi îşi ridică masca de pe faţă, arătîndu-şi figura păroasă. Un mîrîit, pe care puţini dintre cei ce nu aparţineau speciei wookie îl puteau traduce, ieşi din gura sa cu dinţi mari. Han Solo era unul dintre aceşti puţini.

— Frig nu este cuvîntul potrivit, Chewie, răspunse corellianul. Aş prefera o bătălie zdravănă în locul acestei ascunzători îngheţate!

Observă şuviţele de fum ce se ridicau din bucata de metal proaspăt sudată.

— Cum te descurci cu trenul ăla de aterizare?

Chewbacca răspunse cu un mormăit tipic de Wookie.

— Bine, spuse Han cu totul de acord cu dorinţa prietenului său de a se întoarce în spaţiu, spre o altă planetă – oricare în afară de Hoth.

— Mă duc să raportez. Apoi îţi voi da o mînă de ajutor. De îndată ce trenurile alea de aterizare sînt gata, plecăm de aici.

Wookieul lătră vesel şi se întoarse la lucrul său, în timp ce Han continuă să străbată peştera artificială de gheaţă.

Centrul de comandă era plin de echipament electronic şi aparatură de monitorizare pînă aproape de tavanul de gheaţă. Ca şi în hangar, personalul rebel umplea centrul de comandă. Camera era plină de operatori, soldaţi, oameni de întreţinere – împreună cu droizi de modele şi mărimi diferite, cu toţii fiind implicaţi în preschimbarea acestei încăperi într-o bază de lucru ce urma să o înlocuiască pe cea de pe Yavin.

Omul pe care venise să-l vadă Han Solo se afla în spatele unei console mari, cu atenţia fixată pe ecranul unui computer pe care apăreau sclipind şiruri de cifre şi litere. Rieekan, purtînd uniforma de general rebel, îşi îndreptă silueta înaltă pentru a-l primi pe Solo cînd acesta se apropie.

— Generale, nici urmă de viaţă în zonă, raportă Han. Dar toate marcajele în perimetru sînt puse, aşa că veţi şti dacă vine cineva în vizită.

Ca de obicei, generalul Rieekan nu zîmbi la gluma lui Solo. Dar îl admira pe acest tînăr pentru că îşi asumase rolul de membru neoficial în Rebeliune. Ba era într-atît de impresionat de calităţile lui Solo, încît deseori se gîndise să-i dea un post de ofiţer onorific.

— Încă n-a sosit comandantul Skywalker? se interesă generalul.

— Verifică un meteorit care a căzut în apropierea lui, răspunse Han. Va sosi în curînd.

Rieekan aruncă o privire scurtă la nou instalatul ecran radar şi studie imaginile ce se perindau pe acesta.

— Cu toată activitatea meteorică din acest sistem ne va fi greu să depistăm navele care s-ar apropia.

— Generale, eu...

Han ezită.

— Cred că a venit timpul să plec.

Atenţia lui Han se mută de la generalul Rieekan spre o siluetă ce se apropia. Mersul îi era în acelaşi timp graţios şi hotărît, şi într-un fel, caracteristicile feminine ale tinerei ce se apropia păreau să nu se potrivească cu uniforma sa albă de luptă. Chiar şi de la acea distanţă, Han îşi dădu seama că Prinţesa Leia era supărată.

— Eşti bun în luptă, remarcă generalul. Îmi pare rău să te pierd.

— Mulţumesc, generale. Dar pe capul meu s-a pus o recompensă. Dacă nu-i plătesc datoria lui Jabba Huttezul, sînt un mort ambulant.

— Pericolul morţii iminente nu este un lucru cu care să te poţi obişnui... începu ofiţerul în timp ce Han se întoarse spre Prinţesa Leia.

Solo nu era genul sentimental, dar simţi că acum era foarte emoţionat.

— Cam aşa e, înălţimea Voastră, şi se opri neştiind ce răspuns să aştepte de la Prinţesă.

— Exact, replică Leia cu răceală.

Mîndria ei distantă se transformă rapid în mînie adevărată. Han clătină din cap. Cu multă vreme în urmă îşi spusese că femeile – mamifere, reptile sau aparţinînd vreunei alte clase biologice urmînd a fi descoperită – erau departe de puterea lui de înţelegere. Mai bine să le laşi misterul, se sfătuia el adesea.

Dar pentru o vreme Han începuse totuşi să creadă că exista măcar o femeie în tot cosmosul pe care începea să o înţeleagă. Însă mai greşise el şi înainte.

— Ei bine, spuse Han, nu fi chiar atît de drăguţă cu mine. La revedere, Prinţesă.

Întorcîndu-i spatele brusc, Han o luă pe coridorul tăcut ce făcea legătura cu centrul de comandă. Destinaţia lui era hangarul, unde un wookie uriaş şi un cargou de contrabandist – două realităţi pe care le înţelegea – îl aşteptau. Nu avea de gînd să se oprească din mers.

— Han!

Leia alergă după el, trăgîndu-şi cu greu răsuflarea. Glacial, se opri şi se întoarse spre ea.

— Da, Înălţimea Voastră?

— Credeam că te-ai hotărît să rămîi.

În vocea Leiei părea să existe o îngrijorare reală, dar Han nu putea fi sigur.

— Vînătorul acela de recompense peste care am dat pe Ord Mantell m-a făcut să mă răzgîndesc.

— Luke ştie? întrebă ea.

— Va afla cînd se va întoarce, răspunse Han morocănos.

Ochii Prinţesei Leia se îngustară, judecîndu-l cu o privire pe care el o cunoştea bine. Pentru o clipă, Han se simţi ca una din bucăţile de gheaţă de pe suprafaţa planetei.

— Nu te uita aşa la mine, spuse el aspru. În fiecare zi mă caută vînători de recompense. Vreau să-i plătesc datoria lui Jabba înainte de a trimite şi mai mulţi ucigaşi şi pe cine ştie cine. Trebuie să scap de premiul care s-a pus pe capul meu atîta timp cît încă îl mai *am.*

Leia fu impresionată în mod evident de cuvintele sale, şi Han înţelese că ea era îngrijorată şi, poate, că simţea chiar ceva mai mult pentru el.

— Dar noi avem încă nevoie de tine, spuse ea.

— Noi? întrebă *el.*

— Da.

— Dar *tu?*

Han avu grijă să sublinieze ultimul cuvînt, deşi nu era deloc sigur de ce o face. Poate că era ceva ce-şi dorea de multă vreme să spună, dar îi lipsise curajul – nu, se corectă el, stupiditatea de a-şi expune sentimentele. În acea clipă i se părea că nu avea multe lucruri de pierdut şi era pregătit pentru orice răspuns al ei.

— Eu? spuse ea tăios. Nu ştiu ce vrei să spui.

Incredul, Han Solo clătină din cap.

— Nu, probabil că nu.

— Şi ce, mă rog, ar fi trebuit să ştiu?

Mînia îi apăruse din nou în glas, probabil pentru că, gîndi Han, începea în fine să înţeleagă. El zîmbi.

— Vrei să rămîn din cauză că simţi ceva pentru mine.
Din nou Prinţesa se înmuie.

— Ei bine, da, ne-ai fost de mare ajutor, spuse ea făcînd o pauză înainte de a continua. Eşti un conducător înnăscut.

Dar Han nu o lăsă să termine.

— Nu, Înălţimea Voastră. Nu-i vorba de asta.

Deodată, Leia îl privi direct în faţă pe Han, cu ochi care în fine înţelegeau totul. Începu să rîdă.

— Îţi imaginezi tot felul de lucruri.

— Zău? Eu cred că-ţi era teamă că te voi părăsi fără măcar să..., ochii lui Han se aţintiră pe buzele ei... să te sărut.

Ea începu să rîdă şi mai tare acum.

— Mai degrabă aş săruta un wookie.

— Se poate aranja.

Se apropie de ea, Leia arăta minunat, chiar şi în lumina proastă a încăperii de gheaţă.

— Crede-mă, nu ţi-ar strica un sărut ca lumea. Ai fost atît de ocupată să dai ordine, că ai uitat să fii femeie. Dacă ai fi fost altfel pentru o clipă, te-aş fi putut ajuta. Dar acum e prea tîrziu, iubito. Marea ta ocazie îşi ia zborul de aici.

— Cred că pot supravieţui, zise ea, vizibil enervată.

— Mult noroc!

— Nu-ţi pasă nici măcar dacă...

El ştia ce avea de gînd să spună Prinţesa şi nu o lăsă să termine.

— Te rog, cruţă-mă, o întrerupse el. Nu-mi vorbi iar despre Rebeliune. Numai la asta te gîndeşti. Eşti la fel de rece ca şi planeta aceasta.

— Şi crezi că tu eşti cel care mă va face să mă încălzesc?

— Sigur, dacă m-ar interesa să o fac. Dar nu cred că ar fi foarte amuzant.

Şi cu aceasta Han făcu un pas înapoi, uitîndu-se din nou la ea, cîntărind-o din ochi cu răceală.

— Ne vom mai întîlni, spuse el. Poate pînă atunci te vei mai încălzi puţin.

Expresia ei se schimbă din nou. Han văzuse în viaţa lui ucigaşi cu ochi mult mai blînzi.

— Ai educaţia unui bantha, aruncă ea, dar nu eşti la fel de valoros ca el. Călătorie plăcută, şmechere!

Prinţesa Leia se întoarse rapid pe călcîie şi se îndepărtă grăbită de-a lungul coridorului.

II

Temperatura de pe suprafaţa planetei Hoth scăzuse. Dar, în ciuda aerului rece, droidul analizor imperial continuă să plutească în voie pe deasupra cîmpurilor şi dealurilor acoperite de zăpadă, cu senzorii întinşi în toate direcţiile pentru a detecta semne de viaţă.

Senzorii de căldură ai robotului reacţionară subit. Găsiseră o sursă de căldură în apropiere, iar căldura putea indica viaţă. Capul i se roti în jurul axului, ochii lui, ca nişte băşicuţe îndreptîndu-se în direcţia din care îşi avea originea sursa de căldură. Automat, robotul analizor îşi reglă acceleraţia şi începu să se mişte cu viteză maximă pe deasupra cîmpurilor îngheţate.

Maşina în formă de insectă încetini doar cînd se apropie de o movilă de zăpadă mai mare decît ea însăşi. Scannerul robotului luă notă de mărimea movilei – aproape 1,8 m înălţime pe o lungime de 6 m. Dar dimensiunea movilei era doar de importanţă secundară. Ceea ce era cu adevărat uluitor – dacă o maşină de

supraveghere putea vreodată să fie uluită – era cantitatea de căldură ce se degaja de sub movilă. Creatura de sub dealul înzăpezit era cu siguranţă bine protejată împotriva frigului.

O rază albăstruie de lumină ţîşni dintr-unul din apendicele robotului analizor, căldura sa intensă croindu-şi drum prin movila albă şi împrăştiind bucăţele de zăpadă strălucitoare în toate direcţiile.

Movila începu să tremure apoi să se scuture. Fiinţa de dedesubt fusese foarte iritată de raza de probă a robotului. Zăpada începu să cadă în bucăţi mari de pe laturile movilei şi, la unul din capete, apărură doi ochi din masa de zăpadă.

Uriaşii ochi galbeni se holbară ca nişte puncte gemene de foc la creatura mecanică ce îşi continua opera cu razele sale dureroase. În ochii aceia se aprinse o ură primitivă pentru cel care-i întrerupsese somnul.

Movila se cutremură din nou, scoţînd un urlet care aproape distruse senzorii acustici ai droidului analizator. Acesta se dădu cîţiva metri înapoi, mărind distanţa dintre el şi creatură. Droidul nu mai întîlnise pînă acum o creatură wampa; computerele îl sfătuiră să trateze expeditiv cu această fiară.

Droidul îşi făcu un reglaj intern pentru a-şi ajusta puterea razei laser. O clipă mai tîrziu raza ajunsese la intensitatea maximă. Maşina aţinti laserul asupra creaturii învăluind-o într-un nor mare de flăcări şi fum. Cîteva secunde mai tîrziu rămăşiţele creaturii wampa fură măturate de vînturile îngheţate.

Fumul dispăru, fără a lăsa în urmă vreo dovadă – în afară de o groapă adîncă în zăpadă – că o creatură a gheţurilor existase vreodată acolo.

Dar existenţa sa fusese înregistrată cu acurateţe în memoria droidului analizor care-şi continua deja misiunea programată.

Urletele unei alte creaturi wampa îl treziră în sfîrşit pe tînărul comandant rebel.

Luke simţi că-i explodează capul de durere şi că totul se învîrte în jurul lui. Cu un efort dureros reuşi să-şi focalizeze privirea şi să observe că se află într-o peşteră de gheaţă, pereţii săi zimţaţi reflectînd lumina scăzută a amurgului.

Îşi dădu seama dintr-o dată că era spînzurat cu capul în jos, cu braţele bălăngănind şi degetele la vreo treizeci de centimetri de podeaua plină de zăpadă. Gleznele îi erau amorţite. Îşi curbă gîtul şi văzu că picioarele îi erau prinse în gheaţa ce atîrna din tavan şi că pe picioarele lui se formau stalactite de gheaţă. Simţi masca îngheţată a sîngelui închegat pe faţă în locul unde creatura wampa îşi înfipsese ghearele.

Luke auzi din nou răgetele animalice, care răsunau acum mai puternic prin trecătoarea de gheaţă adîncă şi strîmtă. Urletele monstrului erau asurzitoare. Se întrebă ce îl va ucide: frigul sau colţii şi ghearele fiarei care locuia în acea peşteră.

Trebuie să mă eliberez, gîndi el, să scap din gheaţa asta. Puterile încă nu-i reveniseră cu totul, dar cu un efort de voinţă îşi încorda trupul şi atinse legăturile ce-l ţineau prizonier. Prea slăbit încă, Luke nu putu sparge gheaţa şi căzu înapoi cu capul în jos, spre podeaua albă. Calmează-te, îşi şopti singur. Linişteşte-te.

Pereţii de gheaţă pîrîiră datorită urletelor din ce în ce mai puternice ale creaturii ce se apropia. Labele acesteia scîrţîiau în zăpada îngheţată, înfricoşător de aproape; în scurt timp oroarea albă se va întoarce şi îl va încălzi probabil pe tînărul războinic înfrigurat în întunericul burţii sale.

Ochii lui Luke se rotiră prin peşteră, observînd pînă la urmă grămada de lucruri pe care le adusese cu el în misiune, lucruri ce zăceau acum pe sol într-un morman

dezordonat şi nefolositor. Echipamentul era la aproape un metru depărtare de locul unde putea ajunge el cu mîna. Şi printre toate lucrurile acelea se găsea ceva care-i captă în mod deosebit atenţia – un dispozitiv cilindric cu cîteva mici butoane şi un disc de metal în vîrf. Acest obiect îi aparţinuse odată tatălui său, fost Cavaler Jedi, ce fusese trădat şi omorît de tînărul Darth Vader.

Dar acum era al lui Luke, care îl primise de la Ben Kenobi, pentru a-l folosi cu cinste împotriva tiraniei imperiale.

Luke încercă cu disperare să-şi sucească trupul îndurerat încît să ajungă la sabia laser aruncată în zăpadă. Dar frigul îngheţat ce-i străbătea trupul îi încetinea mişcările şi îl slăbea. Luke începu să se resemneze în faţa sorţii cînd auzi creatura wampa apropiindu-se cu mîrîituri sonore. Ultimele sale sentimente de speranţă aproape dispărură cînd îi simţi prezenţa.

Dar nu statura uriaşului alb domina acum peştera. Ci acea prezenţă spirituală liniştitoare care-l vizita ocazional pe Luke în momentele de supărare sau pericol. Prezenţa care-i apăruse pentru prima oară numai după ce bătrînul Ben, încă o dată în rolul său Jedi de Obi-Wan Kenobi, dispăruse sub faldurile mantiei ce căzuse la pămînt tăiată în două de sabia laser a lui Darth Vader. Prezenţă care era uneori ca o voce familiară, o şoaptă aproape imperceptibilă ce vorbea direct în mintea lui Luke.

— Luke. Şoapta se auzi din nou, bîntuindu-l. Gîndeşte-te că sabia laser este în mîna ta.

Cuvintele zvîcniră în capul îndurerat al lui Luke. Tînărul războinic simţi apoi o împrospătare bruscă a forţelor, un sentiment de încredere ce-l împingea să continue lupta în ciuda situaţiei sale, aparent fără speranţe. Ochii i se fixară asupra sabiei laser. Întinse mîna spre ea; simţindu-şi degetele degerate plătind tribut gerului. Închise ochii strîns, concentrîndu-se. Însă nu putu atinge arma. Ştiu că va fi nevoie de mult mai

mult pentru a o atinge.

"Trebuie să mă liniştesc", îşi spuse Luke, "să mă liniştesc.''

Mintea lui Luke se zbătea ameţită în timp ce auzea cuvintele mentorului său fără trup:

— Lasă Forţa să curgă prin tine, Luke.

Forţa!

Luke văzu imaginea inversată, ca de gorilă, a creaturii gheţurilor, deasupra lui, braţele sale ridicate terminîndu-se cu gheare enorme şi strălucitoare. Pentru prima oară îi văzu faţa ca de maimuţă şi se înfioră la vederea coarnelor de berbec ale fiarei şi a maxilarului inferior ce clămpănea dînd la iveală colţii ascuţiţi. Războinicul excluse creatura din gîndurile sale. Încetă să se mai lupte pentru arma lui, trupul i se relaxă şi deveni moale, permiţînd spiritului său să fie receptiv la sugestiile lui Ben Kenobi. Putea simţi deja cum trece prin el acel cîmp de energie, generat de toate fiinţele vii, care lega tot acest univers. Aşa cum îl învăţase Kenobi, Forţa se afla în interiorul lui Luke, pentru a fi folosită aşa cum credea el de cuviinţă.

Creatura albă îşi întinse ghearele negre şi se năpusti asupra tînărului ce atîrna de tavanul peşterii. Deodată, sabia laser, sări ca prin magie, în mîna lui Luke. Instantaneu, apăsă un buton colorat de pe minerul armei, lăsînd să ţîşnească o rază ca o lamă, cu care îşi tăie rapid legăturile de gheaţă.

În timp ce Luke, cu arma în mînă, căzu la pămînt, silueta monstruoasă de deasupra lui se dădu înapoi precaută. Ochii sulfuroşi ai fiarei clipiră neîncrezători la vederea lamei luminoase, a priveliştii uimitoare pentru mintea sa primitivă.

Deşi îi venea greu să se mişte, Luke sări în picioare şi îşi roti sabia de lumină în direcţia animalului cu blana ca neaua, forţîndu-l să facă un pas înapoi, apoi încă unul.

Coborînd cu repeziciune arma, Luke pătrunse prin în-

velişul păros al monstrului cu lama sa luminoasă.

Creatura gheţurilor scoase un geamăt, urletul ei de agonie făcînd să tremure pereţii peşterii. Se întoarse şi părăsi în grabă peştera, silueta sa albă pierzîndu-se pe suprafaţa zăpezii.

Afară era aproape întuneric şi, o dată cu întunericul, veniră vînturile îngheţate. Forţa era cu Luke, dar chiar şi această putere misterioasă nu-l putea încălzi acum. Fiecare pas pe care îl făcea încercînd să iasă din peşteră era mai dificil decît cel dinainte. Pînă la urmă, cu privirea înceţoşată, Luke se împiedică de o movilă de zăpadă şi căzu la poalele acesteia, leşinat.

La nivelul inferior al hangarului principal, Chewie pregătea *Şoimul Mileniului* pentru decolare. Îşi abandonă pentru o clipă lucrul pentru a privi o pereche destul de curioasă ce tocmai apăruse de după colţ, amestecîndu-se în furnicarul activ al rebelilor din hangar. Nici una din din aceste două siluete nu era umană, deşi una dintre ele avea o formă umanoidă şi dădea impresia unui om în armura aurită a unui cavaler. Mişcările îi erau precise, chiar prea precise pentru a fi umane, gîndi Chewbacca. Tovarăşul său nu avea nevoie de picioare omeneşti pentru a se deplasa pentru că se descurca de minune alunecînd cu trupul său scund, de forma unui butoi, pe roţi miniaturale.

Cel mai mic dintre cei doi droizi piuia şi fluiera cu frenezie.

— Nu este vina mea, cutie de conserve stricată ce eşti, decretă droidul înalt, antropomorf, gesticulînd cu o mînâ metalică. Nu ţi-am cerut eu să dai drumul la încălzire. N-am spus decît că era foarte frig în camera ei. Dar aşa şi trebuie să fie. Cum o să-i uscăm toate lucrurile? A! am ajuns.

C-3PO, droidul auriu cu formă umană, se opri pentru

a-şi focaliza senzorii optici asupra *Şoimului Mileniului* ce se afla ancorat în hangar.

Celălalt robot, R2-D2, îşi retrase roţile şi piciorul frontal, odihnindu-şi trupul bondoc de metal direct pe podea. Senzorii micuţului droid cercetau siluetele familiare ale lui Han Solo şi ale wookieului său în timp ce aceştia îşi continuau lucrul la înlocuirea trenului de aterizare central al cargoului.

— Stăpîne Solo, domnule, strigă 3PO, singurul dintre cei doi roboţi echipat cu o imitaţie de voce umană. Aş putea să vă vorbesc puţin?

Han nu era tocmai dispus să fie deranjat, mai ales de către robotul acesta pisălog.

— Ce este?

— Prinţesa Leia a încercat să ia legătura cu dumneavoastră prin aparatul de transmisie, îl informă 3PO. Probabil că nu funcţionează cum trebuie.

Han ştia însă că nu este aşa.

— Eu l-am închis, spuse asupru, continuînd să lucreze la nava sa. Ce doreşte Maiestatea Sa de la mine?

Senzorii auditivi ai lui 3PO identificară dispreţul din glasul lui Han, dar nu-l înţeleseră. Robotul mimă un gest uman în timp ce adăugă:

— Îl caută pe stăpînul Luke şi s-a gîndit că s-ar putea să fie aici cu dumneavoastră. Nimeni nu pare să ştie...

— Luke nu s-a întors încă?

Han fu cuprins de îngrijorare. Vedea cum cerul de dincolo de intrarea în peştera de gheaţă se întunecase destul de mult de cînd el şi cu Chewbacca începuseră reparaţiile la *Şoimul Mileniului.* Han ştia cît de mult scădea temperatura după căderea nopţii şi cît de reci puteau fi vînturile de pe Hoth.

Dintr-o mişcare fu jos, fără a mai privi la copilotul său wookie.

— Termină tu, Chewie. Ofiţer de punte! strigă Han, apoi duse transmiţătorul la gură şi întrebă: Paza, s-a

întors comandantul Skywalker?

Răspunsul negativ se citi pe faţa lui crispată. Sergentul de punte şi ajutorul său alergară spre Solo, răspunzînd la chemările sale.

— S-a întors comandantul Skywalker? întrebă Han, cu nelinişte în glas.

— Nu l-am văzut, răspunse ofiţerul de punte. E posibil să fi venit prin intrarea de sud.

— Verifică! îi aruncă Solo, deşi nu era într-o poziţie oficială care să-i permită să dea ordine. E urgent.

În timp ce sergentul de punte şi ajutorul său se întoarseră şi o luară la fugă pe coridor, R2 emise un şuier îngrijorat ce crescu întrebător în frecvenţă.

— Nu ştiu, R2, răspunse 3PO, întorcîndu-şi ţeapăn capul şi partea de sus a trupului în direcţia lui Han.

— Domnule, aş putea să vă întreb ce se petrece?

Mînia se revărsă înăuntrul lui Han cînd bombăni un răspuns către robot:

— Du-te şi spune preţioasei tale Prinţese că dacă nu apare în curînd, Luke e un om mort.

R2 începu să fluiere isteric la auzul celor spuse de Han, iar camaradul său auriu, de-a dreptul speriat, exclamă:

— Oh, nu!

Tunelul principal era plin de oameni în plină activitate cînd Han Solo îşi făcu apariţia. Văzu doi soldaţi rebeli folosindu-şi întreaga forţă pentru a ţine în frîu un tauntaun nervos care încerca să scape.

Din capătul celălalt, ofiţerul de punte dădu buzna în coridor, rotindu-şi ochii prin încăpere pînă cînd îl văzu pe Han.

— Domnule, spuse cu tremur în glas, comandantul Skywalker nu a trecut nici prin intrarea de sud. Poate a uitat să raporteze sosirea.

— Nu e genul lui, îl repezi Han. Spiderele sînt gata?

— Încă nu, răspunse ofiţerul de punte. Adaptarea lor

la frig s-a dovedit a fi dificilă. Poate pînă mîine dimineaţă...

Han îl întrerupse. Nu aveau timp de pierdut cu maşinării care nu ar fi făcut faţă condiţiilor vitrege de pe Hoth.

— Va trebui să ieşim cu un tauntaun. Eu iau sectorul patru.

— Temperatura scade prea repede.

— Bineînţeles, mîrîi Han, şi Luke e în gerul de afară.

Celălalt ofiţer se oferi voluntar.

— Eu voi acoperi sectorul doisprezece. Spuneţi-le celor din camera de comandă să activeze ecranul alfa.

Dar Han ştia că nu mai era timp pentru a pune în funcţiune aparatele de supraveghere, cînd Luke putea muri în orice clipă undeva pe întinderile înzăpezite de deasupra. Îşi croi drum prin grupul de soldaţi rebeli şi, prinzînd hăţurile unui tauntaun domesticit, sări în spinarea creaturii.

— Furtunile nocturne vor începe înainte ca vreunul din voi să atingă primul marcaj, îi avertiză ofiţerul de punte.

— Atunci ne vedem în iad, îi aruncă Han, trăgînd de hăţurile animalului pentru a-l îndrepta spre ieşirea din peşteră.

Ningea cu fulgi mari în vreme ce Han Solo alerga pe tauntaunul său prin pustiul acela. Noaptea se apropia şi vîntul urla cu putere, pătrunzîndu-i chiar şi prin hainele groase. Ştia că dacă nu-l va găsi pe tînărul războinic cît mai curînd, acesta nu va mai fi decît o bucată de gheaţă. Tauntaunul începuse deja să simtă efectele scăderii de temperatură. Nici măcar straturile sale de grăsime izolatoare şi blana gri nu-l puteau proteja de furia elementelor naturii după căderea nopţii. Animalul şuiera deja, respiraţia devenindu-i din ce în ce mai dificilă.

Han se ruga ca şopîrla zăpezilor să nu cadă, măcar pînă îl va localiza pe Luke. Îşi îndrumă tauntaunul,

forţîndu-l să alerge mai repede pe cîmpia îngheţată.

O altă siluetă se mişca prin zăpadă, trupul său de metal clătinîndu-se deasupra pămîntului îngheţat.

Droidul analizor imperial se opri pentru scurt timp în aer, cu senzorii mişcîndu-i-se în toate direcţiile.

Apoi, satisfăcut de ceea ce găsise, robotul coborî încet, aşezîndu-se pe sol. Asemeni picioarelor unui păianjen, mai multe braţe de recoltat probe ieşiră din învelişul metalic, dislocînd o parte din zăpada ce se aşezase pe carcasa robotului.

Ceva începu să prindă contur în jurul robotului. O lucire care pulsa acoperind maşina asemenea unei cupole transparente. În curînd, acest cîmp de forţe se solidifică împingînd înapoi zăpada ce se aşeza pe carcasa droidului.

După un timp strălucirea se stinse lent şi zăpada adusă de vînt formă în curînd o perfectă cupolă albă ascunzînd complet droidul şi cîmpul său de forţă protector.

Tauntaunul alerga cu viteză maximă, chiar prea repede, avînd în vedere distanţa pe care o parcursese şi aerul îngheţat, de nesuportat. Nu mai şuiera, acum gemea, iar picioarele îi deveneau din ce în ce mai nesigure. Lui Han îi păru rău de durerea pricinuită tauntaunului, dar în clipa de faţă viaţa creaturii era de importanţă secundară faţă de cea a prietenului său Luke.

Lui Han începea să-i fie din ce în ce mai greu să vadă prin ninsoarea ce se înteţea. Disperat, căuta o pată pe albul imaculat al cîmpiei, un punct îndepărtat care ar fi putut fi Luke, dar nu vedea nimic decît întinderile de zăpadă şi gheaţă.

Şi deodată auzi un sunet. Han trase de hăţuri, oprind

brusc tauntaunul. Solo nu putea fi sigur, dar i se părea că distinge şi un alt sunet decît urletul vîntului care-l biciuia. Îşi încordă privirea pentru a se uita în direcţia sunetului. Apoi îşi îndemnă tauntaunul, forţîndu-l să galopeze de-a lungul cîmpului înzăpezit.

Luke ar fi putut fi mort, hrană pentru animalele de pradă pînă a doua zi de dimineaţă. Cu toate acestea era încă în viaţă şi se lupta să rămînă în viaţă, în ciuda furtunilor nocturne ce-l asaltau violent. Luke se ridică îndurerat din zăpadă, dar fu doborît din nou de o rafală de vînt îngheţat. Căzînd, se gîndi la ironia soartei. Băiatul unui fermier de pe Tatooine, perfect pregătit pentru bătălia cu Steaua Morţii, pierea acum singur într-un ţinut îngheţat şi străin.

Avu nevoie de toată forţa ce-i mai rămăsese pentru a se tîrî încă o jumătate de metru, înainte de a se prăbuşi definitiv, scufundîndu-se treptat în inconştienţă.

— Nu pot..., murmură, deşi nimeni nu-i putea auzi cuvintele.

Cineva, deşi încă nevăzut, îl auzise.

— Trebuie. Cuvintele vibrară în mintea lui Luke.

— Luke, uită-te la mine!

Luke nu putea ignora acest ordin; puterea acelor vorbe spuse în şoaptă era mult prea mare.

Cu mare efort, Luke îşi ridică capul şi văzu ceva ce crezu că este o halucinaţie. În faţa lui, cîtuşi de puţin afectat de frig, deşi era îmbrăcat în roba subţire pe care o purtase în deşertul fierbinte de pe Tatooine, stătea Ben Kenobi.

Luke vru să-l strige, dar vocea nu-l ajută. Apariţia vorbi cu aceeaşi autoritate blîndă pe care Ben o folosea întotdeauna cu tînărul Luke.

— Trebuie să supravieţuieşti, Luke.

Tînărul comandant găsi destulă forţă pentru a-şi

mişca buzele din nou.

— Mi-e frig... atît de frig...

— Trebuie să mergi în sistemul Dagobah, fură instrucţiunile spectrului lui Ben Kenobi. Vei învăţa de la Yoda, Maestrul Jedi, cel care mi-a fost şi mie profesor.

Luke ascultă, apoi întinse mîna pentru a atinge silueta fantomatică.

— Ben... Ben..., mormăi el.

Spectrul lui Ben rămase neimpresionat de eforturile lui Luke de a-l atinge.

— Luke, vorbi el din nou, eşti singura noastră speranţă.

Singura noastră speranţă.

Luke nu înţelegea nimic. Dar înainte de a-şi putea aduna forţele pentru a cere o explicaţie, silueta începu să se estompeze. Şi cînd orice urmă a acestei apariţii dispăru, lui Luke i se păru că vede apropiindu-se un tauntaun cu un călăreţ în spinare. Şopîrla zăpezilor se apropia cu paşi nesiguri. Călăreţul era încă prea departe, ascuns de furtună, pentru a-l putea identifica.

Disperat, tînărul comandant rebel strigă: Ben?! înainte de a recădea în inconştienţă.

Şopîrla zăpezilor abia mai era în stare să se ţină pe picioarele sale de dinozaur cînd Han trase de hăţuri pentru a o opri, şi apoi descălecă.

Han privi îngrozit la silueta aproape îngheţată şi acoperită de zăpadă ce zăcea ca moartă la picioarele sale.

— Hai, amice, se aplecă el asupra trupului inert al lui Luke, uitînd imediat de propriul lui trup aproape îngheţat. Nu ai murit încă. Dă-mi un semn de viaţă.

Han nu putea să-şi dea seama dacă Luke mai era în viaţă, dar observă că faţa acestuia, aproape acoperită de zăpadă, fusese masacrată cu sălbăticie. Îl frecă pe tînărul său prieten pe faţă, avînd grijă să nu atingă rănile pe cale de a se închide.

— Nu face asta, Luke. Încă nu ţi-a sunat ceasul.

În sfîrşit obţinu un răspuns slab. Un geamăt, care de abia se auzi în urletul furtunii, fu de ajuns pentru a trimite o scînteie de speranţă ce încălzi trupul îngheţat al lui Han. Rînji uşurat:

— Ştiam eu că n-ai să mă laşi singur aici! Trebuie să te scot de aici cît mai repede.

Dîndu-şi seama că salvarea lui Luke – şi a sa – se bizuia pe viteza tauntaunului, Han se îndreptă spre animal cărîndu-l în braţe pe tînărul războinic. Dar înainte de a putea arunca trupul inconştient al prietenului său pe spinarea animalului, şopîrla zăpezilor scoase un strigăt de agonie şi se prăbuşi în zăpadă. Întinzîndu-l jos pe tovarăşul său, Han se precipită spre tauntaunul căzut. Acesta scoase un ultim sunet şi apoi amuţi pentru veşnicie.

Solo pipăi blana animalului, căutînd cu degetele amorţite un cît de mic semn de viaţă.

— E mai mort decît luna planetei Triton, spuse el, ştiind că Luke nu auzise nici un cuvînt. N-avem prea mult timp la dispoziţie.

Sprijinind trupul nemişcat al lui Luke de burta animalului mort, Han se apucă de treabă. "S-ar putea să fie un sacrilegiu", gîndi el, "faptul că folosesc arma favorită a unui Jedi în felul ăsta", dar în momentul respectiv sabia laser a lui Luke era cea mai eficientă şi mai precisă unealtă pentru a tăia pielea groasă a unui tauntaun.

La început se simţi ciudat în vreme ce strîngea arma în mînă, dar apoi tăie învelişul păros al animalului de la cap şi pînă la labele din spate. Han strîmbă din nas cînd simţi mirosul urît ce se ridica din tăietura aburindă. Nu-şi putea aminti decît foarte puţine lucruri ce miroseau la fel de îngrozitor ca interiorul unui tauntaun. Fără a mai sta pe gînduri, aruncă măruntaiele alunecoase în zăpadă.

Cînd cadavrul animalului fu eviscerat complet Han îşi întinse prietenul înăuntrul acestei carcase calde şi acoperite de blană.

— Ştiu că nu miroase prea bine, Luke, dar măcar nu vei îngheţa. Sînt sigur că tauntaunul ăsta nu ar fi ezitat dacă ar fi fost invers.

Din trupul şopîrlei zăpezilor se ridică un val de duhoare.

— Pfui! se abţinu Han să nu vomite. Ce bine că nu eşti treaz, amice.

Nu-i mai rămăsese mult timp pentru a termina ce avea de făcut. Mîinile îngheţate ale lui Han se îndreptară spre sacul cu echipament legat de spinarea tauntaunului şi scotociră prin obiectele dinăuntru pînă găsiră containerul cu adăpostul portabil.

Înainte de a-l despacheta vorbi în microfonul său.

— Baza Ecou, mă recepţionezi?

Nici un răspuns.

— Transmiţătorul ăsta este inutil!

Cerul se întunecase vizibil şi vîntul bătea violent, ceea ce făcea ca pînă şi respiraţia să devină aproape imposibilă. Han se chinui să deschidă containerul adăpostului portabil şi, cu mişcări ţepene, începu să construiască singura piesă din echipamentul rebelilor care îi putea proteja pe amîndoi – însă doar pentru scurtă vreme.

— Dacă nu ridic mai repede adăpostul ăsta, bombăni Han, Jabba n-o să mai aibă nevoie de vînători de recompense.

III

R2-D2 stătea chiar în faţa intrării în hangarul secret al rebelilor, pudrat cu un strat de zăpadă ce se aşezase pe corpul lui cilindric. Mecanismele sale interioare de evaluare a timpului îi spuseră că aşteptase destul acolo,

iar senzorii săi optici îl informară că afară era noapte.

Unitatea R2 era interesată doar de senzorii săi care trimiteau în continuare semnale peste întinderile îngheţate. Căutarea lui îndelungată şi devotată întru găsirea lui Luke Skywalker şi a lui Han Solo nu dăduse nici un rezultat.

Roboţelul bondoc începu să piuie neliniştit cînd 3PO se apropie de el, păşind ţeapăn prin nămeţi.

— R2, spuse robotul auriu înclinîndu-şi jumătatea de sus a trupului spre el, nu poţi face nimic în plus. Trebuie să vii înăuntru! zicînd asta, 3PO îşi îndreptă spatele, simulînd un fior uman la trecerea unei pale de vînt ce îi atinse carcasa strălucitoare. R2, mi-au îngheţat articulaţiile continuă el. Nu vrei să te grăbeşti... te rog?...

Dar înainte să-şi poată termina propoziţia, 3PO se grăbea deja să ajungă la intrarea în hangar.

Cerul planetei Hoth era total întunecat pe timp de noapte, iar Prinţesa Leia Organa, ce se afla la intrarea în baza rebelă, îşi continuă veghea îngrijorată. Tremura datorită vîntului rece de noapte în timp ce încerca să străpungă cu privirea întunericul de pe Hoth. În aşteptare, lîngă ea se găsea maiorul Derlin, adînc îngrijorat.

Uriaşul wookie era aşezat în apropiere, iar capul său se ridică cu repeziciune din mîinile sale păroase cînd cei doi droizi, 3PO şi R2, intrară din nou în hangar.

3PO era îngrijorat ca un om.

— R2 nu a reuşit să recepţioneze nici un semnal, raportă el în grabă, dar are impresia că raza lui de acţiune este probabil prea limitată pentru a ne face să renunţăm la orice speranţă.

Totuşi în vocea artificială a lui 3PO se putea detecta prea puţină încredere.

Leia încuviinţă din cap spre droidul mai înalt, dar nu vorbi. Gîndurile îi erau prea ocupate de cei doi dispăruţi. Ceea ce o neliniştea cel mai tare era faptul că îşi dădu seama că mintea ei era aţintită mai mult asupra unuia

din cei doi: corellianul cu păr închis la culoare, ale cărui cuvinte nu trebuiau luate întotdeauna în seamă.

În vreme ce Prinţesa continuă să privească afară, maiorul Derlin se întoarse pentru a primi raportul unui locotenent rebel.

— Toate patrulele au sosit, în afară de Solo şi Skywalker, domnule.

Maiorul privi spre Prinţesa Leia.

— Înălţimea Voastră, spuse el cu vocea plină de regret, nu mai putem face nimic în seara aceasta. Temperatura scade rapid. Uşile de protecţie trebuie închise. Îmi pare rău.

Derlin aşteptă o clipă, apoi se adresă locotenentului.

— Închideţi uşile.

Ofiţerul rebel plecă şi execută ordinul lui Derlin şi imediat în încăperea de gheaţă temperatura păru să scadă şi mai mult în vreme ce wookieul urla de groază.

— Avionetele rapide ar trebui să fie gata pînă dimineaţă, îi spuse maiorul Prinţesei Leia. Îi vor căuta mai uşor aşa.

Fără a se aştepta la un răspuns afirmativ, Leia întrebă:

— Există vreo şansă să supravieţuiască pînă dimineaţă?

— Slabă, răspunse maiorul Derlin cu onestitate. Dar există totuşi o şansă.

Ca răspuns la cuvintele maiorului, R2 începu să opereze computerele miniaturizate dinăuntrul corpului său metalic, luîndu-i doar cîteva clipe pentru a jongla cu numeroase seturi de date matematice şi exteriorizîndu-şi rezultatele printr-o serie de piuituri triumfătoare.

— Doamnă, traduse 3PO, R2 spune că probabilitatea de a nu supravieţui este de şapte sute douăzeci şi cinci la unu apoi, rotindu-se către robotul mai scund, droidul de protocol mormăi: De fapt, nu cred că era nevoie să ne spui asta.

Nimeni nu răspunse la traducerea lui 3PO. Pentru o vreme se lăsă o tăcere solemnă, întreruptă doar de ecoul metalic al uşilor uriaşe ce se închideau pe timpul nopţii. Era ca şi cum un zeu fără inimă tăiase legăturile grupului adunat acolo cu cei doi oameni aflaţi afară, pe cîmpiile îngheţate, anunţîndu-le moartea cu zgomotul metalic al unui gong.

Chewbacca scoase un alt urlet de suferinţă.

În acel moment o rugă tăcută, adeseori spusă pe o lume numită Alderaan, îşi croi drum în mintea Prinţesei Leia.

Soarele ce se ridica pe cerul nordic al planetei Hoth strălucea destul de slab, dar razele sale erau suficiente pentru a arunca puţină căldură pe suprafaţa îngheţată a planetei. Lumina se tîra de-a lungul dealurilor de zăpadă, luptîndu-se să atingă colţurile întunecate ale trecătorilor de gheaţă şi poposi în sfîrşit pe singura movilă albă de o rotunjime perfectă de pe întreaga planetă.

Atît de perfectă era movila acoperită de zăpadă, încît probabil că-şi datora existenţa unei alte puteri decît celei naturale. Apoi, pe măsură ce se lumină cerul, această movilă începu să bîzîie. Oricine ar fi observat movila acum ar fi fost surprins cînd cupola de zăpadă păru să erupă, trimiţîndu-şi învelişul exterior de zăpadă în înaltul cerului, într-o explozie imensă de particule albe. O maşină ce zumzăia începu să îşi tragă înapoi braţele retractabile cu senzori şi capul ei umflat se ridică uşor din patul alb şi îngheţat.

Robotul analizor se opri pentru scurt timp în aerul rece, apoi îşi continuă misiunea de dimineaţă peste întinderile acoperite cu zăpadă.

Încă un lucru invadase aerul dimineţii de pe lumea de

gheaţă – o navă cu vîrful retezat, relativ mică, cu geamurile carlingii mate şi tunuri laser montate pe fiecare latură. Avioneta de zăpadă a rebelilor avea un blindaj greu şi fusese proiectată pentru lupte în apropierea suprafeţei planetei. Dar în această dimineaţă nava cea mică se afla într-o misiune de recunoaştere, gonind pe deasupra peisajului alb şi zburînd arcuit peste conturul movilelor de zăpadă.

Cu toate că avioneta era proiectată pentru un echipaj de doi oameni, Zev era singurul ocupant al navei. Ochii lui cercetau panorama dezolantă ce se întindea dedesubt; se rugă să găsească obiectivul căutării sale, înainte de a fi orbit de strălucirea zăpezii.

Deodată auzi un semnal ca o pîrîitură de tonalitate joasă.

— Baza Ecou, strigă jubilînd în transmiţătorul din carlingă. Am prins ceva! Nu mare lucru, dar ar putea fi un semn de viaţă. Sectorul patru-şase-unu-patru pe opt-opt-doi. Mă apropii.

Manevrînd cu frenezie comenzile navei, Zev îi reduse uşor viteza şi înclină aparatul de zbor pentru a ocoli o movilă de zăpadă. Binecuvîntă forţa gravitaţională ce îl împinse brusc în scaun şi îşi îndreptă avioneta în direcţia acelui semnal slab.

În vreme ce infinitatea albă a terenului planetei Hoth gonea pe sub el, pilotul rebel mută transmiţătorul pe o altă frecvenţă.

— Ecou Trei, aici este Vagabond Doi. Mă recepţionaţi? Comandante Skywalker, aici este Vagabond Doi.

Singurul răspuns pe care-l primi prin transmiţătorul său fu un zgomot de paraziţi.

Apoi auzi o voce, ce părea că vine din depărtare, încercînd să-şi croiască drum printre pîrîiturile zgomotoase.

— Drăguţ din partea voastră, băieţi, că aţi dat pe aici. Sper că nu v-am sculat prea de dimineaţă.

Zev întîmpină cu veselie cinismul ce se făcea întotdeauna auzit din gura lui Han Solo. Îşi mută transmiţătorul înapoi pe frecvenţa bazei rebele ascunse.

— Baza Ecou, aici Vagabond Doi, raportă el. I-am găsit. Repet...

În timp ce vorbea, pilotul reglă un acord fin pe semnalele ce clipeau pe ecranele monitoarelor din carlingă. Apoi reduse şi mai mult viteza navei sale, apropiind-o şi mai mult de suprafaţa planetei pentru a putea vedea mai bine un obiect mic care se detaşa pe fundalul întinderii de zăpadă.

Obiectul, un adăpost portabil de tip rebel, se afla în vîrful unei movile de zăpadă. Pe partea bătută de vînt a adăpostului se afla o formă acoperită de zăpadă şi, sprijinită de partea superioară a movilei de zăpadă, o antenă radio.

Dar priveliştea cea mai minunată din toate era cea a unei siluete umane cunoscute, stînd în picioare, în faţa adăpostului pentru zăpadă, dînd din braţe frenetic spre avionetă.

Cînd Zev începu manevra de aterizare, se simţi nemaipomenit de recunoscător că măcar unul dintre războinicii pe care fusese trimis să-i caute era încă în viaţă.

Doar un geam gros despărţea trupul aproape îngheţat şi învineţit de lovituri al lui Luke Skywalker de cei patru prieteni ai săi care-l vegheau.

Han Solo, care aprecia căldura relativă a centrului medical rebel, stătea lîngă Leia, iar alături copilotul său wookie, R2-D2 şi C-3PO. Han suspină uşurat. Ştia că, în ciuda atmosferei sinistre a containerului în care se afla, tînărul comandant era în sfîrşit în afară de orice pericol şi se afla în grija celor mai bune mîini mecanice.

Îmbrăcat doar cu un şorţ alb, Luke atîrna în poziţie verticală într-un cilindru transparent, cu nasul şi gura

acoperite cu o combinaţie de mască de respiraţie şi microfon.

Droidul chirurg, 2-lB, îl îngrijea pe tînăr cu îndemînarea celor mai buni doctori umanoizi. Era ajutat de un droid asistent medical FX-7, care arăta ca un set de cilindri, fire şi braţe metalice deasupra cărora se afla un capac de metal. Cu graţie, droidul chirurg acţiona un întrerupător care comandă scurgerea unui fluid roşu gelatinos peste pacientul său uman. Acest lichid bacterian putea face miracole, chiar şi cu pacienţii într-o stare atît de proastă ca Luke. În timp ce gelatina bolborosea învelindu-i trupul, Luke începu să se mişte şi să delireze.

— Păzea, gemu el... creaturile zăpezii. Periculos... Yoda... Merg la Yoda... singura speranţă.

Han nu avea nici cea mai mică idee despre ce delira prietenul său. Chewbacca rămase perplex la auzul cuvintelor fără nici un sens, exprimîndu-se cu un lătrat interogativ.

— Nici eu nu înţeleg nimic, Chewie, răspunse Han.

3PO comentă plin de speranţă:

— Sper să fie doar trecător, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ar fi foarte neplăcut dacă stăpînul Luke ar face un scurt circuit.

— Puştiul a dat peste ceva, observă Han, căci nu e vorba numai de frig.

— Creaturile acelea despre care tot vorbeşte, spuse Leia uitîndu-se la Solo, care privea întunecat. Am dublat paza, Han, începu ea încercînd să-i mulţumească. Nu ştiu cum...

— Las-o baltă, spuse el brusc.

Acum era preocupat doar de prietenul său care se găsea în fluidul bacterian de culoare roşie. Trupul lui Luke se mişca prin substanţa strălucitor colorată, proprietăţile curative ale fluidului bacterian începînd deja să-şi facă efectul. Pentru o vreme, Luke încercă să

reziste valurilor curative ale gelatinei translucide. Pînă la urmă, renunţă să mai mormăie şi se relaxă, supunîndu-se puterilor acelui fluid.

2-lB întoarse spatele omului care îi fusese încredinţat în grijă. Îşi îndreptă capul în formă de craniu şi se uită la Han şi la ceilalţi prin geam.

— Comandantul Skywalker a fost în dormoşoc, dar acum răspunde bine fluidului bacterian, anunţă robotul, iar vocea autoritară se auzi distinct prin geam. Este în afară de orice pericol acum.

Cuvintele robotului chirurg înlăturară pe dată tensiunea în care se găsea grupul aflat de cealaltă parte a geamului. Leia scoase un oftat de uşurare, iar Chewbacca mormăi aprobator în privinţa tratamentului lui 2-lB.

Luke nu putea estima cît timp delirase. Dar acum era din nou stăpîn pe mintea şi simţurile lui. Se ridică în capul oaselor pe patul său din centrul medical rebel. "Ce uşurare", gîndi el, "să respiri din nou aer adevărat, oricît de rece ar fi."

Un droid medical îi scotea pansamentul protector de pe faţa în curs de însănătoşire. Ochii îi fură descoperiţi şi începu să perceapă chipul cuiva ce stătea lîngă patul său. Treptat, imaginea zîmbitoare a Prinţesei Leia se limpezi. Se apropie de el şi îi dădu uşor la o parte părul ce-i acoperea ochii.

— Bacteriile cresc bine, spuse ea privindu-i rănile ce se cicatrizau. Cicatricile ar trebui să dispară într-o zi sau două. Te mai doare?

Uşa camerei se deschise. R2 piui un salut vesel rulînd către Luke, 3PO se apropie şi el de pat cloncănind zgomotos din articulaţii.

— Stăpîne Luke, mă bucur că vă văd funcţionînd din nou.

— Mulţumesc, 3PO.

R2 emise o serie de pîrîituri şi fluierături de fericire.

— R2 îşi exprimă şi el uşurarea, traduse 3PO.

Luke era desigur recunoscător pentru grija ce i-o purtau roboţii. Dar înainte să poată răspunde vreunuia dintre droizi fu întrerupt din nou.

— Bună puştiule, îl salută şmechereşte Han Solo, intrînd împreună cu Chewbacca în centrul medical.

Wookieul mormăi un salut prietenos.

— Pari destul de puternic pentru a te lupta cu un gundark, observă Han.

Luke se simţea într-adevăr puternic şi era recunoscător prietenului său.

— Mulţumită ţie.

— Îmi eşti dator de două ori, juniorule.

Han îi trimise Prinţesei un rînjet larg, diabolic.

— Ei bine, Scumpetea Voastră, spuse el ironic, se pare că ai aranjat lucrurile în aşa fel încît să mă ai prin preajmă încă o vreme.

— Nu am nici un amestec în hotărîrea asta, se aprinse Leia, supărată de vanitatea lui Han. Generalul Rieekan consideră că este periculos ca navele să părăsească sistemul pînă cînd generatoarele nu vor intra în funcţiune.

— Frumoasă poveste. Dar eu cred că pur şi simplu nu poţi suporta să mă pierzi din ochi.

— Nu ştiu de unde ţi-ai făcut rost de iluziile astea, creier laser ce eşti, replică ea.

Chewbacca, amuzat de această luptă verbală între doi dintre cei mai voluntari oameni pe care îi întîlnise vreodată, rîse cu pofta unui wookie.

— N-ai decît să rîzi, ghem de blană ce eşti, spuse Han bine dispus. Dacă ne-ai fi văzut cînd eram singuri în pasajul de sud...

Pînă atunci, Luke ascultase neatent acest schimb viu de replici. Han şi Prinţesa se certaseră de multe ori în

trecut. Dar referirea la pasajul de sud îi aprinse curiozitatea şi se uită spre Leia, cerînd o explicaţie.

— Şi-a exprimat adevăratele ei sentimente pentru mine, continuă Han, delectîndu-se cu roşeaţa ce apăru pe obrajii Prinţesei. Cum, Înălţimea Voastră, ai uitat deja?

— Ia ascultă, ticălos, îngălat şi redus la minte.... zise Prinţesa scuipînd cuvintele cu furie.

— Cine e îngălat? rînji el. Îţi zic eu, iubito, probabil că am nimerit foarte aproape de ţintă din moment ce te-ai supărat aşa. Nu-i aşa, Luke?

— Da, spuse el, holbîndu-se neîncrezător la Prinţesă. Se pare... Într-un fel...

Leia privi spre Luke, iar pe faţa ei îmbujorată se citea un amestec straniu de emoţii. Ceva vulnerabil, aproape copilăresc, se reflectă în ochii ei pentru o clipă. Apoi masca durităţii apăru din nou.

— Chiar aşa să fie? spuse ea. Ei bine, cred că nu ştiţi încă totul despre femei.

Luke încuviinţă tăcut. Încuviinţă însă şi mai tare cînd în clipa următoare Leia se apleca şi îl sărută hotărît pe buze. Apoi, ea se întoarse pe călcîie şi defilă cu capul sus prin cameră, trîntind uşa în urma ei. Toţi cei din încăpere – oameni, wookie şi droizi – se uitară unul la altul, fără glas.

În depărtare o alarmă de avertizare începu să sune în coridoarele subterane.

Generalul Rieekan şi operatorul şef se sfătuiau în centrul de comandă al rebelilor cînd Han Solo şi Chewbacca dădură buzna în cameră. Prinţesa Leia şi 3PO, care asistaseră la discuţia dintre general şi ofiţerul său, se întoarseră la auzul paşilor ce se apropiau.

Un semnal de alarmă se auzi în cameră, provenind de la o consolă uriaşă aflată în spatele lui Rieekan şi monitorizată de ofiţeri şi controlori rebeli.

— Generale, îl strigă controlorul de la senzori.

Foarte atent, generalul Rieekan privi ecranul de pe consolă. Deodată văzu un semnal ce clipea şi care nu se afla acolo cu o clipă înainte.

— Prinţesă, spuse el, cred că avem vizitatori.

Leia, Han, Chewbacca şi 3PO se strînseră împrejurul generalului şi priviră ecranele piuitoare ale monitoarelor.

— Am recepţionat ceva în afara bazei, în zona doisprezece. Merge spre est, spuse generalul Rieekan.

— Orice ar fi, e din metal, observă controlorul de senzori.

Ochii Prinţesei se măriră de surpriză.

— Atunci nu poate fi una din creaturile care l-au atacat pe Luke?

— Ar putea fi al nostru? întrebă Han. O avionetă?

Controlorul de senzori clătină din cap.

— Nu, nu avem nici un semnal de identificare.

Apoi, dintr-un alt monitor, se auzi un sunet.

— Aşteptaţi, ceva foarte slab...

Mergînd cît de rapid îi permiteau articulaţiile ţepene, 3PO se apropie de consolă. Senzorii săi auditivi recepţionară semnale stranii.

— Trebuie să vă spun, domnule, că eu cunosc peste şase milioane de forme de comunicare, dar asta e ceva nou. Cred că e codificat sau...

Chiar atunci vocea unui soldat rebel se auzi din difuzorul transmiţătorului de pe consolă.

— Aici Staţia Ecou Trei-Opt. Avem pe radar un obiect neidentificat. Este chiar deasupra orizontului. Ar trebui să avem contact vizual în aproximativ...

Fără nici un avertisment vocea se bîlbîi plină de teamă.

— Ce se...? O, nu!

Urmă o ploaie de paraziţi radio, apoi legătura se rupse definitiv.

Han încreţi fruntea.

— Orice ar fi, spuse el, nu e vorba de un prieten. Hai să aruncăm un ochi. Vino, Chewie.

Încă înainte ca Han şi Chewbacca să iasă din încăpere, generalul Rieekan îi trimisese pe Vagabond Zece şi Vagabond Unsprezece la staţia Trei-Opt.

Giganticul distrugător spaţial imperial ocupa o poziţie cheie în flota Imperiului. Nava, elegant alungită, era mai mare şi mult mai ameninţătoare decît cele cinci distrugătoare spaţiale imperiale obişnuite care o escortau. Împreună, aceste şase crucişătoare, erau cele mai temute şi mai devastatoare nave de război din galaxie, capabile de a transforma în praf cosmic orice se apropia prea mult de raza armelor lor.

Flancînd distrugătoarele spaţiale, evoluau un număr de nave mai mici, zburînd de colo colo printre navele ce făceau parte din *armada* spaţială. Erau interceptoarele TIE.

În inima fiecărui membru al echipajelor din acest escadron imperial al morţii domnea o încredere supremă în puterea lor, în special printre oamenii ce compuneau personalul de pe monstruosul distrugător spaţial central. Dar mai exista ceva în sufletele lor. Frica – frica de sunetul familiar al paşilor grei al căror ecou străbătea întreaga navă. Membrii echipajului se temeau de zgomotul acestor paşi şi tremurau ori de cîte ori îi auzeau apropiindu-se, pentru ca să apară mult temutul dar respectatul lor conducător.

Dominîndu-i de la înălţimea sa impunătoare, în mantia sa neagră şi cu casca neagră ce-i ascundea chipul, Darth Vader, Stăpînul Întunecat din Sith, apăru pe puntea de comandă principală, iar oamenii din jurul lui amuţiră. Pentru o vreme ce păru o veşnicie, nu se auzi nici un sunet în afara celor de pe panourile de control ale navei şi a şuierăturilor venite prin grilajul măştii de

respirat a figurii de abanos.

În vreme ce Darth Vader contempla nesfîrşita înşiruire de stele, căpitanul Piett dădu buzna pe puntea largă a navei, aducînd un mesaj pentru amiralul Ozzel, un om scund, cu o privire rea, ce stătea pe punte.

— Cred că am găsit ceva, amirale, anunţă el emoţionat, uitîndu-se la Ozzel şi apoi la Stăpînul Întunecat.

— Da, căpitane?

Amiralul era un om total neîncrezător, care nu se simţea în apele lui în prezenţa superiorului său cu mantie neagră.

— Raportul pe care îl avem este doar un fragment trimis de un droid analizator din sistemul Hoth. În plus, este însă cel mai bun fir pe care l-am prins de...

— Am trimis mii de droizi analizori să caute prin toată galaxia, interveni Ozzel furios. Vreau dovezi nu ipoteze. Nu intenţionez să continui vînătoarea dintr-o margine a...

Brusc, silueta în negru se apropie de cei doi şi îi întrerupse:

— Aţi găsit ceva? întrebă el, cu vocea oarecum distorsionată de masca de respiraţie.

Căpitanul Piett se uită respectuos la stăpînul său, ce se înălţa deasupra sa ca un zeu omnipotent înveşmîntat în negru.

— Da, domnule, spuse Piett încet, alegîndu-şi cuvintele cu precauţie. Avem contact vizual. Sistemul ar trebui să fie lipsit de forme de viaţă umană...

Dar Vader nu îl mai asculta pe căpitan. Faţa sa mascată se întoarse spre o imagine proiectată pe unul din ecrane – imaginea unei escadrile de spidere Vebele gonind pe deasupra cîmpiilor albe.

— Asta e, tună Darth Vader fără a avea nevoie de alte explicaţii.

— Stăpîne, protestă amiralul Ozzel, există atîtea aşezări necartografiate. Ar putea fi contrabandişti...

— Aceasta este! insistă fostul Cavaler Jedi, strîngînd

pumnul în mănuşa neagră. Şi Skywalker este cu ei. Aduceţi navele de patrulare, amirale, şi îndreptaţi-vă spre sistemul Hoth. Vader privi spre un ofiţer ce purta o uniformă verde şi o şapcă de aceeaşi culoare. Generale Veers, se adresă acestuia Stăpînul Întunecat, pregăteşte-ţi oamenii.

De îndată ce Darth Vader vorbi, oamenii lui trecură la execuţia planului său diabolic.

Droidul analizor imperial îşi întinse o antenă mare ce ieşi din capul său ca de gîndac şi trimise un semnal pătrunzător, de înaltă frecvenţă. Scanerul robotului reacţionase la o formă de viaţă ascunsă în spatele unei dune mari de zăpadă şi notase apariţia capului maroniu al unui wookie şi a unui mîrîit scos din adîncul gîtlejului. Aruncătoarele laser care fuseseră incluse în construcţia robotului analizor se aţintiră spre uriaşul cu blană.

Dar înainte ca robotul să aibă timp să tragă, raza roşie provenită dintr-o armă de mînă explodă din spatele droidului analizor imperial, crestîndu-i învelişul negru lucios.

În timp ce se pitea în spatele unei dune mari de zăpadă, Han Solo îl observă pe Chewbacca, încă ascuns, şi apoi privi cum robotul se întoarse în aer pentru a se îndrepta cu faţa spre el. Pînă acum şmecheria mersese, dar acum el era ţinta. Han de abia avu timp să iasă din raza de tragere şi maşina plutitoare trase, împroşcînd bucăţi de zăpadă dintr-o margine a dunei. Han trase din nou, lovind-o în plin cu raza laser a armei sale. Apoi auzi un ţiuit ascuţit ce venea dinspre maşina aducătoare de moarte şi într-o clipă droidul spaţial imperial explodă într-un milion de bucăţele ce luară foc.

— ...Mă tem că nu a rămas mare lucru, vorbi Han în

transmiţător, încheindu-şi raportul către baza subterană.

Prinţesa Leia şi generalul Rieekan se aflau încă in faţa consolei de unde menţinuseră contact permanent cu Han.

— Ce este? intrebă Leia.

— Un soi de droid, răspunse el. Nu l-am atins chiar atît de tare. Probabil că avea un mecanism de auto-distrugere.

Leia făcu o pauză în timp ce se gîndea la această informaţie defel plăcută.

— Un droid imperial, spuse ea, trădînd teama ce o cuprinsese.

— Dacă asta era, avertiză Han, Imperiul ştie acum cu siguranţă că sîntem aici.

Generalul Rieekan clătină încet din cap.

— Ar fi mai bine să începem evacuarea planetei.

IV

Şase forme rău prevestitoare apărură în spaţiul întunecat al sistemului Hoth ca nişte demoni ai distrugerii gata de a dezlănţui furia armelor lor imperiale. Înăuntrul celui mai mare dintre cele şase distrugătoare spaţiale imperiale, Darth Vader stătea singur într-o încăpere mică de formă sferică. Un fascicul de lumină unic îşi arunca strălucirea pe casca sa neagră în timp ce omul în negru stătea în camera sa de meditaţie.

Cînd generalul Veers se apropie, sfera se deschise încet, jumătatea de sus ridicîndu-se ca un maxilar mecanic cu dinţi zimţaţi. Pentru Veers, silueta întunecată aşezată înăuntrul acestei încăperi părea că abia trăieşte, deşi o aură puternică de răutate pură emana din ea, trimiţînd un fior rece prin trupul ofiţerului.

Nesigur pe propriul său curaj, Veers făcu un pas înainte. Avea de transmis un mesaj, dar era pregătit să aştepte ore întregi, dacă era necesar, ca să nu-l deranjeze pe Vader din meditaţie.

Însă acesta vorbi imediat.

— Ce este, Veers?

— Stăpîne, răspunse generalul, alegînd cu grijă fiecare cuvînt, flota a ieşit din hiperspaţiu. Comscanul a detectat un cîmp de energie ce protejează o zonă de pe cea de-a şasea planetă din sistemul Hoth. Cîmpul este destul de puternic pentru a devia orice bombardament.

Vader se ridică în picioare, măturînd cu mantia podeaua.

— Deci, gunoaiele astea rebele au aflat de prezenţa

noastră.

Furios îşi strînse pumnii înmănuşaţi în negru. Amiralul Ozzel a ieşit din hiperspaţiu prea aproape de sistem.

— S-a gîndit că efectul surpriză ar fi un lucru...

— Este la fel de neîndemînatic pe cît este de prost, îl întrerupse Vader respirînd greu. Un bombardament precis este imposibil prin cîmpul lor de energie. Pregătiţi-vă trupele pentru un atac de suprafaţă.

Generalul Veers se întoarse şi ieşi din camera de meditaţie, lăsîndu-l în urma sa pe Vader, acum înfuriat. Rămas singur în cameră, Vader activă un ecran mare ce-i arătă o imagine luminoasă a punţii de comandă de pe distrugătorul său spaţial.

Amiralul Ozzel, răspunzînd chemărilor lui Vader, se apropie, faţa lui ocupînd aproape tot ecranul monitorului lui Vader. Vocea lui Ozzel tremura cînd anunţă:

— Lord Vader, flota a ieşit din hiperspaţiu...

Dar replica lui Vader era adresată ofiţerului ce stătea în spatele lui Ozzel.

— Căpitane Piett.

Ştiind că nu este bine să întîrzie, căpitanul Piett făcu un pas în faţă, în timp ce amiralul se clătină ţinîndu-se cu o mînă de gît.

— Da, stăpîne, răspunse Piett respectuos.

Ozzel începu să bolborosească acum în timp ce gîtul său, ca prins în strînsoarea unor degete invizibile, începu să se deformeze.

— Pregătiţi trupele de asalt la suprafaţă, pentru un atac în spatele cîmpului energetic, ordonă Vader. Apoi împrăştiaţi flota în aşa fel încît nimic să nu poată părăsi planeta aceea. Preia comanda, amirale Piett.

Piett fu în acelaşi timp bucuros şi speriat de această veste. În timp ce se întorcea pentru a transmite ordinele, văzu o siluetă care ar putea fi chiar el într-o bună zi. Chipul lui Ozzel se contorsionă hidos în vreme ce acesta lupta pentru o ultimă gură de aer; apoi Ozzel se prăbuşi

grămadă la podea.

Imperiul pătrunsese în sistemul Hoth.

Trupele rebele alergau spre staţiile lor de alertă în timp ce alarma de avertizare răsuna prin coridoarele de gheaţă. Echipaje la sol şi droizi de toate mărimile şi formele se grăbeau să-şi ducă la îndeplinire misiunile încredinţate, răspunzînd eficient la ameninţarea imperială. Avionetele de zăpadă, bine blindate, fuseseră alimentate cu carburant şi acum aşteptau în formaţie de atac să-şi ia zborul prin intrarea principală a hangarului.

Între timp, în hangar, Prinţesa Leia se adresă unui grup mic de piloţi de vînătoare.

— Navele mari de transport vor pleca de îndată ce vor fi încărcate. Numai două nave de vînătoare vor escorta fiecare transportor. Scutul de energie nu poate fi deschis decît pentru scurt timp, aşa că va trebui să staţi foarte aproape de transportoare.

Hobbie, un veteran al multor bătălii rebele, privi cu îngrijorare spre Prinţesă.

— Două aparate de vînătoare împotriva unui distrugător spaţial?

— Tunul ionic va trage mai multe încărcături care ar trebui să distrugă orice navă aflată pe cursul vostru de zbor, explică Leia. După ce veţi trece de scutul energetic, vă veţi îndrepta spre punctul de întîlnire. Mult noroc.

Oarecum liniştiţi, Hobbie şi ceilalţi piloţi alergară spre navele lor. Între timp, Han lucra frenetic pentru a termina sudura la unul din trenurile de aterizare ale *Şoimului Mileniului.*

După ce sfîrşi, sări pe podeaua hangarului şi vorbi în transmiţătorul său.

— În regulă, Chewie, se adresă el siluetei păroase aşezate la comenzile *Şoimului,* hai să încercăm.

Chiar atunci Leia trecu pe lîngă el aruncîndu-i o pri-

vire mînioasă. Han se uită la ea satisfăcut în timp ce trenurile de aterizare ale cargoului începură să se ridice de la pămînt. Trenul de aterizare dreapta începu să tremure dezordonat, apoi se rupse la jumătate şi căzu înapoi cu un zgomot asurzitor. Han îşi întoarse privirea de la Leia, dar apucă să prindă cu coada ochiului figura ei în timp ce ridica ironică o sprînceană.

— Opreşte, Chewie, mîrîi Han în micul său transmiţător.

Răzbunătorul, unul dintre distrugătoarele spaţiale imperiale ,se înclină în zbor ca un înger al morţii mecanizat, străbătînd marea de stele din afara sistemului Hoth. Pe măsură ce nava gigantică se apropia de lumea îngheţată planeta deveni mai clar vizibilă prin ferestrele ce se întindeau pe mai mult de o sută de metri de-a lungul punţii uriaşe a navei de război.

Căpitanul Needa, comandantul echipajului de pe *Răzbunătorul* privea planeta prin vizorul principal, cînd un controlor se îndreptă spre el.

— Domnule, o navă rebelă se apropie de sectorul nostru.

— Bun, răspunse Needa cu o strălucire ciudată în ochi. Prima noastră captură pe ziua de azi.

— Ţinta lor principală va fi generatorul de energie, îi spuse generalul Rieekan Prinţesei.

— Primul transport Zona Trei se apropie de scut, spuse unul din operatorii rebeli, urmărind o imagine strălucitoare care ar fi putut să fie distrugătorul spaţial imperial.

— Pregătiţi-vă să deschideţi scutul, ordonă un om de la radar.

— Cei de la tunurile ionice să fie pregătiţi, spuse un

alt operator.

Un bloc metalic uriaş de pe suprafaţa planetei Hoth se roti luîndu-şi poziţia şi îşi ridică turela tunului spre cer.

— Foc! veni ordinul generalului Rieekan.

Deodată, două raze roşii de energie distrugătoare fură slobozite în cerurile reci. Razele depăşiră aproape imediat prima navă de transport rebelă şi goniră în linie dreaptă spre uriaşul distrugător spaţial. Descărcările roşii de energie loviră nava enormă distrugîndu-i turnul de control. Exploziile declanşate de această lovitură începură să zgîlţîie gigantica fortăreaţă zburătoare care nu mai putu fi controlată. Distrugătorul spaţial plonja în adîncul spaţiului în timp ce transportorul rebel şi cele două aparate de vînătoare ce îl escortau trecură în goană pe lîngă el spre locuri mai paşnice.

Luke Skywalker, pregătindu-se de plecare, îşi îmbrăcă costumul gros în timp ce-i urmărea pe piloţii trăgători şi unităţile R2 ce se grăbeau să-şi îndeplinească sarcinile. Se îndreptă spre şirul de avionete de zăpadă. Pe drum, tînărul comandant se opri la partea din spate a *Şoimului Mileniului,* unde Han Solo şi Chewbacca lucrau febril la trenul de aterizare dreapta.

— Chewie, strigă Luke, ai grijă de tine. Şi stai cu ochii pe tipul ăsta, bine?

Wookieul lătră un rămas bun, îl îmbrăţişă pe Luke, apoi se întoarse înapoi la lucrai său. Cei doi prieteni, Luke şi Han, se priveau unul pe celălalt poate pentru ultima oară.

— Sper să ajungi la pace cu Jabba, spuse în sfîrşit Luke.

— Dă-le de furcă, puştiule, răspunse vesel corellianul.

Tînărul comandant se îndepărtă în timp ce amintiri din aventurile sale cu Han îşi croiră loc în mintea sa. Se opri şi se uită din nou spre *Şoimul Mileniului* şi îşi văzu

prietenul care încă îl urmărea cu privirea. În vreme ce se uitară din nou unul la altul, Chewbacca zîmbi, dîndu-şi seama că fiecare îi dorea numai bine celuilalt, oriunde ar fi să fie purtaţi de destinele lor.

Difuzoarele intrară în funcţiune întrerupîndu-le gîndurile.

— Primul transport a trecut, anunţă vestea bună un crainic rebel.

La auzul acestor vorbe, cei din hangar izbucniră în urale. Luke se întoarse şi se grăbi să ajungă la avioneta lui. Sosind acolo îl văzu pe Dack, tînărul său trăgător, ce stătea în faţa navei, aşteptîndu-l.

— Cum vă simţiţi, domnule? întrebă Dack entuziast.

— Ca un nou născut, Dack, dar tu?

Dack zîmbi.

— Acum mă simt ca şi cum aş fi în stare să distrug tot Imperiul de unul singur.

— Mda, spuse Luke liniştit, înţeleg ce-ai vrut să spui.

Deşi îi despărţeau doar cîţiva ani, în acel moment Luke se simţi mai bătrîn cu un secol.

Vocea Prinţesei Leia se auzi din difuzoare.

— Atenţie, către piloţii de avionete... La semnalul de retragere vă veţi aduna pe panta sudică. Navele de vînătoare vor fi pregătite pentru decolare. Codul Unu-Cinci va fi transmis cînd evacuarea va fi terminată.

3PO şi R2 stăteau în mijlocul furnicarului de oameni în timp ce piloţii se pregăteau de plecare. Droidul auriu se înclină uşor în timp ce-şi întoarse senzorii spre micul robot R2. Umbrele ce jucau pe faţa lui 3PO dădeau impresia că masca sa metalică se lungise de întristare.

— De ce, întrebă el, atunci cînd lucrurile par să ia o întorsătură bună, totul trebuie să se năruie? Aplecîndu-se înainte, mîngîie cu duioşie carcasa celuilalt droid. Ai grijă de stăpînul Luke. Şi ai grijă şi de tine.

R2 fluieră un rămas bun, apoi se întoarse şi rulă de-a lungul coridorului de gheaţă. Făcîndu-i cu mîna ţeapăn,

3PO îşi privi prietenul credincios ce se îndepărta.

Un observator din afară ar fi putut crede că lui 3PO i se umeziseră ochii, însă nu era pentru prima dată cînd i se scurgea o picătură cu ulei pe senzorii optici. Întorcîndu-se, robotul cu formă umană se îndreptă în direcţia opusă.

V

Nimeni de pe Hoth nu auzi vuietul. La început fu pur şi simplu prea îndepărtat pentru a acoperi urletul vîntului. Şi apoi soldaţii rebeli, înfruntînd frigul în vreme ce se pregăteau pentru luptă, erau prea ocupaţi pentru a asculta. În tranşeele de zăpadă, ofiţerii rebeli trebuiau să strige pentru a se face auziţi, datorită vîntului puternic. Soldaţii se grăbeau să execute ordinele, alergînd prin zăpadă cu arme grele pe umeri şi dispunînd aceste purtătoare de raze mortale de-a lungul marginilor îngheţate ale tranşeelor.

Generatoarele de energie rebele de lîngă turelele tunurilor începură să pocnească şi să bîzîie, pîrîind datorită descărcărilor asurzitoare de energie electrică – destulă pentru a aproviziona vastul complex subteran. Dar peste toate aceste activităţi, un sunet straniu putea fi auzit. O bubuitură repetată, ce se apropia din ce în ce mai mult, făcînd pămîntul îngheţat să tremure. Cînd fu destul de aproape pentru a atrage atenţia unui ofiţer, acesta îşi încordă privirea pentru a desluşi prin furtună sursa vuietelor ritmice. Alţii îşi ridicară capetele lăsîndu-şi lucrul şi văzură, un fel de şiruri de străluciri ce se mişcau. Prin viscol, acele puncte mici păreau să avanseze într-un ritm încet, dar sigur, străpungînd norii şi zăpada în vreme ce se mişcau spre baza rebelă.

Ofiţerul îşi ridică electrobinoclul focalizîndu-l asupra obiectelor ce se apropiau. Erau vreo duzină şi avansau hotărîte prin zăpadă, arătînd precum nişte creaturi ieşite dintr-un trecut dispărut de mult. De fapt erau maşini, fiecare din ele păşind ca nişte matahale enorme pe patru picioare articulate.

Păşitori!

Şocat la vederea acestora, ofiţerul identifică transportoarele blindate de teren imperiale. Fiecare maşină era înarmată cu tunuri plasate în partea din faţă, precum coarnele unui animal preistoric.

Mişcîndu-se ca nişte pahiderme mecanizate, păşitorii descărcau proiectile laser din tunurile şi mitralierele lor rotative.

Ofiţerul înşfăcă transmiţătorul.

— Liderul Vagabonzilor... Se apropie!

— Staţia Ecou Cinci-Şapte, sîntem pe drum.

Chiar în clipa cînd Luke răspunse, o explozie aruncă gheaţă şi zăpadă în jurul ofiţerului şi al oamenilor săi îngroziţi. Se aflau deja în raza de foc a păşitorilor. Soldaţii ştiau că misiunea lor era de a distrage atenţia în timp ce navele de transport erau lansate, dar nici unul dintre soldaţii rebeli nu era pregătit să moară , sub picioarele sau sub focul acestor maşini oribile.

Descărcări portocalii şi galbene ieşeau din ţevile tunurilor păşitorilor. Înfricoşaţi, soldaţii rebeli îşi aţintiră armele către păşitori, fiecare soldat simţind degete reci, nevăzute, care îi străpungeau carnea.

Din cele douăsprezece avionete de zăpadă, patru o luară din loc, zburînd cu viteză maximă spre inamic. Un păşitor trase, ratînd cu puţin nava ce se înclinase pe o parte. O salvă de proiectile laser transformă o altă avionetă într-o minge de foc ce lumină cerul.

Luke văzu explozia primei nave pierdute de escadrila sa. Înfuriat, Luke trase într-un păşitor, primind drept replică un foc de baraj care îi zgîlţîi puternic nava.

Recîştigînd controlul asupra avionetei, Luke văzu că este ajuns din urmă de altă avionetă, Vagabond Trei.

Forfoteau ca insectele în jurul păşitorilor, în timp ce alte avionete continuau schimbul de focuri cu maşinile de asalt imperiale. Liderul Vagabonzilor şi Vagabond Trei zburară pe lîngă păşitorul din frunte, apoi se despărţiră, cotind amîndoi spre dreapta.

Luke văzu orizontul răsucindu-se în vreme ce manevra avionetă printre picioarele articulate ale păşitorului şi ţîşni apoi de sub maşina monstruoasă. Aducîndu-şi avionetă la zborul pe orizontală, tînărul comandant 51 contactă pe camaradul său:

— Liderul Vagabonzilor către Vagabond Trei.

— Te recepţionez, Liderul Vagabonzilor, răspunse Wedge, pilotul lui Vagabond Trei.

— Wedge, strigă Luke în transmiţător, împarte-ţi escadrila în perechi.

Avioneta lui Luke se întoarse apoi, în timp ce nava lui Wedge se îndepărtă în direcţia opusă, împreună cu o altă navă rebelă.

Păşitorii, trăgînd cu toate tunurile, îşi continuară mersul prin zăpadă. Înăuntrul uneia din maşinile de asalt, doi piloţi imperiali localizaseră tunurile rebele, vizibile în contrast cu cîmpia albă. Piloţii începură să manevreze păşitorul înspre tunuri cînd observară o avionetă singuratică atacîndu-i frontal cu încăpăţînare şi trăgînd spre ei. O explozie uriaşă avu loc în afara geamului impenetrabil, în timp ce avioneta, trecînd prin fum, dispăru deasupra păşitorului.

Cînd Luke se îndepărtă de păşitor, se uită în urmă. Blindajul este prea puternic pentru a fi străpuns, gîndi el. Trebuia să existe şi un alt mod de a ataca acest uriaş, nu numai cu armele cu laser. Pentru o clipă Luke se gîndi la cîteva tactici simple pe care un băiat de la fermă le folosea împotriva unui animal sălbatic. Apoi întorcînd avioneta, luă o decizie.

— Grupul Vagabonzilor, chemă el prin transmiţător, folosiţi-vă harpoanele şi cablurile de remorcare. Ţintiţi în picioare. Este singura noastră speranţă de a-i opri. Hobbie, eşti încă pe aici?

Vocea liniştitoare răspunse imediat.

— Da, domnule.

— Ei bine, ţine aproape acum.

În timp ce-şi aducea nava la orizontală, Luke luă hotărîrea să zboare în formaţie strînsă cu Hobbie. Se rotiră împreună coborînd aproape de solul planetei.

În carlinga lui Luke, trăgătorul său, Dack, fu scuturat de mişcarea bruscă a navei. Prin geam putu vedea un alt păşitor, ce părea să nu fie afectat de întreaga putere de foc a avionetelor rebele ce îl atacau. Această maşină greoaie deveni ţinta lui Luke în timp ce zbura, coborînd pe o traiectorie arcuită. Păşitorul trăgea direct spre el creînd un zid de descărcări laser şi explozii.

— Ţin'-te bine, Dack, urlă el pe deasupra exploziilor, şi fii pregătit să lansezi cablul ăla!

O altă descărcare scutură avioneta lui Luke. Se luptă să recîştige controlul asupra navei ce se balansa în zbor.

Luke începu să transpire abundent în ciuda frigului, în timp ce încerca disperat să-şi îndrepte nava care cădea în picaj. Dar orizontul se rotea încă în faţa lui.

— Fii gata, Dack, aproape am ajuns. Eşti teafăr?

Dack nu răspunse. Luke reuşi să se redreseze şi văzu că avioneta lui Hobbie îşi menţinea cursul în apropierea lui, în vreme ce evitau exploziile din jurul lor. Îşi întoarse capul şi îl văzu pe Dack, cu sîngele izvorîndu-i din tîmplă, prăbuşit deasupra comenzilor.

— Dack!

La sol, turelele tunurilor din apropierea generatoarelor de energie rebele trăgeau spre păşitorii imperiali, însă fără vreun efect. Armele imperiale bombardau zona în jurul lor, aruncînd zăpada pînă la ceruri, aproape orbindu-şi ţintele umane în acest fel.

Ofiţerul, care văzuse pentru prima oară maşinile acelea incredibile şi se luptase cot la cot cu oamenii săi, fu unul dintre primii doborîţi de razele mortale ale păşitorilor. Soldaţii alergară în ajutorul său, dar nu-l putură salva. Pierduse deja prea mult sînge, ce făcuse o pată purpurie pe zăpadă.

Descărcări din ce în ce mai puternice fură trase dintr-unul din tunurile ca o farfurie care fusese ridicat lîngă generatoarele de energie. În ciuda acestor explozii, păşitorii îşi continuau drumul. O altă avionetă făcu un plonjon eroic printre doi păşitori, dar fu surprinsă de o salvă de foc trasă de una din maşini şi explodă devenind o minge uriaşă de flăcări.

Exploziile de la suprafaţă făcură să tremure pereţii de gheaţă ai hangarului, cauzînd crăpături adînci care se întinseră.

Han Solo şi Chewbacca lucrau frenetic, pentru a-şi termina partea de sudură. În timp ce munceau, deveni limpede faptul că aceste crăpături ce se lărgeau vor provoca în curînd prăbuşirea întregului tavan peste ei.

— Cu prima ocazie, spuse Han, o să-i facem o revizie completă lădoiului ăsta.

Ştia însă că înainte de toate va trebui să scoată *Şoimul Mileniului* din acel iad alb.

Chiar în timp ce el şi wookieul trebăluiau la navă, bucăţi enorme de gheaţă dislocate de explozii, căzură prin tot locul. Prinţesa Leia se mişca repede, încercînd să evite hălcile de gheaţă ce cădeau, în vreme ce căuta adăpost în centrul de comandă rebel.

— Nu sînt sigură că putem proteja două transporturi deodată, îi spuse generalului Rieekan, cînd intră în încăpere.

— E riscant, răspunse ea, iar acţiunea noastră de a-i ţine în loc a eşuat.

Leia realiză că lansarea transportoarelor dura prea mult şi că acţiunea trebuia să fie grăbită.

Rieekan dădu un ordin prin transmiţătorul său.

— Patrula de lansare, grăbiţi plecările...

În vreme ce generalul dădea acest ordin, Leia se întoarse spre un ajutor şi spuse:

— Începeţi evacuarea personalului rămas la sol.

Ştia însă că scăparea lor depindea cu totul de succesul rebelilor în bătălia ce se desfăşura deasupra.

Înăuntrul carlingii reci şi strîmte a păşitorului imperial aflat în frunte, generalul Veers se mişca printre piloţii săi.

— Care este distanţa pînă la generatoarele de energie?

Fără a-şi lua privirea de pe panourile de control, unul dintre piloţi răspunse şase-patru-unu.

Satisfăcut, generalul Veers se întinse după electrotelescop şi privi prin acesta, focalizîndu-l asupra generatoarelor de energie în formă de glonţ şi a soldaţilor rebeli ce se luptau pentru a le salva. Deodată, păşitorul începu să se clatine violent sub focul de baraj al tunurilor rebele. Fiind aruncat în spate, Veers îi văzu pe piloţi manevrînd cu repeziciune butoanele pentru a salva maşina de la cădere.

Avioneta Vagabond Trei tocmai atacase păşitorul din frunte. Pilotul său, Wedge, izbucni într-un strigăt de victorie cînd văzu pagubele produse de tunurile sale.

Alte avionete trecură de Wedge, zburînd în direcţia opusă. Coti nava în direcţia unei alte maşini umblătoare a morţii. Apropiindu-se de monstru, Wedge îi strigă trăgătorului său.

— Activează harponul.

Trăgătorul apăsă pe trăgaci în timp ce pilotul său manevră îndrăzneţ printre picioarele păşitorului. Imediat harponul ţîşni din spatele avionetei, împreună cu o

bucată lungă de cablu ce se desfăşură în spatele lui.

— Detaşează cablul! strigă trăgătorul. Dă-i drumul!

Wedge văzu harponul intrînd într-unul din picioarele de metal în timp ce cablul era conectat încă la avioneta lui. Privi instrumentele de bord, apoi aduse avioneta în faţa maşinii imperiale. După un viraj brusc Wedge îşi ghidă nava în jurul unuia dintre picioarele din spate înfăşurînd cablul în jurul său ca pe un balot metalic.

Pînă acum, gîndi Wedge, planul lui Luke mergea perfect. Acum tot ce avea de făcut era să rotească avioneta pînă în partea din spate a păşitorului. Wedge îl văzu cu coada ochiului pe Liderul Vagabonzilor în timp ce-şi continua manevra.

— Detaşează cablul! urlă trăgătorul avionetei din nou cînd Wedge pilotă nava pe lîngă păşitorul încurcat în cablu, aproape de carcasa lui metalică. Trădătorul lui Wedge apăsă un alt întrerupător şi eliberă cablul de la partea din spate a avionetei.

Avioneta se îndepărtă cu viteză şi Wedge rîse cînd privi în jos la rezultatul eforturilor lor. Păşitorul se lupta din greu să-şi continue drumul, dar cablul rebel îi împleticise de tot picioarele. În final se înclină pe o parte şi se prăbuşi la pămînt, ridicînd un nor de gheaţă şi zăpadă la impactul cu solul.

— Către Liderul Vagabonzilor... Am doborît unul, Luke, îl anunţă Wedge pe pilotul avionetei de alături.

— Văd, Wedge, răspunse comandantul Skywalker. Bună treabă.

În tranşee, trupele rebele izbucniră în urale cînd văzură maşina de asalt prăbuşindu-se. Un ofiţer sări din tranşee şi le făcu un semn oamenilor săi, conducîndu-i într-un atac furtunos împotriva păşitorului căzut, ajungînd la gigantul metalic înainte ca vreunul din soldaţii imperiali să poată ieşi. Rebelii erau pe cale de a intra în maşina de asalt cînd aceasta explodă deodată din interior, aruncînd bucăţi zimţuite de metal rupt către

ei, impactul exploziei trîntindu-i pe soldaţii surprinşi înapoi în zăpadă.

Luke şi Zev putură vedea distrugerea păşitorului în timp ce zburau pe deasupra lui, cotind spre dreapta şi spre stînga pentru a evita explozia. Cînd se ridicară, în final, nava lor fu scuturată de exploziile descărcărilor provenite din tunurile păşitorilor.

— Uşurel, Vagabond Doi, spuse Luke privind spre avioneta ce zbura paralel cu nava sa. Pregăteşte harponul.

O altă explozie avu loc, producînd pagube părţii din faţă a navei lui Zev. Acesta se luptă să menţină nava la orizontală, însă alte proiectile din partea inamicului o făcură să se zgîlţîie violent.

Vederea i se înceţoşă, încît Zev nu văzu imaginea masivă a unui alt păşitor imperial decît atunci cînd ajunse în linia de foc a acestuia. Pilotul lui Vagabond Doi simţi o clipă de durere, apoi nava sa, împroşcînd fum şi intrînd în coliziune cu păşitorul, izbucni în flăcări.

Luke văzu dezintegrarea şi fu tulburat de pierderea altui prieten. Dar nu se putea lăsa pradă durerii, mai ales acum cînd atîtea alte vieţi depindeau de felul în care conducea el operaţiile.

Se uită disperat în jur, apoi vorbi în transmiţător.

— Wedge... Wedge... Vagabond Trei pregăteşte-ţi harponul şi urmează-mă la următoarea trecere.

În timp ce vorbea, Luke fu lovit puternic de o explozie teribilă. Se luptă cu comenzile, încercînd să menţină controlul micii nave. Un fior de teamă îl străbătu cînd observă dîra de fum dens şi negru ce ieşea din partea posterioară a navei sale. Îşi dădu seama atunci că nava lui atinsă nu putea să rămînă în aer, orice ar fi făcut. Şi, pentru a încurca şi mai mult lucrurile, un păşitor apăru exact în drumul său. Luke manevră comenzile navei sale în timp ce aceasta venea în picaj spre pămînt, lăsînd o dîră de fum şi flăcări în urmă. Între timp căldura din

carlingă devenise aproape de nesuportat. Flăcările începuseră să se întindă şi înăuntrul avionetei şi se apropiau de Luke.

Reuşi în fine să-şi coboare nava pentru a se prăbuşi în zăpadă doar la cîţiva metri depărtare de unul dintre păşitorii imperiali. După impact, Luke se chinui să iasă din carlingă şi privi cu groază la silueta imensă a păşitorului ce se apropia. Adunîndu-şi toată puterea, Luke se strecură repede de sub metalul îndoit al bordului de comandă şi ajunse în partea de sus a carlingii. Reuşi într-un fel să deschidă pe jumătate trapa şi ieşi din avionetă. La fiecare pas de elefant al păşitorului ce se apropia, nava se zgîlţîia violent. Luke nu-şi dăduse seama pînă în acea clipă cît de enorme erau aceste grozăvii pe patru picioare pînă cînd, fără protecţia şi adăpostul navei sale, văzu unul de aproape.

Apoi îşi aduse aminte de Dack şi încercă să scoată trupul neînsufleţit al prietenului său din epava avionetei. Însă trebui să renunţe. Cadavrul era prea strîns încurcat în resturile de metal ale carlingii, iar păşitorul era acum aproape deasupra lui. Nesocotind flăcările, Luke se întinse în interiorul avionetei şi apucă lansatorul de harpoane. Se holbă la uriaşul mecanic ce avansa şi deodată avu o idee. Luă din carlinga avionetei o mină ataşată de interiorul navei.

Luke se depărta cu un salt de vehiculul său tocmai cînd maşina ridică un picior masiv şi îl coborî cu putere deasupra avionetei, strivind-o. În continuare se ghemui sub păşitor, mişcîndu-se o dată cu el pentru a evita paşii săi înceţi. Ridicînd capul, simţi vîntul rece care-l lovi peste faţă în timp ce studia burta monstrului.

În vreme ce alerga pe sub maşină, Luke îşi aţinti lansatorul de harpoane sub burta acestuia şi trase. Un magnet puternic ataşat de un cablu lung şi subţire fu aruncat din ţeava armei şi se ataşă ferm de burta maşinii.

Alergînd în continuare, Luke trase de cablu, testîndu-l

pentru a fi sigur că era destul de tare pentru a-i susţine greutatea.

Apoi apucă mosorul de cablu şi îl ataşă de paftaua centurii sale utilitare, permiţînd mecanismului să-l ridice de la pămînt. Acum, bălăngănindu-se sub burta monstrului, Luke putea vedea păşitorii care mai rămăseseră şi două avionete rebele continuîndu-şi lupta în timp ce se strecurau printre explozii puternice.

Se căţără pînă la carcasa maşinii unde observase o trapă mică. Tăind-o în două cu sabia sa laser, Luke deschise trapa, aruncă înăuntru mina şi coborî apoi rapid de-a lungul cablului. Cînd atinse capătul acestuia, Luke îşi dădu drumul în zăpadă şi leşină. Trupul său inert fu aproape măturat de unul dintre picioarele din spate ale păşitorului.

În vreme ce păşitorul trecea de el, o explozie înfundată se auzi. Brusc, burta animalului mecanic se despică, făcînd să zboare în toate direcţiile aparatură şi bucăţi din învelişul metalic. Maşina de asalt imperială se prăbuşi într-un morman inert din care ieşea fum, oprind definitiv ceea ce rămăsese pe cele patru picioare înţepenite.

VI

Centrul de comandă rebel, cu zidurile şi tavanul vibrînd şi pîrîind sub forţa bătăliei de la suprafaţă, încerca să opereze printre dărîmături. Ţevi rupte de explozii aruncau jeturi de aburi fierbinţi. Podelele albe erau pline de bucăţi de maşinării dezasamblate şi hălci de gheaţă erau împrăştiate peste tot. În afara unui zumzet de foc laser venind din depărtare, centrul de comandă era mult prea tăcut.

Mai exista încă personal rebel de serviciu. Prinţesa

Leia privea imaginile pe cele cîteva ecrane care mai funcţionau. Voia să fie sigură că şi ultimul transport de nave a trecut de armata imperială şi se îndreaptă acum spre punctul de întîlnire din spaţiu.

Han Solo dădu buzna în centrul de comandă, evitînd bucăţile mari de gheaţă care cădeau. O bucată mai mare fu urmată de o avalanşă de gheaţă care umplu podeaua chiar lîngă intrarea în cameră. Neatins, Han se grăbi spre consola de control unde Leia stătea lîngă C-3PO.

— Am auzit că şi centrul de comandă a fost atins ! Han părea îngrijorat. Eşti teafără?

Prinţesa încuviinţă. Era foarte surprinsă să-l vadă în locul acela periculos.

— Vino, o grăbi el înainte ca ea să poată răspunde. Trebuie să ajungi la nava ta.

Leia părea epuizată. Stătuse în faţa ecranelor de pe consolă timp de ore întregi, participînd la distribuirea personalului rebel la posturile sale. Luînd-o de mînă, Han o scoase din încăpere, iar droidul de protocol se luă după ei.

În timp ce ieşeau, Leia dădu un ultim ordin operatorului.

— Dă semnalul pentru evacuare şi du-te la transportor.

Apoi, în timp ce Leia, Han şi C-3PO ieşeau în grabă din centrul de comandă, o voce se auzi din difuzoare.

— Degajaţi, degajaţi! începeţi acţiunea de retragere.

— Hai, o grăbi Han. Dacă nu ajungi repede acolo, nava ta nu va putea să decoleze.

Pereţii se cutremurau chiar mai violent ca înainte. Bucăţi mari de gheaţă continuau să cadă în întreaga bază subterană, în vreme ce ei se grăbeau spre navele de transport. Ajunseseră aproape de hangarul unde nava de transport a Leiei aştepta gata de plecare. Dînd colţul găsiră intrarea în hangar blocată complet de gheaţă şi zăpadă.

Han ştia că va trebui să găsească un alt drum spre transportorul Leiei, şi asta cît mai repede. Începu să-i conducă înapoi de-a lungul coridorului, atent să evite gheaţa care cădea şi vorbi în transmiţătorul său în timp ce alerga către navă.

— Transport C-Unu-Şapte! Venim! Aşteptaţi-ne!

Erau destul de aproape de hangar pentru a auzi nava pregătindu-se de decolare. Dacă i-ar putea conduce în siguranţă încă vreo cîţiva metri, Prinţesa ar fi la adăpost...

Încăperea se cutremură deodată şi un bubuit extraordinar răsună prin baza subterană. Într-o clipă, întregul tavan se prăbuşi în faţa lor, creînd o barieră solidă de gheaţă între ei şi docurile din hangar. Se uitară şocaţi la masa albă şi densă.

— Sîntem blocaţi, strigă Han prin transmiţătorul său, dîndu-şi seama că dacă voia ca transportorul să scape, nu aveau timp de pierdut pentru a topi baricada de gheaţă.

— Va trebui să decolaţi fără prinţesa Organa! se întoarse spre ea. Dacă avem noroc reuşim sa ajungem încă la *Şoim.*

Prinţesa şi C-3PO îl urmară pe Han spre o altă încăpere, sperînd că *Şoimul Mileniului* şi copilotul său Wookie nu fuseseră încă îngropaţi sub o avalanşă de gheaţă.

Uitîndu-se peste întinderea cîmpului alb de bătălie, ofiţerul rebel văzu avionetele de zăpadă rămase în aer şi ultimele dintre vehiculele imperiale trecînd de epava păşitorului ce explodase. Auzi în transmiţător ordinul de a se retrage: "Degajaţi, degajaţi. Începe acţiunea de retragere."

În timp ce le făcea semne oamenilor săi să intre înapoi în peştera de gheaţă, observă că păşitorul din

frunte îşi continua mersul greoi înspre generatoarele de energie.

În carlinga acelei maşini de asalt generalul Veers se apropie de vizor. Din această poziţie putea vedea clar ţinta de dedesubt. Studie generatoarele de energie şi observă trupele rebele ce le apărau.

— Punct-trei-punct trei – punct cinci... ne apropiem de zonă, domnule, raportă pilotul său.

Generalul se întoarse spre ochitorul ce conducea atacul.

— Toate trupele să debarce pentru asaltul la suprafaţă, spuse Veers. Ţintiţi cu tunurile spre generatorul principal.

Păşitorul din frunte, flancat de alte două maşini, îşi continuă drumul, cu tunurile împroşcînd foc, tocind trupele rebele ce se retrăgeau.

Pe măsură ce descărcările laser se înteţiră, trupuri ale rebelilor şi părţi ale trupurilor acestora fură aruncate în aer. Mulţi din soldaţii care reuşiseră să evite razele laser fură striviţi sub picioarele păşitorilor. Aerul era încărcat de duhoarea sîngelui şi a cărnii arse şi răsuna de zgomotele exploziilor.

În timp ce fugeau, puţinii soldaţi rebeli ce supravieţuiseră văzură o avionetă singuratică cum se retrage în depărtare, lăsînd o dîră de fum negru din carcasa în flăcări.

Cu toate că fumul ce ieşea din avionetă sa îi reducea vederea, Hobbie putea încă vedea o parte din măcelul de la sol. Rănile pricinuite de o descărcare laser îl torturau la fiecare mişcare şi nici vorbă să poată manevra comenzile navei. Dar dacă ar fi putut să controleze nava destul timp pentru a ajunge la bază, poate că ar găsi un robot medical şi...

Nu, se îndoia că va supravieţui chiar şi atît de puţin timp. Era pe moarte – de asta era sigur acum – iar oamenii din tranşee vor fi şi ei în curînd morţi, dacă nu

făcea ceva care să-i salveze.

Generalul Veers transmiţîndu-şi mîndru raportul cartierului general imperial, nu-şi dădu seama de apropierea Vagabondului Patru.

— Da, Lord Vader, am atins generatoarele de energie. Scutul va fi coborît în cîteva clipe. Puteţi începe aterizarea.

Încheindu-şi transmisia, generalul Veers apucă vizorul lunetei electronice şi fixă ţinta pe generatoarele principale de energie. Deodată, informaţiile ce se puteau citi pe micul monitor dispărură în mod misterios.

Surprins, generalul Veers se întoarse instinctiv spre unul din geamurile carlingii. Paraliză de frică văzînd un proiectil învăluit în fum îndreptîndu-se de-a dreptul spre carlinga păşitorului.

Ceilalţi piloţi văzură şi ei avioneta şi ştiură că nu era timp să întoarcă maşina masivă de asalt.

— O să se... începu unul din piloţi.

În acea clipă, nava lui Hobbie, în flăcări, izbi carlinga păşitorului ca o bombă teleghidată, combustibilul său explodînd într-o cascadă de flăcări şi rămăşiţe de metal. Pentru o clipă se auziră ţipete umane, apoi întreaga maşină se prăbuşi la pămînt.

Poate că sunetul acestei explozii apropiate îl trezi din leşin pe Luke Skywalker. Ameţit, îşi ridică încet capul zăpadă. Se simţea foarte slăbit, înţepenit de ger.

Îi trecu prin minte că degerăturile i-ar fi putut ataca ţesuturile. Spera că nu, nu avea nici un chef să-şi mai petreacă vremea în fluidul acela bacterian lipicios. Încercă să se ridice, dar căzu înapoi în zăpadă, sperînd că nu va fi zărit de unul din piloţii păşitorilor. Transmiţătorul lui începu să fluiere şi, cu mare greutate, reuşi să apese

pe butonul receptorului.

— Retragerea unităţilor de înaintare a fost terminată, raportă vocea din transmiţător.

Retragere? Luke se gîndi pentru o clipă. Atunci Leia şi ceilalţi înseamnă că au scăpat. Luke simţi deodată că toată lupta şi moartea unora din personalul rebel nu fuseseră în zadar. O fierbinţeală îi trecu prin trup şi îşi adună puterea pentru a se ridica, începînd apoi să străbată lungul drum înapoi, spre o formaţiune îndepărtată de gheaţă.

O altă explozie zgudui puntea hangarului rebel, producînd o crăpătură în tavan şi aproape îngropînd *Şoimul Mileniului* într-un munte de gheaţă. În orice clipă tavanul se putea prăbuşi în totalitate. Singurul loc sigur în hangar părea să fie chiar sub navă, unde Chewbacca aştepta nerăbdător întoarcerea căpitanului său. Wookieul începuse să-şi facă griji. Dacă Han nu se va întoarce în curînd ,*Şoimul* va fi cu siguranţă îngropat într-un mormînt de gheaţă. Dar loialitatea faţă de partenerul său îl împiedicase pe Chewie să decoleze singur cu cargoul.

În vreme ce hangarul începu să se cutremure şi mai violent, Chewbacca percepu o mişcare în încăperea de alături. Aruncîndu-şi capul pe spate, uriaşul umplu hangarul cu cel mai puternic urlet al său atunci cînd îl văzu pe Han Solo căţărîndu-se pe malurile de gheaţă şi zăpadă şi intrînd în încăpere urmat îndeaproape de Prinţesa Leia şi un C-3PO, evident nervos.

Nu departe de hangar, soldaţii trupelor de asalt imperiale, cu feţele protejate de căşti albe, începuseră să pătrundă prin coridoarele peşterii. O dată cu ei, intră şi conducătorul lor, silueta îmbrăcată în negru care privea cu interes dărîmăturile ce fuseseră baza rebelă de pe Hoth. În timp ce înainta prin catacombele albe, păşi în lături cu un gest regesc pentru a evita căderea unei secţiuni din

tavanul de gheaţă, apoi îşi continuă drumul cu paşi atît de repezi, încît soldaţii săi fură nevoiţi să se grăbească pentru a se menţine în apropierea lui.

Un zgomot adînc, crescînd în frecvenţă, se auzi dinăuntrul cargoului în formă de farfurie. Han Solo era la comanda *Şoimului Mileniului,* simţindu-se în sfîrşit în elementul său. Manevra cu repeziciune întrerupătoarele unul după altul, aşteptîndu-se să vadă mozaicul de lumini familiare de pe bord. Însă numai unele dintre ele funcţionau.

Chewbacca observase şi el ceva în neregulă şi lătră îngrijorat în timp ce Leia examină o supapă ce părea că nu funcţionează.

— Dar aşa cum e, Chewie? întrebă Han neliniştit.

Lătratul wookieului fu negativ.

— Ar fi poate bine să ies şi să împing? aruncă Prinţesa Leia, care începuse să se întrebe dacă nava asta nu cumva era făcută din bucăţi lipite cu scuipatul corellianului.

— Nu-ţi face griji, Înălţimea Ta. O pornesc eu.

C-3PO intră în cală şi, gesticulînd, încercă să-i atragă atenţia lui Han.

— Domnule, se oferi voluntar robotul, mă întrebam dacă aş putea..., dar scanerul său citi grimasa de pe faţa lui Solo. Pot aştepta, concluzionă el.

Trupele de asalt imperiale, însoţite de Darth Vader, tropăiau de-a lungul coridoarelor bazei rebele.

Măriră pasul în vreme ce se grăbeau în direcţia zgomotului provenind de la motoarele ionice. Trupul lui Vader se încordă uşor cînd, intrînd în hangar, văzu silueta în formă de farfurie a *Şoimului Mileniului.* Înăuntrul navei Han Solo şi Chewbacca încercau cu disperare să pornească cargoul.

– Găleata asta de şuruburi nu o să treacă niciodată

peste barajul acela, se plînse Prinţesa Leia.

Han se făcu că nu aude, în schimb verifică încă o dată instrumentele de bord şi încercă să-şi păstreze calmul, deşi tovarăşa lui se părea că şi-l pierduse pe al ei. În mod evident se îndoia că acest ansamblu de piese disparate şi bucăţi de metal sudate nu s-ar desface în fărîme chiar dacă ar fi reuşit să treacă de barajul imperial.

Han apăsă butonul transmiţătorului.

— Chewie... hai! apoi, făcîndu-i cu ochiul Leiei, spuse: Păpuşica asta mai are încă vreo cîteva surprize de arătat.

— Eu aş fi surprinsă dacă ar începe să se mişte.

Înainte ca Han să poată da un răspuns onorabil, *Şoimul* fu zguduit de o descărcare laser. Putură vedea cu toţii trupa de soldaţi imperiali ce se năpusteau cu armele aţintite spre ei.

Han ştia că învelişul *Şoimului* putea rezista la forţa acelor arme de mînă, dar putea fi distrus de arme mai puternice, ca nişte tunuri, pe care doi din soldaţii imperiali le montau în grabă.

— Chewie! strigă Han punîndu-şi centura de siguranţă.

Între timp tînăra femeie se aşeză, oarecum îmblînzită, în scaunul navigatorului. În exteriorul navei, soldaţii lucrau cu eficienţă militară pentru a monta tunurile enorme. În spatele lor uşile hangarului începură să se deschidă. Una din armele laser ale *Şoimului* apăru dinăuntrul său şi se roti ţintind direct spre soldaţi.

Han se mişcă cu repeziciune pentru a zădărnici eforturile soldaţilor imperiali. Fără a ezita, trase o salvă mortală cu arma laser pe care o aţintise asupra soldaţilor. Explozia le împrăştie trupurile în întregul hangar.

Chewbacca intră în carlingă.

— Va trebui să trecem pe motoarele secundare, anunţă Han, şi să sperăm că o să fie bine.

Wookieul se aruncă în scaunul copilotului în timp ce o altă descărcare laser explodă în exteriorul geamului de

lîngă el. Scoase un strigăt indignat, apoi se aplecă asupra comenzilor şi porni motoarele înăuntrul calei *Şoimului.*

Corellianul rînji către Prinţesă, privind-o de parcă ar fi spus: Ţi-am zis eu!

— Într-o zi, spuse ea dezgustată, o să faci o greşeală şi sper să fiu acolo ca s-o văd.

Han zîmbi doar, apoi se întoarse către copilot.

— Dă-i drumul! strigă el.

Motoarele uriaşe ale cargoului scoaseră un zgomot asurzitor şi tot ce se afla în spatele navei se topi sub căldura flăcărilor ce ieşeau din reactoarele cargoului. Chewbacca manevra cu rapiditate comenzile, privind pereţii de gheaţă care treceau în viteză pe lîngă ei în timp ce cargoul o zbughi înainte.

În ultima clipă, chiar înaintea decolării, Han văzu cu coada ochiului alţi soldaţi ce intraseră alergînd în hangar. În fruntea lor se afla un uriaş îmbrăcat cu totul în negru. Apoi nu mai văzu decît strălucirea miliardelor de stele.

În timp ce *Şoimul Mileniului* părăsea hangarul, zborul îi fu observat de comandantul Skywalker care îi zîmbi lui Wedge şi trăgătorului său.

— Cel puţin Han a scăpat.

Cei trei o porniră din nou spre navele lor de vînătoare cu aripi în X care aşteptau. Cînd ajunseră în sfîrşit la ele, îşi strînseră mîinile şi se îndreptară fiecare spre vehiculul lui.

— Mult noroc Luke, spuse Wedge, cînd se despărţiră. Ne vedem la punctul de întîlnire.

Luke le făcu cu mîna şi începu să meargă spre interceptorul său. Acolo, printre munţii de gheaţă şi zăpadă, îl încercă un sentiment de singurătate, mai ales acum cînd pînă şi Han plecase. Şi mai mult, Prinţesa Leia era şi ea cine ştie pe unde, în îndepărtatul Univers...

În acea clipă un fluierat cunoscut îl salută pe Luke.

— R2! exclamă el. Tu eşti?

Stînd cuminte în deschizătura ce fusese proiectată pentru aceste unităţi R2, micul droid de formă cilindrică îşi rotea capul boltit ca o cupolă, privindu-l de la partea superioară a navei. R2 observase silueta ce se apropia şi piuise de uşurare cînd computerele îl informară că acela era Luke. Şi tînărul comandant se bucură să întîlnească din nou robotul care-l însoţise în multe din aventurile sale precedente. În timp ce urca în carlingă şi se aşeză în spatele pupitrului de comandă, Luke auzi sunetul motoarelor interceptorului lui Wedge îndepărtîndu-se pe cer, spre punctul de întîlnire.

— Activează energia şi nu-ti mai face griji. Decolăm în curînd, spuse Luke ca răspuns la pîrîitul nervos al lui R2.

Nava sa fu ultima care părăsi ceea ce fusese pentru scurtă vreme o bază secretă a revoltei împotriva Imperiului.

Darth Vader se plimba printre ruinele fortăreţei de gheaţă ce aparţinuse rebelilor. În timp ce mergea pe coridoare, amiralul Piett îl ajunse din urmă pe superiorul său.

— Şaptesprezece nave distruse, îi raportă el Lordului Întunecat. Nu ştim cîte au scăpat.

Fără a-şi întoarce capul, Vader mîrîi din spatele măştii sale:

— Şi *Şoimul Mileniului?*

Piett făcu o pauză înainte de a răspunde. Ar fi preferat să evite acest subiect.

— Sistemul nostru radar îl urmăreşte acum, răspunse cu teamă.

Vader se întoarse spre amiral, statura sa înălţîndu-se deasupra ofiţerului înfricoşat. Piett simţi un fior neplăcut şi cînd Lordul Întunecat vorbi din nou, glasul său îi inspiră imaginea sorţii îngrozitoare pe care avea s-o cunoască dacă ordinele nu îi vor fi îndeplinite.

— Vreau această navă, şuieră el.

Planeta îngheţată se micşoră rapid pe măsură ce *Şoimul Mileniului* gonea în spaţiu. Curînd, ea se amestecă printre miliardele de străluciri aruncate de stelele împrăştiate în spaţiu. *Şoimul* însă nu era singur. Era urmărit de o flotă imperială care includea distrugătorul spaţial *Răzbunătorul* şi o jumătate de duzină de interceptoare TIE. Acestea o luară înaintea distrugătorului ce se mişca greoi şi se apropiară de *Şoimul Mileniului.*

Chewbacca urlă acoperind zgomotul motoarelor. Nava începu să se zgîlţîie sub impactul descărcărilor laser.

— Ştiu, i-am văzut, strigă Han.

Îi era foarte greu să menţină controlul asupra navei.

— Ce-ai văzut? întrebă Leia.

Han arătă spre două obiecte foarte strălucitoare ce se vedeau în spaţiu.

— Încă două distrugătoare spaţiale, care vin drept spre noi.

— Mă bucur că ai spus că n-o să avem probleme, comentă ea cu sarcasm, altfel aş fi fost îngrijorată.

Nava se cutremura sub focul constant al interceptoarelor TIE, ceea ce îl împiedica pe C-3PO să-şi menţină echilibrul în timp ce se întorcea spre carlingă. Carcasa lui metalică se lovea de pereţi pe cînd se apropia de Han.

— Domnule, începu el, mă întrebam...

Han Solo îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Ori taci, ori te închid, îl avertiză Han pe robotul care preferă să tacă.

Pilotul se întoarse spre wookie.

— Chewie, cum se prezintă scutul deflector?

Copilotul manevră un întrerupător de deasupra capu-

lui şi latră un răspuns pe care Solo îl interpretă pozitiv.

— Bun, spuse Han. Sub viteza luminii s-ar putea să fie ei mai rapizi. Dar putem încă să-i lăsăm în urmă. Ţineţi-vă bine!

Deodată, corellianul schimbă cursul navei sale.

Cele două distrugătoare imperiale spaţiale ajunseseră aproape în bătaia focului *Şoimului.* Interceptoarele TIE şi *Răzbunătorul* erau de asemenea primejdios de aproape. Han simţi că nu are de ales şi viră la nouăzeci de grade.

Leia şi Chewbacca simţiră cum stomacurile lor urcară pînă în gît cînd *Şoimul* execută manevra. Săracul 3PO fu nevoit să-şi modifice mecanismele interne cu repeziciune pentru a rămîne pe picioarele sale metalice.

Han îşi dădu seama că echipajul său ar putea crede că era un fel de jocheu spaţial nebun, împingîndu-şi nava într-o cursă şi mai nebunească. Cele două distrugătoare spaţiale constataseră că, o dată *Şoimul* dispărut din faţa lor, se aflau acum pe un curs de coliziune directă cu *Răzbunătorul.*

Alarma începu să sune în interiorul celor trei distrugătoare spaţiale. Aceste nave masive nu puteau răspunde destul de rapid unor asemenea cazuri de urgenţă. Cu greu unul din distrugătoare începu să evolueze spre stînga, făcînd un efort să evite ciocnirea cu *Răzbunătorul,* Din păcate, în timp ce viră, atinse celălalt distrugător iar cele două fortăreţe spaţiale se zgîlţîiră violent. Distrugătoarele avariate începură să plutească în derivă prin spaţiu, în timp ce *Răzbunătorul* îşi continuă urmărirea.

Am scăpat de două, gîndi Han. Dar mai erau încă patru interceptoare TIE ce se ţineau după *Şoim,* trăgînd în carena lui cu descărcări laser. Han credea că putea scăpa şi de ele.

— I-a cam încetinit chestia asta! izbucni Han exuberant. Chewie, pregăteşte-te să trecem la viteza luminii.

Nu era nici o clipă de pierdut – atacul laser era foarte

intens acum, iar interceptoarele TIE erau aproape deasupra lor.

— Sînt foarte aproape, îl avertiză Leia.

Han o privi ironic.

— A, da? Priveşte asta!

Împinse înainte maneta hipermotorului, pentru a scăpa de urmăritori, dar şi pentru a o impresiona pe Prinţesă atît prin isteţimea sa cît şi prin puterea fantastică a navei sale.

Nu se întîmplă nimic. Stelele, care ar fi trebuit deja să nu mai fie decît nişte dungi de lumină, rămaseră nemişcate. Era clar că nu e în regulă ceva.

— Ce să privesc? întrebă Leia nerăbdătoare.

În loc de răspuns, Han manevră comenzile de trecere la viteza luminii pentru a doua oară. Din nou nimic.

— Cred că am dat de bucluc, mormăi el.

Gîtul i se uscă. Ştia că "bucluc" era un cuvînt mult prea palid pentru ce-i aştepta.

— Dacă îmi daţi voie, domnule, am observat mai devreme că întregul sistem de hiperviteză pare să fi fost avariat, spuse 3PO.

Chewbacca scoase un urlet de furie.

— Am dat de belea! repetă Han.

În jurul lor, atacul laser crescu în intensitate. *Şoimul Mileniului* îşi putea continua drumul, dar numai la viteza maximă, sub cea a luminii, urmat îndeaproape de un roi de interceptoare TIE şi un gigantic distrugător spaţial imperial.

VII

Dublul set de aripi al interceptorului X pilotat de Luke Skywalker se uni pentru a forma un singur set in timp ce

nava mică şi suplă ţîşnea de pe planeta de zăpada şi gheaţă.

În timpul zborului, tînărul comandant avu răgaz să reflecteze la evenimentele din ultimele zile. Avea timp acum sa cîntarească vorbele enigmatice ale fantomaticului Ben Kenobi, şi se gîndi la prietenia sa cu Han Solo şi la legătura sa cu Leia Organa. În timp ce se gîndea la oamenii la care ţinea cel mai mult, luă brusc o decizie. Privind pentru ultima oară mica planetă îngheţată, îşi spuse singur ca nu exista cale de întoarcere.

Luke apăsă o serie de întrerupătoare de la bordul navei şi întoarse interceptorul X într-un viraj brusc. Privi cum poziţia stelelor se schimbă în timp ce ţîşnea într-o nouă direcţie zburînd cu viteză maximă. Deodată, R2, încă încastrat în deschizătura special proiectată, începu să fluiere şi să piuie. Computerul miniatural instalat în nava lui Luke pentru a traduce limbajul droidului afişa spusele robotului pe ecran.

— Totul e în regulă, R2, răspunse Luke după ce citi traducerea. Am schimbat doar cursul.

Micul droid piui neliniştit şi Luke se întoarse pentru a citi noua traducere de pe ecran.

— Nu, spuse Luke, nu mergem la întîlnirea cu ceilalţi.

Această veste îl alarmă pe R2, care scoase imediat o serie de sunete galvanice.

— Mergem in sistemul Dagobah, răspunse Luke.

Robotul piui din nou calculînd cantitatea de combustibil pe care o purta nava.

— Avem destulă energie.

R2 emise o serie mai lungă de fluierături şi piuituri.

— Ei n-au nevoie de noi acolo, răspunse Luke la întrebarea droidului în legătură cu întîlnirea rebelilor.

R2 piui apoi blînd, amintindu-i de ordinul Prinţesei Leia. Exasperat, tînărul pilot exclamă:

— Contramandez acel ordin! Acum, taci.

Micul droid amuţi. În fond, Luke era comandant în Alianţa Rebelă şi, ca atare, putea contramanda ordine. Acesta tocmai făcea cîteva mici reglaje la comenzile navei cînd R2 ciripi din nou.

— Da, R2, oftă Luke.

De această dată droidul scoase o serie de sunete dulci, selectînd cu atenţie fiecare piuitură sau fluierătură. Nu dorea să-l supere pe Luke, dar ce aflase de la computer era destul de important pentru a fi raportat.

— Da, R2, ştiu că sistemul Dagobah nu apare pe nici una din hărţile noastre de navigaţie însă nu-ţi face griji. E acolo.

Auzi un alt piuit îngrijorat al lui R2.

— Sînt foarte sigur, spuse tînărul, încercînd să-l liniştească pe tovarăşul său mecanic. Ai încredere în mine.

Fie că avea sau nu încredere în fiinţa umană aflată la comenzile interceptorului X, R2 nu scoase decît un mic suspin. Pentru un timp tăcu ca şi cum s-ar fi gîndit. Apoi piui din nou.

— Da, R2?

Această comunicare din partea robotului fusese exprimată cu şi mai mare atenţie decît înainte. S-ar putea zice chiar cu tact. Pare-se că R2 nu avea intenţia să-l ofenseze pe omul căruia i se încredinţase. Dar nu era posibil, calculă robotul, ca mintea omului să funcţioneze uşor greşit? În fond, zăcuse multă vreme în bătaia gerurilor de pe Hoth. Sau, avansă R2 o altă posibilitate, poate că creatura zăpezilor, wampa, îl lovise mai puternic decît diagnosticase 2-lB?...

— Nu, răspunse Luke. Nu mă doare capul. Mă simţi bine. De ce?

Ciripitul lui R2 era într-adevăr inocent.

— Nu am ameţeli, pînă şi cicatricile au dispărut.

Următorul fluierat avu o frecvenţă ceva mai ridicată.

— Nu, e în regulă, R2. Aş prefera să zbor pe control manual pentru o vreme.

Apoi robotul bondoc scoase un scîrţîit final care i se păru lui Luke că suna ca şi cum s-ar fi dat bătut. Luke fu amuzat de îngrijorarea robotului pentru sănătatea sa.

— Ai încredere în mine, R2, zise Luke cu un zîmbet blînd. Ştiu încotro merg şi ajungem acolo în siguranţă. Nu e departe.

Han Solo era de-a dreptul disperat acum. *Şoimul* nu fusese încă în stare să scape de cele patru nave de vînătoare TIE sau de enormul distrugător spaţial care îi urmărea.

Solo alergă spre cala navei şi începu să lucreze frenetic pentru a repara sistemul de hiperviteză stricat. Îi era însă imposibil să-şi continue reparaţia delicată în timp ce *Şoimul* se zgîlţîia la fiecare explozie provocată de descărcările laser imperiale.

Han îi aruncă din zbor cîteva ordine copilotului său care verifică mecanismele aşa cum i se ordonase.

— Reactorul orizontal.

Wookieul lătră. Lui i se părea că merge bine.

— Termostatul aluvionar.

Alt lătrat. Şi partea aceea se afla la locul ei.

— Chewie, dă-mi hidroşurubelniţele.

Chewbacca alergă spre marginea deschizăturii calei, aducîndu-i uneltele. Han apucă şurubelniţele, apoi se opri şi se uită la credinciosul său prieten wookie.

— Nu ştiu cum o să ieşim din chestia asta, mărturisi el. Chiar atunci o *bufnitură* răsunătoare se auzi dinspre partea laterală a *Şoimului,* făcînd nava să devieze de pe curs.

Chewbacca lătră neliniştit. Han se agăţă de o margine cînd simţi impactul, iar şurubelniţele îi zburară din mînă. Cînd reuşi să-şi recapete echilibrul, îi strigă lui Chewbacca:

— Asta n-a fost descărcare laser! Ne-a lovit ceva! – Han... Han..., Prinţesa Leia îl strigă din carlingă, intrase în panică. Vino încoace!

Se căţără afară din cală şi goni ca din puşcă înapoi în carlingă împreună cu Chewbacca. Amîndoi erau uluiţi de ceea ce vedeau prin fereastră.

— Asteroizi!

Bucăţi enorme de roci zburătoare se rostogoleau prin spaţiu, cît vedeai cu ochii, ca şi cum navele de urmărire imperială n-ar fi fost de ajuns.

Han se aşeză din nou în scaunul pilotului, preluînd comanda *Şoimului.* Copilotul său îşi reluă şi el locul chiar în clipa în care un asteroid mare trecu pe lîngă prova navei.

Han încercă să fie cît mai calm; altfel totul n-ar mai fi durat decît cîteva secunde.

— Chewie, ordonă el, schimbă cursul pe doi-şapte-unu.

Leia îşi pierdu răsuflarea. Ştia ce înseamnă ordinul lui Han şi era uluită de un asemenea plan nebunesc.

— Doar n-ai de gînd să intri în cîmpul de asteroizi? întrebă ea, sperînd că înţelesese greşit ordinul

— Nu-ţi face griji. N-o să ne urmărească şi acolo! strigă el cu veselie.

— Dacă îmi daţi voie să vă reamintesc, domnule, se oferi 3PO încercînd să aibă o influenţă raţională, probabilitatea de a naviga cu succes printr-un cîmp de asteroizi este de aproximativ două mii patru sute şaizeci şi şapte la unu.

Nimeni nu păru să-l audă. Prinţesa Leia se încruntă.

— Nu e nevoie să faci asta pentru a mă impresiona, spuse ea, în timp ce *Şoimul* fu izbit de un alt asteroid. Han se concentră şi preferă să ignore insinuările ei.

— Ţin-te bine, iubito, rîse el, apucînd şi mai strîns manşa navei. Să vezi ce o să mai zburăm acuma.

Leia tăcu şi, resemnată, îşi puse centura de siguranţă. C-3PO, mormăind în barbă tot felul de calcule, tăcu atunci cînd wookieul se întoarse şi mîrîi la el.

Iar Han se concentră numai asupra planului său. Ştia

că o să meargă; nu avea de ales. Zburînd mai mult după instinct decît după instrumente, începu un slalom prin ploaia de pietre. Aruncînd o privire pe ecranul radarului văzu că navele TIE şi *Răzbunătorul* nu abandonaseră încă urmărirea.

O să se lase cu funeralii imperiale, gîndi el în timp ce conducea *Şoimul* prin ploaia de asteroizi. Privi un alt ecran şi zîmbi la vederea ciocnirii între un asteroid şi un interceptor TIE. Explozia apăru pe ecran ca o pată de lumină. N-au existat supravieţuitori, gîndi Han.

Piloţii aparatelor de vînătoare TIE ce urmăreau *Şoimul* erau printre cei mai buni din Imperiu. Dar nu se puteau compara cu Han Solo. Ori nu erau destul de buni, ori nu erau destul de nebuni. Numai un zărghit ar fi putut pilota nava într-o croazieră sinucigaşă printre aceşti asteroizi. Nebuni sau nu, piloţii imperiali nu avură de ales, trebuind să-l urmeze mai departe. Fără îndoială că ar fi preferat să piară în acest bombardament cu stînci decît să raporteze stăpînului lor că misiunea a eşuat.

Doi asteroizi giganţi se rostogoleau spre *Şoimul Mileniului.* Pilotul său viră îndrăzneţ ieşind dintre cei doi asteroizi, cît pe ce să se ciocnească de al treilea.

În timp ce *Şoimul* zbura prin cîmpul de asteroizi urmat îndeaproape de trei nave TIE, una din acestea fu zgîriată de o bucată de rocă şi se rostogoli într-o altă direcţie, ieşind total de sub controlul pilotului său. Celelalte două nave TIE îşi continuară urmărirea însoţite de distrugătorul spaţial *Răzbunătorul* care trăgea în asteroizii ce i se iveau în cale.

Han Solo observă navele urmăritoare prin geamurile carlingii în timp ce îşi întoarse nava, gonind pe sub un alt asteroid ce se apropia, şi apoi aducînd la poziţia orizontală cargoul. Un asteroid mic ricoşă cu o izbitură ce se reverberă prin toată nava, îngrozindu-l pe Chewbacca şi făcîndu-l pe C-3PO să-şi acopere lentilele senzorilor optici cu o mînă de bronz.

Han privi spre Leia şi o văzu cum se uita împietrită la furnicarul de asteroizi. Lui Han i se păru că în acea clipă Leia îşi dorea să fie la mii de mile depărtare de locul acela.

— Ei bine, remarcă el, spuneai că îţi doreşti să fii prin preajmă cînd voi greşi.

Ea nu-l privi.

— Îmi retrag cuvintele.

— Distrugătorul spaţial încetineşte, anunţă Han privind la datele de pe ecranul computerului.

— Bun, răspunse ea scurt.

Priveliştea de afară era înţesată de asteroizi.

— O să fim pulverizaţi dacă mai stăm mult aici, observă el.

— Mă opun, remarcă sec Leia.

— Trebuie să ieşim de sub duşul ăsta.

— Asta da.

— O să mă apropii mai mult de unul din asteroizii mari, adăugă Han.

— Asta nu!

— Să te apropii?! exclamă 3PO ridicîndu-şi braţele metalice.

Creierul lui artificial nu era în stare să priceapă ce percepuseră senzorii lui auditivi.

— Să te apropii?! repetă Leia neîncrezătoare. Chewbacca se holbă la pilotul său şi lătră uluit.

Nici unul dintre cei trei nu putea înţelege de ce căpitanul lor, care îşi riscase viaţa pentru a-i salva, ar dori să-i omoare tocmai acum! Reglînd comenzile de pe panoul de control, Han strecură nava printre cîţiva asteroizi mari, apoi se îndreptă direct spre unul de mărimea unei luni.

O ploaie de roci mai mici explodă pe suprafaţa crăpată a enormului asteroid în vreme ce *Şoimul Mileniului,* urmărit în continuare de navele de vînătoare ale Imperiului, zbură chiar pe deasupra asteroidului. Era

ca şi cum ar fi plutit deasupra suprafeţei unei mici planete, goale şi lipsite de orice viaţă. Cu precizia unui expert, Han Solo coti spre un alt asteroid gigantic, cel mai mare din cîţi întîlniseră pînă atunci. Cu toată priceperea care-i crease o adevărată reputaţie în întreaga galaxie, manevră *Şoimul* astfel încît singurul obiect între el şi navele de vînătoare TIE să fie asteroidul aducător de moarte. Izbucni o explozie de lumină strălucitoare, apoi nimic. Rămăşiţele a două interceptoare TIE se împrăştiară în întuneric, iar asteroidul nedeviat de pe cursul său îşi continuă drumul.

Han simţi căldura interioară ce îl invadă. Zîmbi în sinea lui, triumfător.

Apoi observă o imagine pe radarul principal şi îi făcu semne copilotului său păros.

— Acolo! Han îi arătă imaginea. Chewie, vezi ce e asta. Arată destul de bine.

— Ce este? întrebă Leia.

Pilotul *Şoimului* îi ignoră întrebarea.

— Cred că ne-ar conveni de minune, spuse el.

Zburînd pe deasupra asteroidului, Han privi în jos, spre solul crăpat, uitîndu-se spre o zonă umbrită ce arăta ca un crater de proporţii uriaşe. Coborî *Şoimul* pînă la nivelul suprafeţei şi intră cu el direct în crater, pereţii acestuia ridicîndu-se brusc în jurul navei sale asemenea unui uriaş bol. Cu toate acestea, aveau încă pe urme două interceptoare TIE, trăgînd cu tunurile lor laser şi încercînd să-i imite fiecare manevră. Han Solo ştia că trebuia să fie mai şmecher şi mai îndrăzneţ pentru a putea scăpa de ei. Observînd o trecătoare strîmtă, înclină *Şoimul Mileniului* pe o parte. Nava trecu astfel prin coridorul stîncos.

Deşi nu se aştepta, cele două nave TIE îl urmară. Una din ele zgîrie pereţii cu învelişul său metalic scoţînd scîntei.

Întorcîndu-şi nava şi înclinînd-o din nou, Han se ridică

deasupra trecătorii strîmte. În urma sa, cerul negru scînteie cînd cele două nave TIE se ciocniră una de cealaltă, apoi explodară la impactul cu solul stîncos.

Han reduse viteza. Încă nu se simţea la adăpost de vînătorii imperiali. Aruncîndu-şi privirea prin canion observă ceva întunecat: gura deschisă a unei peşteri aflată pe fundul craterului, destul de mare pentru a adăposti *Şoimul Mileniului* – poate. Dacă nu, el şi echipajul său o vor afla în curînd.

Încetinind viteza navei, Han trecu de intrarea peşterii şi ajunse într-un tunel larg, care promitea să fie o ascunzătoare ideală. Respiră adînc atunci cînd nava sa fu înghiţită de întunericul peşterii.

O mică navă cu aripi în formă de X se apropia de atmosfera planetei Dagobah.

Pe măsură ce distanţa se reducea tot mai mult, Luke Skywalker putu să vadă o porţiune din suprafaţa sa curbată prin învelişul de nori denşi. Planeta nu era trecută pe hartă şi deci, necunoscută. Luke ajunsese aici totuşi, deşi nu era sigur dacă doar mîna lui ghidase nava în acest sector neexplorat din spaţiu.

R2-D2, aflat în partea din spate a interceptorului X, cercetă stelele pe lîngă care treceau, apoi îşi adresă remarcile prin intermediul computerului.

Luke citi interpretarea de pe ecran.

— Da, acesta e Dagobah, R2, îi răspunse el micului robot, apoi se uită prin geamul carlingii, căci nava începuse să coboare spre suprafaţa planetei.

— Arată cam ciudat, nu-i aşa?

R2 piui, încercînd pentru ultima oară să-şi readucă stăpînul la raţiune.

— Nu, răspunse Luke, nu vreau să mă răzgîndesc.

Privi monitoarele de pe navă şi începu să se simtă puţin neliniştit.

— Nimic nu indică oraşe sau tehnologie, totuşi, am indicaţii cu privire la forme de viaţă multiple. Sînt ceva fiinţe pe acolo.

Şi R2 era îngrijorat şi piui din nou.

— Da, sînt sigur că este un loc cît se poate de sigur pentru droizi. Luke începuse să se plictisească. Vom vedea ce se întîmplă.

Auzi un suspin electronic patetic ce provenea din spatele carlingii.

— Nu-ţi mai face atîtea griji!

Interceptorul X navigă prin haloul amurgului ce separa spaţiul întunecat de suprafaţa planetei.

Luke trase aer în piept, apoi plonjă cu nava sa în pătura albă de nori.

Nu putea să vadă nimic. Vederea îi era acoperită de pielea albă şi densă ce se îngrămădea la ferestrele navei sale. Singura lui şansă era să-şi controleze interceptorul doar cu ajutorul instrumentelor.

Dar radarele nu mai înregistrară nimic, chiar pe măsură ce Luke se apropie de suprafaţa planetei. Disperat, manevră comenzile, nemaifiind în stare să aprecieze nici măcar altitudinea la care se afla.

Cînd alarma începu să bîzîie, R2 i se alătură, emiţînd o serie de piuituri şi fluierături frenetice.

— Ştiu, ştiu! strigă Luke, încercînd încă să controleze nava. Instrumentele nu mai funcţionează! Nu pot vedea nimic. Ţine-te, bine, o să încep manevrele de aterizare. Să sperăm că există ceva dedesubtul nostru.

R2 chiţăi din nou, dar sunetele sale fură înecate de intrarea în funcţiune a rachetelor de frînare. Luke se încordă în scaunul pilotului, pregătindu-se pentru impact. Apoi nava se scutură şi Luke auzi trosnetul făcut de crengile unor copaci, tăiate de aripile navei sale.

Cînd intrrceptorul X se opri în sfîrşit, zguduitura aproape îl aruncă pe pilot prin geamul carlingii. Avînd în sfîrşit siguranţa că se află pe sol, Luke se întinse în scaun

şi suspină uşurat. Apoi apăsă un buton ce ridică partea superioară a carlingii. Cînd scoase capul din navă, pentru a se uita prima dată la această lume necunoscută, Luke Skywalker îşi pierdu respiraţia.

Interceptorul X era înconjurat complet de ceţuri, iar luminile de aterizare nu răzbeau mai mult de cîţiva zeci de centimetri în faţa lor. Ochii lui Luke începuseră să se obişnuiască treptat cu ceaţa din jurul său, astfel încît percepură trunchiurile încovoiate şi rădăcinile groteşti ale unor copaci. Se căţără afară din carlingă în timp ce R2 îşi detaşa corpul bondoc din deschizătura în care se afla.

— R2, spuse Luke, tu rămîi aici în timp ce eu dau o raită.

Copacii cenuşii aveau rădăcini vizibile ce se întrepătrundeau şi se ridicau cu mult deasupra lui Luke înainte de a se uni pentru a forma trunchiul. Îşi dădu capul pe spate şi văzu crengile, sus de tot, ce păreau să formeze o perdea împreună cu norii. Luke se căţără precaut pe vîrful navei sale şi văzu că aterizase într-o mlaştină învăluită în ceaţă.

R2 emise un piuit scurt – apoi se auzi un plescăit – urmat de tăcere. Luke se întoarse exact la timp pentru a vedea cum partea superioară în formă de cupolă a droidului dispărea sub suprafaţa ceţoasă a apei.

— R2! R2! strigă Luke.

Îngenunche pe coca netedă a navei şi se aplecă înainte, căutîndu-l neliniştit pe prietenul său robotul. Însă apele negre rămaseră liniştite. Luke nu putea spune încă precis cît de adîncă putea fi acea baltă stătută şi noroioasă; dar părea foarte adîncă.

Îşi dădu seama brusc că s-ar putea să nu-şi mai vadă niciodată prietenul droid. Chiar atunci, un periscop subţire străpunse suprafaţa apei şi Luke auzi un gîlgîit slab.

"Ce uşurare!" gîndi Luke în timp ce privea periscopul

ce se îndrepta spre ţărm. Alergă de-a lungul învelişului navei sale, iar cînd malul fu la mai puţin de trei metri depărtare, tînărul comandant sări în apă şi se chinui să iasă pe uscat. Privind în urmă, văzu pe R2 ce-şi continua drumul spre ţărm.

— Grăbeşte-te, R2! strigă Luke.

Ceva se mişcă deodată prin apă în spatele lui R2, dar Luke nu-şi dădu seama ce este. Nu putu vedea decît o siluetă masivă şi întunecată. Creatura se ridică pentru o clipă, apoi se scufundă din nou, izbind puternic carcasa de metal a droidului. Luke auzi pateticul ţipăt electronic al robotului care cerea ajutor, apoi nimic…

Luke rămase ţintuit, continuînd să se holbeze la apele negre, nemişcate ca moartea însăşi. În timp ce privea, cîteva bule de aer apărură la suprafaţă. Inima lui Luke începu să bată cu putere de teamă cînd îşi dădu seama că stătea prea aproape de baltă.

Dar înainte de a se mişca, micul robot fu scuipat de către creatura ce aluneca pe sub apă. R2 descrise un arc graţios prin aer şi să prăbuşi pe un pat de muşchi cenuşiu.

— R2, strigă Luke, fugind spre el, ai scăpat teafăr?

Luke era recunoscător că animalului din mlaştină nu i se păruse digerabil droidul de metal.

Robotul răspunse cu o serie de fluierături şi piuituri slabe.

— Dacă vrei să spui că venirea noastră aici a fost o idee proastă încep să fiu de acord cu tine, admise Luke privind în jur.

Măcar, gîndi el, pe Hoth avea o tovărăşie umană, aici în afară de R2, părea să nu existe nimic altceva decît mlaştina aceea împuţită – şi creaturi deocamdată nevăzute care ar putea bîntui împrejurimile în timpul nopţii. Întunericul cădea cu repeziciune. Luke începu să tremure în ceaţa ce se îndesea şi care se apropia de ei ca o fiinţă vie. Îl ajută pe R2-D2 să se ridice în picioare, apoi şterse

noroiul ce acoperea corpul cilindric al robotului. În timpul acesta Luke auzi ţipete stranii şi neomeneşti ce veneau din jungla îndepărtată şi îl trecu un fior cînd îşi imagină animalul care le scotea.

Cînd termină să-l cureţe pe R2, Luke observă că întunericul se lăsase de-a binelea. Umbrele se adunau în jurul său, iar ţipetele îndepărtate nu mai păreau chiar atît de îndepărtate. El şi cu R2 priviră în jur la jungla mlăştinoasă, apoi se apropiară mai mult unul de altul. Deodată Luke observă o pereche de ochi mici, dar fioroşi clipind spre ei prin frunzişul întunecat, apoi dispărînd cu un zgomot de paşi mărunţi.

Nu îndrăznise să pună la îndoială sfatul lui Ben Kenobi, dar acum începuse să se întrebe dacă nu cumva spectrul prietenului său făcuse o greşeală conducîndu-l pe această planetă către misteriosul magistru Jedi.

Privi înapoi spre interceptorul X şi mormăi înciudat cînd văzu că toată partea inferioară era scufundată în apele întunecate.

— Cum o să-l mai scoatem de acolo?

Toate circumstanţele păreau împotriva lor şi, într-un fel, ridicole.

— Ce căutăm noi aici? mormăi el.

Nu stătea în puterile computerizate ale lui R2 de a da răspunsul la aceste două întrebări, dar, oricum, scoase un piuit reconfortant.

— Parcă ar fi un vis, spuse Luke. Scutură din cap, simţindu-se înfrigurat şi înfricoşat. Sau poate că înnebunesc eu.

Cel puţin ştia cu siguranţă că n-ar fi putut să ajungă într-o situaţie mai nebunească decît aceasta.

VIII

Darth Vader stătea ca un uriaş zeu tăcut pe puntea de control principală a giganticului distrugător spaţial.

Se uita fix pe marea fereastră dreptunghiulară de deasupra punţii la cîmpul de asteroizi care-i bombardau cu furie nava ce aluneca prin spaţiu. Sute de stînci goneau pe lîngă geamuri. Unele se ciocneau între ele şi explodau cu străluciri vii.

În timp ce Vader privea, una dintre navele sale mai mici se dezintegra sub impactul unui asteroid enorm. Aparent nepăsător, Vader se întoarse pentru a privi o serie de douăzeci de imagini holografice. Aceste holograme recreau în trei dimensiuni trăsăturile celor douăzeci de comandanţi ai navelor de război imperiale. Imaginea comandantului a cărui navă tocmai fusese distrusă se ştergea rapid, aproape la fel de repede ca şi particulele strălucitoare ale navei ce fusese trimisă în neant.

Amiralul Piett şi un aghiotant se postară în linişte în spatele stăpînului lor îmbrăcat în negru, în timp ce acesta se întorcea spre o imagine aflată în centrul celor douăzeci de holograme, care era întreruptă continuu de interferenţe, apărînd şi dispărînd cît timp căpitanul Needa de pe distrugătorul spaţial *Răzbunătorul* îşi dădea raportul. Primele sale cuvinte fuseseră deja înecate de pîrîituri.

— ... fiind ultima oară cînd a apărut pe radarele noastre, continuă căpitanul Needa. Avînd în vedere avariile mari pe care noi i le-am produs, consider că a fost şi nava lor distrusă.

Vader nu fu de acord. Cunoştea puterea *Şoimului Mileniului* şi era bine familiarizat cu dibăcia pilotului său îndrăzneţ.

— Nu, căpitane, mîrîi el furios, ei trăiesc. Vreau ca fiecare navă disponibilă să cerceteze amănunţit cîmpul

de asteroizi pînă vor fi găsiţi.

Imediat ce Vader dădu această comandă, imaginea căpitanului Needa şi cele ale celorlalţi nouăsprezece căpitani dispărură complet. Cînd ultima hologramă se şterse. Stăpînul Întunecat, simţindu-i pe cei doi oameni care stăteau în spatele său, se întoarse.

— Ce este atît de important încît nu suferă amînare, amirale? întrebă pe un ton imperios. Vorbeşte!

Faţa amiralului păli de frică, vocea tremurîndu-i aproape la fel de mult ca şi trupul.

— Împăratul...

— Împăratul? repetă glasul din spatele măştii negre.

— Da, răspunse amiralul. Vă ordonă să luaţi contact cu el.

— Scoate-ţi nava aceasta din cîmpul de asteroizi, comandă Vader, într-o poziţie de unde putem trimite o transmisie clară.

— Da, stăpîne.

— Şi trimiteţi semnalul codificat în camera mea.

Şoimul Mileniului se odihnea ascuns în mica peşteră în care era întuneric beznă şi umezeala picura pe pereţi. Echipajul *Şoimului* micşoră turaţia motoarelor pînă cînd nici un sunet nu se mai auzi dinspre mica navă.

În carlingă, Han Solo şi copilotul său păros tocmai terminau de închis sistemele electronice ale navei. Pe măsură ce o făceau, lumina becurilor de control scăzu în intensitate, iar interiorul navei deveni aproape la fel de întunecat ca şi peştera ce-o adăpostea. Han aruncă o privire spre Leia şi-i adresă un zîmbet ironic.

— Devine din ce în ce mai romantic aici.

Chewbacca mormăi. Era destul de muncă şi wookieul avea nevoie de toată colaborarea lui Han dacă vroiau să repare hipermotorul stricat. Iritat, Han se întoarse la lucru.

— Ce eşti atît de morocănos? aruncă el.

Înainte ca Chewbacca să poată răspunde, droidul de protocol se apropie timid de Han şi puse o întrebare de importanţă arzătoare:

— Domnule, mă tem să întreb, dar închiderea tuturor sistemelor în afară de cele de urgenţă mă include şi pe mine?

Chewbacca îşi exprimă opinia cu un răsunător lătrat afirmativ, dar Han nu fu de acord.

— Nu, spuse el, vom avea nevoie de tine ca să vorbeşti cu bătrînul *Şoim* pentru a afla ce s-a întîmplat cu hiper-motorul nostru, se uită apoi spre Prinţesă. – Cum te descurci cu aparatul de sudură, Înălţimea Ta?

Înainte ca Leia să poată da un răspuns potrivit, *Şoimul Mileniului* se înclină înainte, ca urmare a unui impact subit. Tot ce nu era fixat zbură prin cabină; chiar şi uriaşul wookie, urlînd sălbatic, trebui să se lupte pentru a-şi menţine poziţia în scaun.

— Ţineţi-vă bine , strigă Han. Atenţie!

C-3PO se buşi de perete, apoi se adună de pe jos.

— Domnule, este foarte posibil ca acest asteroid să nu fie stabil.

Han îl împunse cu privirea:

— Mă bucur că eşti aici pentru a ne spune lucrurile astea.

Nava se balansă din nou, mai violent ca înainte.

Wookieul urlă iar; 3PO căzu pe spate, iar Leia fu aruncată în celălalt capăt al cabinei, direct în braţele căpitanului Solo, gata s-o primească.

Balansul navei încetă la fel de brusc cum începuse. Dar Leia rămase în continuare în îmbrăţişarea lui Han.

— Ei, Prinţesă, spuse el, plăcut surprins, atît de ne-aşteptată...

La auzul acestor vorbe, ea începu să se retragă.

— Dă-mi drumul, insistă ea, încercînd să scape din braţele lui. Mă înfurii.

Han văzu vechea expresie familiară de aroganţă începînd să apară din nou pe faţa ei.

— Nu arăţi supărată, minţi el.

— Dar cum arăt?

— Frumoasă, răspunse el sincer, cu o emoţie care îl surprinse.

Leia se simţi deodată intimidată. Obrajii i se îmbujorară, şi cînd îşi dădu seama că roşeşte, îşi plecă privirea. Dar tot nu încercă să se elibereze cu adevărat. Han strică însă această clipă de tandreţe.

— Şi emoţionată, adăugă el.

Leia se înfurie. Redevenind Prinţesa furioasă şi senatorul mîndru dintotdeauna, se trase înapoi repede şi îşi reluă postura regală.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse, cu obrajii în flăcări de mînie, dar nu ajunge să fiu ţinută în braţe de către tine pentru a mă emoţiona.

— Oricum, sper că nu te aştepţi la mai mult, mormăi Han, supărat mai mult pe el însuşi decît pe vorbele ei înţepătoare.

— Nu aştept nimic, zise indignată Leia, decît să fiu lăsată în pace.

— Dacă nu-mi vei mai sta în cale, te voi lăsa în pace.
Realizînd jenată că într-adevăr stătea cam aproape, Leia păşi în lături şi făcu un efort să schimbe subiectul.

— Nu crezi că ar fi timpul să începem lucrul la nava ta?

Han ridică din sprîncene.

— Sînt de acord, spuse el rece, fără să o privească.

Leia se răsuci pe călcîie şi părăsi carlinga.

Pentru o clipă Han ramase tăcut pe loc, încercînd să se adune. Se uita jenat la tăcutul wookie şi la droid, care fuseseră amîndoi martorii întregului incident.

— Hai, Chewie, să ne băgăm nasul în scurtcircuitul ăsta zburător, zise iute pentru a depăşi momentul penibil.

Copilotul lătră afirmativ, apoi se alătură căpitanului său care tocmai ieşea din carlingă. Pe cînd trecea pragul, Han se uită peste umăr la 3PO, care stătea încă în camera slab luminată.

— Şi tu, gălbiorule!

Trebuie să recunosc, bombăni robotul în sinea lui părăsind carlinga, că sînt momente cînd nu înţeleg comportamentul uman.

Luminile interceptorului X al lui Luke Skywalker străpungeau întunericul planetei mlăştinoase. Nava se afundase mai adînc în apele murdare, dar rămăsese încă destul la suprafaţă pentru a-i permite lui Luke să care proviziile necesare din compartimentul de depozitare. Ştia că nu avea să mai dureze mult pînă ce nava sa se va scufunda şi mai mult, poate cu totul – sub nivelul apei. Gîndea că şansele lui de supravieţuire ar putea fi sporite dacă va aduna cît mai multe provizii.

Era atît de întuneric acum, încît Luke de-abia putea să vadă înaintea lui. Afară, în jungla deasă, se auzi un zgomot scurt şi ascuţit şi Luke simţi un fior trecînd prin el. Scoţîndu-şi pistolul din toc, se pregăti să dezintegreze orice ar fi sărit din junglă pentru a-l ataca. Dar nu apăru nimic şi atunci îşi prinse arma la loc, continuînd să-şi despacheteze lucrurile.

— Eşti dornic de puţină energie? îl întrebă Luke pe R2, care îşi aştepta răbdător propria sa formă de hrană.

Luke luă un mic arzător cu fuziune dintr-o cutie de echipament şi îl aprinse, binecuvîntînd pînă şi micuţa strălucire aruncată de minusculul dispozitiv de încălzire, apoi scoase un cablu electric şi îl ataşă lui R2 printr-o protuberantă ce semăna vag cu un nas. În vreme ce energia se răspîndea prin măruntaiele electronice ale lui R2, robotul bondoc fluiera încîntat.

Luke se aşeză şi deschise un container de mîncare

conservată. În vreme ce mînca, vorbea cu robotul.

— Acum nu-mi rămîne decît să-l găsesc pe acest Yoda, dacă există cu adevărat.

Privi neliniştit în jur la umbrele din junglă şi se simţi înfricoşat, mizerabil şi îndoindu-se din ce în ce mai mult în legătură cu raţiunea căutărilor sale.

— Locul e cam straniu pentru un Maestru Jedi, îi spuse micului robot. Îmi dă fiori.

După sunetul scos, era clar că R2 împărtăşea opinia lui Luke asupra lumii mlăştinoase.

— Cu toate că, reluă Luke în timp ce gusta mai departe fără poftă din mîncare, simt ceva familiar în legătură cu locul ăsta. Mă simt...

— Cum te simţi?

Asta nu fusese vocea lui R2! Luke sări în picioare, soase pistolul, apoi se întoarse, străduindu-se să vadă în întuneric sursa acelor vorbe. În timp ce.se întorcea zări o creatură pitică chiar în faţa lui. Surprins, Luke păşi imediat înapoi; fiinţa aceea mică părea să se fi materializat din neant! Nu părea să aibă mai mult de jumătate de metru înălţime, stînd neînfricată în faţa tînărului ce o domina cu statura lui şi care ţinea spre ea un înfricoşător pistol laser.

Micuţa creatură ar fi putut avea orice vîrstă. Faţa îi era brăzdată de riduri, dar încadrată de urechi alungite şi

ascuţite care îi dădeau un aer de tinereţe eternă. Părul lung şi alb era împărţit în două jumătăţi ce atîrnau de fiecare parte a capului cu piele albăstruie. O fiinţă bipedă, ce stătea pe picioare scurte, terminate cu trei degete, aproape reptiliene. Purta nişte zdrenţe la fel de cenuşii ca şi ceţurile mlaştinii şi care aveau probabil aceeaşi vîrstă ca şi creatura.

Pentru moment, Luke nu putea decide dacă să se teamă sau să rîdă. Dar cînd se uită în ochii aceia bulbucaţi şi simţi firea blîndă a fiinţei din faţa lui, se relaxă. În sfîrşit, creatura făcu un gest spre pistolul din mîna lui

Luke:

— Pune arma deoparte tu. Nu doresc rău la tine.

După o ezitare, Luke îşi prinse din nou pistolul la centură. Făcînd aceasta, se întrebă de ce se simţea împins să asculte de mica creatură.

— Mă întreb, vorbi din nou creatura, ce caută tu aici?

— Caut pe cineva, răspunse Luke.

— Caută? Caută? repetă curioasă creatura, un zîmbet larg începînd să-i brăzdeze faţa deja ridată. Găsit cineva, aşa spune. Heh? Da!

Luke trebui să se forţeze să nu zîmbească.

— Mda.

— Ajuta eu te pot.. da... da...

Inexplicabil, Luke se trezi că are încredere în ciudata creatură, dar nu fu deloc sigur că asemenea fiinţă pipernicită i-ar putea fi de ajutor în misiunea sa importantă.

— Nu cred, replică el blînd. Vezi, eu caut un *mare* războinic.

— Mare războinic? Creatura scutură din cap, părul alb fluturîndu-i deasupura urechilor ascuţite. Războaiele nu fac nimeni mare.

"O idee stranie'', gîndi Luke, dar înainte să poată răspunde, văzu micul hominid căţărîndu-se pînă în vîrful cutiilor de provizii salvate. Şocat, privea în timp ce creatura începu să scormonească printre articolele pe care Luke le adusese cu el do pe Hoth.

— Pleacă de-acolo, spuse el, surprins de o asemenea purtare stranie.

Deplasîndu-se pe pămînt, R2 se împletici spre mormanul de cutii, oprindu-se faţă în faţă cu creatura. Droidul chiţăi a dezaprobare în vreme ce măsura creatura ce săpa indiferentă printre provizii.

Strania fiinţă apucă containerul ce conţinea rămăşiţele mîncării lui Luke şi luă o înghiţitură.

— Hei, asta-i cina mea! exclamă Luke.

Dar imediat creatura scuipă ceea ce gustase, iar faţa

sa ridată se încreţi ca o prună uscată.

— Pfui! spuse, scuipînd. Mulţumesc, nu. Cum ajuns tu aşa mare cu mîncare de fel ăsta? îl măsură pe Luke de sus în jos.

Înainte ca tînărul uimit să poată respunde, creatura aruncă în direcţia lui Luke containerul cu mîncare, apoi plonjă cu una din mîinile sale mici şi delicate într-o altă cutie cu provizii.

— Ascultă, amice, spuse Luke, privind acest distrugător bizar, nu am dorit să aterizăm aici. Şi dacă aş putea să-mi scot interceptorul din această băltoacă aş face-o, dar nu pot. Aşa că...

— Nu poţi scoate nava afară? Încercat? Încercat? Îl provocă mica fiinţă.

Luke trebui să recunoască în sinea lui că n-o făcuse, dar ideea însăşi părea total ridicolă. Nu avea echipamentul adecvat pentru a...

Ceva din cutia lui Luke atrăsese atenţia creaturii. Luke ajunsese la capătul răbdării cînd văzu fiinţa aceea nebună înşfăcînd ceva din cutia cu provizii. Ştiind că supravieţuirea depindea de aceste provizii, se întinse după cutie. Dar creatura ţinea strîns ceea ce dobîndise – o lanternă micuţă pe care o strîngea în mîna sa albăstruie. Luminiţa căpătă viaţă în mîna creaturii, aruncîndu-şi raza spre faţa sa încîntată, iar el începu imediat să-şi examineze comoara.

— Dă-o încoace! ţipă Luke.

Creatura se retrase ca un copil obraznic din faţa tînărului ce se apropia.

— A mea! A mea! Sau nu voi ajuta la tine!

Ţinînd încă strîns lanterna la piept, făcu un pas înapoi, ciocnindu-se din neatenţie de R2-D2. Fără a-şi aminti că robotul se putea mişca, fiinţa stătu lîngă el în timp ce Luke se apropia.

— Nu-mi trebuie ajutorul tău, spuse Luke indignat. Vreau lanterna înapoi. Voi avea nevoie de ea în groapa

asta cu noroi.

Luke îşi dădu seama pe moment că emisese o insultă.

— Groapă cu noroi? Casa meu este!

În vreme ce se certau, R2 întinse încet un braţ metalic. Brusc, apendicele acesta apucă lanterna furată şi imediat cele două personaje fură angajate într-o luptă pentru prada mult dorită.

În timp ce se învîrteau unul în faţa celuilalt în cursul bătălie, R2 fluieră cîteva "dă-mi asta" electronice.

— A mea, a mea. Dă-mi înapoi, ţipă creatura. Cu toate acestea dintr-o dată păru să renunţe la lupta bizară şi împinse droidul cu un deget albăstrui.

R2 emise un chiţăit intens şi imediat dădu drumul lanternei.

Învingătorul rînji la obiectul strălucitor din mîinile sale mici, repetînd bucuros: A mea, a mea.

Luke era aproape sătul şi-l sfătui pe robot să încheie bătălia.

— Gata. R2, spuse cu un oftat, lasă-l s-o ia. Acum pleacă de aici, micuţule. Avem multe de făcut.

— Nu, nu! pledă creatura cu emfază. Eu rămîne să ajut găsiţi prietenul.

— Nu caut un prieten, spuse Luke. Caut un Maestru Jedi.

— Oh, ochii creaturii se măriră în timp ce vorbea. Un Maestru Jedi. Cu totul altceva. Yoda, cauţi Yoda.

La auzul acestui nume Luke fu surprins, dar rămase sceptic. Cum putea un pitic ca acela să ştie ceva despre un mare profesor al Cavalerilor Jedi?

— Îi cunoşti?

— Desigur, da, zise creatura cu mîndrie. Eu duce la el. Dar întîi trebuie mîncăm. Mîncare bună. Vino, vino.

Cu aceasta, creatura se grăbi spre ieşirea din tabăra lui Luke, înspre umbrele mlaştinii. Lanterna micuţă pe care o ducea pălea treptat în depărtare în timp ce Luke

stătea pe loc, simţindu-se deziluzionat. La început nu avu intenţia să se ia după creatură, dar deodată se trezi intrînd în ceaţă pe urmele sale.

De îndată ce Luke porni prin junglă, îl auzi pe R2 fluierînd şi piuind ca şi cum ar fi vrut să-şi ardă circuitele. Luke se întoarse pentru a-l zări pe micuţul robot disperat lîngă miniarzătorul cu fisiune.

— Ar fi mai bine să rămîi aici şi să ai grijă de tabără, îl instrui Luke pe robot.

Însă R2 îşi intensifică doar semnalele sonore, trecînd prin întreaga sa gamă de sunete electronice.

— R2, potoleşte-te acum, îi strigă Luke intrînd în junglă. Pot să am singur grijă de mine. Voi fi în siguranţă, ne-am înţeles?

Mormăielile electronice ale lui R2 deveniră din ce în ce mai slabe pe măsură ce Luke se grăbea să-l prindă din urmă pe micul ghid. Luke gîndi că-şi ieşise total din minţi fiindcă urmărea această fiinţă ciudată în necunoscut. Dar creatura menţionase numele lui Yoda şi Luke se simţea împins să accepte orice ajutor putea afla pentru a-l găsi pe Maestrul Jedi. Mergea prin întuneric împiedicîndu-se de ierburi dese şi rădăcini întortocheate, urmărind lumina ce clipea în faţa lui.

Creatura monologa veselă, deschizînd drumul prin mlaştină.

— Heh... în siguranţă... heh... cu adevărat în siguranţă... da, desigur.

Apoi, în modul său straniu, fiinţa aceasta misterioasă începu să rîdă.

Două crucişătoare imperiale treceau pe deasupra uriaşului asteroid. *Şoimul Mileniului* trebuia să fie ascuns undeva înăuntru – dar unde?

Alunecînd silenţios pe deasupra asteroidului, navele lansau bombe peste terenul denivelat încercînd să oblige

cargoul să iasă la suprafaţă. Undele de şoc ale exploziilor scuturau violent asteroidul, dar nu exista încă nici un semn din partea *Şoimului.* Plutind deasupra asteroidului, unul dintre distrugătoarele spaţiale imperiale aruncă o umbră întunecată peste intrarea în tunel. Cu toate acestea radarele navei nu reuşiră să înregistreze gaura curioasă în peretele curbat ca un bol. În acea gaură, într-un tunel bătut de vînturi şi nedetectat de oamenii puternicului Imperiu se afla cargoul. Zbîrnîia şi vibra la fiecare explozie care răsuna pe suprafaţa de deasupra.

Înăuntru, Chewbacca muncea febril pentru a repara motorul complex. Se căţărase într-un compartiment de deasupra pentru a ajunge la firele ce operau sistemul de hiperviteză. Dar cînd simţi prima explozie, îşi scoase capul din masa de fire şi emise un strigăt îngrijorat.

Prinţesa Leia, care suda o valvă avariată, se opri din lucru şi privi în sus. Bombele păreau a fi foarte aproape.

C-3PO se uită la Leia şi, neliniştit, dădu capul pe spate.

— Oh, Doamne, spuse, ne-au găsit.

Toţi tăcură, temîndu-se că sunetul vocii lor ar putea într-un fel să le trădeze poziţia exactă. Din nou, nava fu scuturată de o descărcare mai puţin intensă decît ultima.

— Se îndepărtează, spuse Leia.

Han le pricepu tactica.

— Vor doar să vadă dacă pot stîrni vînatul, îi spuse. Sîntem în siguranţă dacă stăm liniştiţi.

— Unde am mai auzit eu fraza asta? spuse Leia cu un aer inocent.

Ignorîndu-i sarcasmul, Han trecu pe lîngă ea pentru a se întoarce la lucru. Pasarela de trecere din cală era atît de îngustă încît nu reuşi să n-o atingă în treacăt – sau oare ar fi putut?

Cu sentimente amestecate, Prinţesa îl privi pentru o clipă cum continua să lucreze la nava lui. Şi apoi se întoarse la sudura ei.

C-3PO ignoră tot acest comportament uman. Era prea ocupat în încercarea sa de a comunica cu *Şoimul,* dorind să afle ce se întîmplase cu hipermotorul. Stînd în faţa panoului de control central, 3PO scotea fluierături şi piuituri ciudate. O clipă mai tîrziu, panoul de control răspunse printr-un fluierat.

— Unde este R2 cînd am nevoie de el? oftă robotul auriu.

Răspunsul panoului de control fusese dificil de interpretat pentru el.

— Nu ştiu unde a învăţat nava ta să comunice, îl anunţă 3PO pe Han, dar dialectul ei lasă de dorit. Cred, domnule, că spune că a fost polarizată cupla de pe axa negativă. Mă tem că va trebui să o înlocuiţi.

— Bineînţeles că va trebui s-o înlocuiesc, îl repezi Han, apoi îl strigă pe Chewbacca, ce privea îndeaproape scena din compartimentul de sub tavan: înlocuieşte-o!

Observase că Leia terminase de sudat, dar avea probleme cu repunerea în poziţie a valvei, luptîndu-se cu o manetă care pur şi simplu nu voia să se clintească.

Se apropie de ea şi îşi oferi ajutorul, dar ea îi întoarse cu răceală spatele şi îşi continuă lupta cu valva.

— Uşurel, Înălţimea Ta, spuse el. Nu voiam decît să te ajut.

Luptîndu-se în continuare cu maneta aceea, Leia îl rugă cu o voce blîndă:

— N-ai vrea să nu-mi mai spui aşa?

Han rămase surprins de tonul simplu al Prinţesei. Se aşteptase la o replică usturătoare sau, în cel mai bun caz, o tăcere de gheaţă. Dar cuvintele ei nu aveau tonul batjocoritor cu care era obişnuit. Se terminase oare acea bătălie nemiloasă între firile lor prea voluntare?

— Desigur, spuse el blînd.

— Cîteodată eşti atît de dificil, spuse Leia aruncîndu-i o privire timidă.

Trebui să recunoască.

— Într-adevăr, aşa e. Ai putea şi tu să fii puţin mai drăguţă. Hai, recunoaşte, cîteodată mă socoti un om bun.

Ea dădu drumul manetei şi îşi frecă mîna care o durea.

— Cîteodată, zise zîmbind uşor, poate..., cînd nu te porţi ca un ticălos.

— Ticălos? rîse el, găsind delicios cuvîntul pe care-l alesese. Îmi place cum sună.

Fără alte vorbe, el îi prinse mîna şi începu s-o maseze.

— Termină, protestă Leia.

Han continuă să-i ţină mîna.

— Ce să termin? întrebă el dulce.

Leia se simţi confuză şi jenată – într-o sută de feluri în aceeaşi clipă. Dar simţul ei de demnitate fu mai puternic.

— Termină! spuse ea imperial. Am mîinile murdare.

Han zîmbi în faţa scuzei ei atît de slabe, dar continuă să-i ţină mîna şi se uită fix în ochii ei..

— Şi mîinile mele sînt murdare. De ce îţi este teamă?

— Teamă? îi întoarse ea privirea. Mi-e teamă că mă murdăresc.

— De aia tremuri? întrebă el.

Vedea clar că era afectată de apropierea şi de atingerea lui şi expresia ei se îndulci. Drept pentru care se întinse şi-i prinse şi cealaltă mînă.

— Cred că ţii la mine tocmai pentru că sînt un ticălos, spuse el. Cred că nu ai avut parte de prea mulţi ticăloşi în viaţa ta.

În timp ce vorbea o trăgea încet spre el.

Leia nu-i opuse rezistenţă. Acum, uitîndu-se la el, se gîndi că niciodată nu-i păruse mai chipeş; dar ea se simţea încă Prinţesa.

— Îmi plac în general oamenii buni, îi şopti.

— Şi eu nu sînt un om bun? întrebă Han, provocator.

Chewbacca îşi iţi capul din compartimentul de dea-

supra şi privi neobservat derularea evenimentelor.

— Ba da, şopti ea, dar tu...

Înainte să poată termina, Han Solo o trase spre el şi îi simţi trupul tremurînd cînd îi atinse buzele şi o sărută. Păru o veşnicie, o eternitate se aşternu între ei doi, în timp ce-i înclină cu blîndeţe capul pe spate. De data aceasta nu-i opusese deloc rezistenţă.

Cînd se dezlipiră unul de altul, Leia avu nevoie de un moment pentru a-şi recăpăta suflarea. Încercă să-şi redobîndească demnitatea şi să-şi compună o mină indignată, dar îi veni greu să vorbească.

— Bine şmechere ,începu ea. Eu...

Dar se opri şi se trezi sărutîndu-l şi ea, trăgîndu-l chiar mai aproape de ea ca înainte. Într-un sfîrşit, buzele lor se despărţiră. Han o ţinu pe Leia în braţele sale în timp ce se priveau unul pe altul. O bună bucată de vreme un sentiment de linişte dăinui în sufletele lor. Apoi Leia începu să se retragă, cu gîndurile şi sentimentele prinse de furtună. Îşi feri privirea şi începu să se desprindă din îmbrăţişarea lui Han. În următoarea secundă se întoarse şi fugi din cabină.

Han se uită după ea în tăcere. Apoi îşi dădu seama de existenţa curiosului wookie, al cărui cap se iţea din tavan.

— Gata, Chewie! tună el. Dă-mi o mînă de ajutor la valva asta.

Ceaţa, dispersată de un torent de ploaie, şerpuia în jurul mlaştinii în fire diafane. Deplasîndu-se prin ploaia deasă R2 îşi căuta stăpînul.

Dispozitivele senzoriale ale lui R2 erau ocupate să trimită impulsuri către terminaţiile nervilor săi electronici. La cel mai mic sunet, sistemul său auditiv reacţiona – poate prea tare – şi trimitea informaţii creierului computerizat al robotului.

Era mult prea umed pentru R2 în această junglă mlăştinoasă. Îşi fixă senzorii optici în direcţia unei căsuţe de lut de pe marginea unui lac întunecat. Robotul, cuprins de o senzaţie a singurătăţii aproape umană, rulă mai aproape de fereastra micului adăpost. R2 îşi extinse picioarele utilitare, se înălţă spre fereastră şi se uită înăuntru. Spera că nimeni dinăuntru să nu-şi fi dat seama de uşorul tremur al corpului său în formă de butoi sau să-i fi auzit geamătul electronic neliniştit.

Într-un fel sau altul, Luke reuşise să se strecoare în casa miniaturală, unde totul era dimensionat perfect pentru micuţul ei locuitor. Luke şedea turceşte pe podeaua de noroi uscat din cameră, atent să nu-şi lovească ţeasta de tavanul jos. În faţa lui se afla o masă şi putea vedea nişte cutii în care erau păstrate suluri de hîrtie cu un scris de mînă.

Creatura cu faţa ridată era în bucătărie, lîngă camera în care se afla Luke, punînd la cale o masă incredibilă. De unde se afla, Luke îl putea vedea pe micuţul bucătar amestecînd în oale aburinde, tăind una-alta, împrăştiind ierburi peste toate şi mişunînd încolo şi-ncoace pentru a pune platourile pe masă în faţa tînărului.

Deşi fascinat de această activitate, Luke devenea foarte nerăbdător. Cînd creatura apăru în fugă din nou în cameră, Luke îi reaminti gazdei sale:

— Ţi-am spus, nu mi-e foame.

— Răbdare, zise creatura înfundîndu-se în bucătăria plină de fum. E timpul să mîncăm.

Luke încercă să fie politicos.

— Uite ce-i, spuse, miroase bine. Sînt sigur că-i delicios. Dar nu înţeleg de ce nu-l putem vedea pe Yoda acum.

— Pentru Jedi ora masă, răspunse creatura.

Dar Luke era dornic să plece mai departe.

— Va dura mult să ajungem acolo? Cît de departe este?

— Nu departe, nu departe. Răbdare. Curînd tu vedea. De ce doreşte devii Jedi?

— Din cauza tatălui meu, cred, răspunse Luke gîndindu-se că niciodată nu şi-a cunoscut tatăl îndestul ca să ştie de fapt asta.

Cea mai strînsă legătură de rudenie cu tatăl său se realizase prin sabia de lumină pe care i-o încredinţase Ben. Luke observă privirea curioasă din ochii creaturii cînd aminti de tatăl său.

— Oh, tată a tău, spuse fiinţa, aşezîndu-se pentru a-şi începe vastul ospăţ. Puternic Jedi fost. Puternic Jedi.

Tînărul se întrebă dacă nu cumva creatura îşi bătea joc de el.

— Cum ai fi putut să-l cunoşti pe tatăl meu? întrebă, puţin furios. Nici măcar nu ştii cine sînt, se uită în jur la camera bizară şi scutură din cap. Nu ştiu ce caut eu aici!

Apoi observă că creatura se întorsese cu spatele la el şi vorbea către un colţ al camerei. Asta, gîndi Luke e ultima picătură. Acum creatura aceasta imposibilă vorbeşte cu aerul!

— Nu bun este, spunea creatura iritată. Nu face faţă. Nu pot învăţa. Băiatul nu răbdare!

Luke întoarse capul în direcţia în care se uita creatura!

— Nu pot învăţa la el. Nu răbdare.

Zăpăcit, nu văzu încă pe nimeni acolo. Apoi realitatea îi deveni, gradat, foarte clară. Fusese deja testat – şi chiar de către Yoda însuşi!

Din colţul gol al camerei, Luke auzi vocea blîndă, înţeleaptă a lui Ben Kenobi, răspunzîndu-i lui Yoda:

— Va învăţa el să fie răbdător.

— Multă furie în el, insistă piticul profesor Jedi. Ca şi tatăl său.

— Am mai discutat asta înainte, zise Kenobi.

Luke nu mai putu să aştepte.

— Pot fi un Jedi, îi întrerupse el.

Pentru el asta însemna mai mult decît orice: să devină o parte din nobila castă ce luptase pentru cauzele dreptăţii şi ale păcii.

— Sînt gata, Ben... Ben...

Tînărul îl strigă pe mentorul său, privind prin cameră în speranţa de a-l găsi. Dar nu-l văzu decît pe Yoda aşezat vizavi de el, la masă.

— Gata eşti? întrebă Yoda sceptic. Ce ştii tu despre gata? Eu am pregătit Cavaleri Jedi timp de opt sute de ani. Eu hotărăşte cine trebuie înveţe.

— De ce nu eu? întrebă Luke, insultat de insinuarea lui Yoda.

— Pentru un Jedi, spuse Yoda grav, nevoie de adîncă credinţă, cea mai serioasă gîndire.

— Poate s-o facă, zise vocea lui Ben în apărarea tînărului.

Privind spre invizibilul Kenobi, Yoda arătă spre Luke.

— Pe acesta eu observat multă vreme. Toată viaţa privit în lături spre orizont, cer, viitor. Niciodată nu gîndit la unde se află, la ce făcea. Aventură, senzaţii tari. Yoda îl ţintui cu privirea pe Luke, Un Jedi nu caută asemenea!

Luke încercă să-şi apere trecutul.

— Mi-am urmat sentimentele.

— Tu încăpăţînat! strigă Maestrul Jedi.

— Va învăţa, se auzi vocea liniştitoare a lui Kenobi.

— Prea bătrîn, argumentă Yoda. Da. Prea bătrîn, prea aşezat în felul lui pentru înveţe ucenicie.

Luke crezu că a auzit o îmblînzire în vocea lui Yoda. Poate că mai există încă o şansă să-i schimbe hotărîrea.

— Am învăţat mult, zise Luke.

Nu mai putea să renunţe acum. Mersese mult prea departe, îndurase mult prea multe, pierduse prea mult pentru asta. Yoda părea că priveşte drept prin Luke pe cînd acesta îşi pleda cauza, ca şi cînd ar fi încercat să-şi dea seama cît de multe învăţase. Se întoarse din nou spre invizibilul Kenobi.

— Va termina ce începe? întrebă Yoda.

— Am ajuns pînă aici, fu răspunsul. El este singura noastră speranţă.

— Nu vă voi dezamăgi, se adresă Luke atît lui Yoda cît lui Ben. Nu mi-e frică.

Şi într-adevăr, în acel moment, tînărul Skywalker simţi că putea să înfrunte orice fără teamă.Dar Yoda nu era atît de optimist.

— Îţi va fi, tinere, îl avertiză el.

Maestrul Jedi se întoarse încet pentru a-l privi pe Luke, cu un zîmbet straniu pe faţa-i albăstruie.

— Heh. Îţi va fi.

IX

O singură fiinţă din întregul univers putea inspira frică spiritului întunecat al lui Darth Vader. Aşa cum stătea, tăcut şi singur în camera lui slab luminată, Stăpînul Întunecat al Sithului aştepta o vizită din partea stăpînului său mult-temut.

În timp ce aştepta, distrugătorul său spaţial se afla suspendat într-un vast ocean de stele. Nimeni de pe nava lui nu ar fi îndrăznit să-l deranjeze pe Darth Vader în încăperea sa intimă. Dar dacă ar fi făcut-o, ar fi putut detecta un uşor tremur în purtătorul robei negre. Şi ar fi putut vedea chiar şi o urmă de teroare pe chipul său, dacă cineva ar fi fost în stare să vadă prin masca de respiraţie ce-i acoperea chipul.

Dar nimeni nu se apropia şi Vader rămase nemişcat în aşteptarea sa singuratică şi răbdătoare. În curînd, un ciudat vaier electronic sparse tăcerea de moarte a încă-perii şi o lumină intermitentă începu să strălucească pe roba Stăpînului Întunericului. Vader se înclină adînc în

semn de omagiu adresat stăpînului său, Împăratul.

Vizitatorul sosi sub forma unei holograme care se materializa înaintea lui Vader şi se înălţă deasupra lui, copleşindu-l. Personajul tridimensional era îmbrăcat în haine simple, iar faţa îi era ascunsă în spatele unei glugi enorme.

Cînd holograma Împăratului galactic vorbi, o făcu cu o voce chiar mai adîncă decît a lui Vader. Prezenţa împăratului era îndeajuns de înfricoşătoare, dar sunetul vocii sale trimitea un fior de teroare ce trecu prin trupul lui Vader.

— Te poţi ridica, supusul meu, ordonă Împăratul.

Vader se îndreptă deîndată. Dar nu îndrăzni să-şi privească în faţă stăpînul şi-şi aţinti ochii în jos, la propriile cizme negre.

— Care iţi este dorinţa, stăpîne? întrebă Vader cu toată solemnitatea unui preot ce-şi serveşte zeul.

— Există o mare tulburare în Forţă, spuse Împăratul.

— Am simţit-o, replică solemn Stăpînul întunericului. Împăratul continuă, subliniind pericolul.

— Situaţia noastră este foarte precară. Avem un nou inamic care ne-ar putea aduce distrugerea.

— Distrugerea noastră? Cine?

— Flăcăul Skywalker. Trebuie să-l distrugi, altfel el va însemna sfîrşitul nostru.

Skywalker!

Gîndul era imposibil. Cum putea fi Împăratul îngrijorat din cauza acestui tînăr neînsemnat?

— Nu este un Jedi, argumentă Vader. E doar un copil. Obi-Wan nu a putut să-l înveţe atît de mult încît...

Împăratul interveni.

— Forţa e puternică în el, insistă Împăratul. Trebuie distrus.

Stăpînul întunericului reflectă o clipă. Poate că există un alt mod de a se ocupa de băiat, un mod de care ar putea beneficia cauza imperială.

— Dacă ar putea fi convertit, ar fi un aliat puternic, sugeră Vader.

Împăratul cîntări în tăcere această posibilitate. După o vreme vorbi iarăşi.

— Da... da, zise gînditor. Ar fi o achiziţie bună. Se poate face?

Pentru prima oară în cursul intîlnirii lor, Vader îşi ridică ochi spre stăpînul său.

— Ni se va alătura, răspunse el ferm, sau va muri, stăpîne.

Cu aceasta, întîlnirea se sfîrşi, Vader îngenunche în faţa Împăratului galactic, care-şi trecu mîna peste servitorul său preasupus. În clipa următoare, imaginea holografică dispăru, lăsîndu-l pe Darth Vader singur să formuleze cel mai subtil plan de atac.

Luminile indicatoare de pe panoul de control aruncau o strălucire ireală în carlinga tăcută a *Şoimului Mileniului,* colorînd blînd chipul Prinţesei Leia care stătea în scaunul pilotului, gîndindu-se la Han. Adîncită în gînduri, îşi trecea mîna de-a lungul panoului de control din faţa ei. Ştia că ceva se schimbase în sufletul ei, dar nu era sigură că trebuia să accepte aceasta. Şi totuşi, putea să o nege?

Brusc, atenţia îi fu atrasă de o serie de mişcări pe partea de dinafară a geamului carlingii. O formă întunecată, la început prea rapidă şi umbrită pentru a putea fi identificată, goni spre *Şoimul Mileniului.* Într-o clipă se ataşă de fereastra din faţă a navei cu ceva care semăna cu o ventuză moale de susţinere.

Leia se înclină cu grijă înainte pentru a privi mai de aproape la forma neagră ca o pată neregulată.

În vreme ce se uita pe fereastră, o pereche de ochi mari şi galbeni se deschiseră deodată şi se holbară direct la ea.

Leia se sperie şi se dădu înapoi, căzînd în scaunul pilotului. Cînd încercă să-şi revină, auzi un foşgăit de paşi şi un ţipăt neomenesc: forma neagră şi ochii săi galbeni dispărură în întunericul peşterii asteroidului.

Îşi recăpătă suflul, sări din scaun şi o luă la goană spre cala navei.

Echipajul *Şoimului* tocmai îşi termina lucrul la sistemul energetic al navei. În timp ce lucrau, luminile clipeau slab, apoi rămaseră aprinse mai mult timp, dînd o lumină strălucitoare.

Han termină de reconectat firele şi începu să pună la loc panoul de pe podea în timp ce wookieul îl privea pe C-3PO cum îşi termina treaba la panoul de control.

— Totul în regulă aici, raportă 3PO. Dacă pot să mă exprim aşa, cred că asta ar aranja lucrurile.

Exact atunci Prinţesa dădu buzna în cală.

— E o creatură acolo afară! strigă Leia.

Han îşi ridică ochii la ea.

— Unde?

— Afară, spuse ea, în peşteră.

În vreme ce vorbea se auzi o lovitură ascuţită în învelişul exterior al navei. Chewbacca privi în sus şi dădu drumul unui lătrat îngrijorat.

— Pare că încearcă să pătrundă înăuntru, observă 3PO cu îngrijorare.

Căpitanul începu să se îndrepte spre ieşirea din cală

— Mă duc să văd ce este, anunţă el.

— Eşti nebun? zise Leia uitîndu-se la el uluită.

Loviturile deveneau mai intense.

— Uite ce-i, de abia am pus găleata asta pe picioare din nou, explică Han. N-am de gînd să las vreun vierme nenorocit s-o facă bucăţi.

Înainte ca Leia să poată protesta, Han apucă o mască de respiraţie dintr-un rastel şi şi-o puse pe faţă. Cînd Han ieşi wookieul se grăbi să-l urmeze, luîndu-şi şi el o mască. Leia îşi dădu seama că, făcînd parte din echipaj,

avea şi ea datoria să-i urmeze.

— Dacă sînt mai mulţi, îi spuse căpitanului, vei avea nevoie de ajutor.

Han o privi afectuos cum lua din rastel a treia mască de respiraţie, fixînd-o pe faţa ei frumoasă şi îndărătnică.

Cei trei dădură buzna afară, lăsîndu-l pe droidul de protocol să se plîngă camerei goale:

— Dar asta înseamnă că eu rămîn singur!

Întunericul de afară era dens şi umed, înconjurînd cele trei personaje pe măsură ce se deplasau precaut în jurul navei. La fiecare pas auzeau zgomote neliniştitoare, sunete ce se pierdeau în ecouri de-a lungul peşterii.

Era prea întuneric pentru a şti unde s-ar putea ascunde creatura. Mergeau cu grijă, privind încordaţi în întuneric. Deodată, Chewbacca, singurul care putea vedea mai bine în întuneric, scoase un lătrat înăbuşit şi arătă spre ceva ce se mişca de-a lungul carenei *Şoimului.*

O masă de piele diformă dispăru rapid peste marginea de sus a navei, speriată, se pare, de ţipătul lui Chewbacca. Han îşi aţinti aruncătorul laser spre creatură şi o distruse cu o descărcare. Forma neagră gemu, se clătină, apoi căzu de pe nava spaţială, aterizînd cu un zgomot sec la picioarele Prinţesei.

Ea se aplecă pentru a privi mai bine masa neagră.

— Pare a fi un fel de mynock, le spuse lui Han şi Chewbacca.

Han aruncă o privire scurtă în jurul său, prin tunelul întunecat.

— Vor apărea mai mulţi, preciza el. Întotdeauna călătoresc în grupuri. Şi nimic nu le place mai mult decît să se agaţe de nave. Exact ce ne lipsea acum!

Dar Leia era mai absorbită de consistenţa podelei tunelului. Tunelul însăşi i se părea neobişnuit; mirosul locului era diferit decît cel al oricărei peşteri pe care o cunoscuse vreodată. Solul era foarte rece şi părea să se

lipească de picioarele ei.

Cînd bătu de cîteva ori din picior simţi cum podeaua răspunde cu lovituri sub călcîiele ei.

— Asteroidul ăsta are cea mai stranie consistenţă. Priviţi solul ăsta. Nu-i făcut din stîncă.

Han îngenunche pentru a inspecta podeaua mai deaproape şi observă cît de elastică era. În timpul ăsta încerca să-şi dea seama cît de departe ajungea şi să vadă contururile peşterii.

— E îngrozitor de multă umezeală aici, spuse el. Se ridică şi îşi aţinti aruncătorul spre partea îndepărtată a peşterii, apoi trase spre sunetul scos de un mynock în depărtare; de cum trase, întreaga peşteră începu să se zgîlţîie şi podeaua să se unduiască.

— Mă temeam eu de asta, strigă. Hai s-o ştergem deaici!

Chewbacca lătră afirmativ şi o rupse la fugă spre *Şoimul Mileniului.* La mică distanţă în urma lui, Leia şi Han se grăbeau să ajungă la navă, acoperindu-şi faţa pentru a se apăra de roiul de creaturi mynock care zbură pe lîngă ei. Ajunseră la *Şoim* şi străbătură în goană platforma de îmbarcare. Cînd se văzură înăuntrul navei, Chewbacca închise trapa de acces în urma lor, atent ca nu cumva vreun mynock să se strecoare înăuntru.

— Chewie, porneşte motoarele! urlă Han în timp ce el şi Leia goneau prin cala navei. Plecăm de aici!

Chewbacca se aşeză în grabă în scaunul său din carlingă, în timp ce Han se grăbi să verifice ecranele de pe panoul de control al calei.

Leia, fugind în urma lui, îl avertiză:

— Ne vor detecta cu mult înainte de a putea să creştem viteza.

Han păru că nu o aude. Verifică instrumentele de control, apoi se întoarse şi fugi înapoi în carlingă. Dar cînd trecu pe lîngă ea, comentariul lui arătă că auzise totul.

— Nu avem timp să discutăm asta în consiliu.

Şi cu asta dispăru, gonind spre scaunul lui de pilot; unde începu să manevreze manetele de acceleraţie ale motoarelor. În următorul minut vuietul motoarelor principale răsună în întreaga navă.

Dar Leia fugi după el.

— Eu nu sînt un consiliu, strigă ea indignată.

Părea că nu o auzise. Tremurăturile peşterei începură să se calmeze, dar Han era decis să-şi scoată nava afară – şi cît mai repede.

Leia, în scaunul ei, începu să-şi fixeze centura de siguranţă.

— Nu poţi face saltul la viteza luminii în cîmpul ăsta de asteroizi, strigă ea peste mugetul motoarelor.

Solo îi rînji peste umăr.

— Pune-ţi centura de siguranţă, iubito, spuse el, decolăm!

— Dar zgîlţîiturile s-au oprit!

Han nu avea de gînd să-şi oprească nava acum. Deja aceasta se deplasa înainte, trecînd cu repeziciune de-a lungul pereţilor rugoşi ai tunelului. Brusc, Chewbacca urlă de groază uitîndu-se prin geamul din faţa sa.

Drept în faţa lor se găsea un rînd zimţat de stalactite şi stalagmite albe ce înconjurau cu totul intrarea în peşteră.

— Văd Chewie, strigă Han. Trase cu putere de manetă şi *Şoimul Mileniului* ţîşni înainte.

— Ţineţi-vă bine!

— Peştera se prăbuşeşte, ţipă Leia, văzînd intrarea din faţa lor micşorîndu-se.

— Asta nu e peşteră.

— Ce?!

3PO începu să se bîlbîie de groază.

— Oh, nu! Sîntem pierduţi. Adio, stăpînă Leia. Adio căpitane.

Gura Prinţesei Leia se deschise larg cînd privi la

deschizătura tunelului ce se apropia rapid de ei.

Han avea dreptate, nu erau într-o peşteră.

Cum ajunseseră deja mai aproape de deschizătură, acum era clar că formaţiunile albe erau nişte dinţi uriaşi. Şi mai era foarte clar că în timp ce se grăbeau să iasă din această gură gigantică, dinţii aceia începeau să se apropie!

Chewbacca mugi.

— Virează, Chewie!

O manevră imposibilă, dar Chewbacca răspunse imediat comenzii şi încă o dată reuşi imposibilul. Răsturnă *Şoimul Mileniului* brusc pe o parte, accelerîndu-l nebuneşte printre doi din acei strălucitori colţi albi. Exact la timp, căci deîndată ce *Şoimul* zbură din acel tunel viu, fălcile se închiseră cu un clămpănit monstruos in urma lui.

Şoimul goni prin crăpătura stîncoasă a asteroidului, urmărit de un vierme spaţial titanic. Enorma umflătură roz nu avea de gînd să-şi piardă cina gustoasă şi se aruncă afară din craterul ei pentru a înghiţi nava ce-i scăpa. Dar monstrul era prea încet. În clipa următoare cargoul dispăruse, departe de urmăritorul scîrbos, în spaţiu. Dar în felul acesta, nava înfruntă o altă primejdie: *Şoimul Mileniului* reintră în cîmpul de asteroizi.

Luke gîfîia aproape sufocîndu-se în acest ultim test de rezistenţă. Maestrul Jedi îi ordonase să facă o cursă maraton prin vegetaţia densă a junglei planetei sale. Nu numai că Yoda îl condamnase pe Luke la această goană epuizantă, dar se autoinvitase la această călătorie. În vreme ce Luke pufăia şi transpira în cursa lui plină de obstacole, micul Maestru Jedi îi observa progresele, aşezat frumos într-un sac pe care Luke îl purta în spate.

Yoda scutură din cap şi mormăi în sinea lui descurajat; ceva în legătură cu lipsa de rezistenţă a tânărului.

În momentul întoarcerii lor în luminişul unde R2-D2 aştepta răbdător, epuizarea îl doborî pe Luke. În vreme ce intră clătinîndu-se în poieniţă, Yoda avea deja următorul test pregătit.

Înainte ca Luke să-şi recapete suflarea, micul Jedi, din spatele său, aruncă o bară de metal în faţa lui Luke. Într-o clipă Luke îşi aprinse sabia de lumină şi o repezi spre bară. Însă nu fu destul de rapid şi bara căzu – neatinsă – la pămînt, cu un zgomot sec. Luke se prăbuşi pe pămîntul ud, complet epuizat.

— Nu pot, mormăi… prea obosit.

Yoda, care nu-i arătă nici un pic de compasiune, replică:

— Ea fost în şapte bucăţi, dacă tu fost un Jedi.

Dar Luke ştia că nu era un Jedi – nu încă, în orice caz. Iar programul criminal de antrenament conceput de Yoda aproape îl lăsase fără suflare.

— Credeam că sînt în formă, gîfîi el.

— Da? După care învăţătură, întreb eu! aruncă micul instructor. Uită vechi măsuri. Uită ce învăţat!

Luke se simţea cu adevărat pregătit să uite întregul lui fel de a fi vechi, doritor să se elibereze pentru a învăţa tot ce avea să-i arate Maestrul Jedi. Era un antrenament nemilos, dar pe măsură ce vremea trecea, puterea şi agilitatea lui Luke creşteau şi chiar şi micul lui profesor sceptic începea să întrevadă o rază de speranţă. Dar nu era uşor.

Yoda îşi petrecuse ore întregi vorbindu-i învăţăcelului său despre felul de a fi al unui Jedi. Aşezaţi sub copacii de lîngă casa cea mică a lui Yoda, Luke asculta cu interes toate poveştile şi lecţiile Maestrului său.

În timp ce Luke asculta, Yoda rodea vîrful bastonului, o creangă scurtă cu trei rămurele la capătul îndepărtat.

A trecut şi prin încercări fizice de toate tipurile. În special, muncea din greu pentru a-şi perfecţiona salturile. O dată, se simţi în măsură să-i arate lui Yoda ce

învăţase. Pe cînd Maestrul său şedea pe un buştean în apropierea unei bălţi întinse, auzi foşnetul unei jivine care se apropia prin vegetaţie.

Brusc, Luke apăru pe celălalt mal al bălţii, se apropie de apă în fugă, ajungînd lîngă mal făcu un salt spre Yoda, ridicîndu-se mult deasupra apei, dar căzu înainte de a atinge celălalt mal şi ateriză în apă cu un plescăit sonor, udîndu-l complet pe Yoda. Buzele albastre ale lui Yoda se răsfrînseră în semn de dezaprobare.

Dar Luke nu avea de gînd să renunţe. Era hotărît să devină un Jedi şi, indiferent cît de ridicol se putea simţi la cîte o încercare, avea de gînd să treacă fiecare test pe care Yoda îl pregătise. Aşa că nu se plînse cînd Yoda îi spuse să stea în cap. Un pic neîndemînatic la început, Luke se cumpăni cu capul în jos şi după cîteva momente de nesiguranţă rămase nemişcat. Părea că stătea în această poziţie de ore întregi, dar i se părea mai puţin dificil decît i-ar fi fost înainte de antrenament. Concentrarea i se îmbunătăţise atît de mult încît era în stare să-şi menţină echilibrul aproape perfect chiar şi cu Yoda cocoţat pe tălpile sale.

Aceasta constituia însă numai o parte din învăţăturile de care trebuia să aibă parte. Yoda îi făcu un semn lui Luke, bătîndu-l peste picior cu bastonul. Încet, cu grijă şi cu concentrare maximă, Luke ridică o mînă de la pămînt. Trupul i se undui uşor la schimbarea de greutate, dar Luke îşi menţinu echilibrul şi, concentrîndu-se, începu să ridice de la pămînt un pietroi din faţa lui. Însă brusc, unitatea R2 apăru în viteză, fluierînd şi piuind, rulînd spre tînărul său stăpîn.

Luke se prăbuşi şi Yoda sări departe de trupul său în cădere. Sîcîit, tînărul ucenic Jedi intrebă:

— Oh, R2, ce este?

R2-D2 rula în cercuri ameţitoare, încercînd să-şi comunice mesajul printr-o serie de ciripituri electronice. Luke îl privi pe droid cum ţîşneşte spre marginea

mlaştinei. Se grăbi să-l urmeze şi apoi văzu ceea ce micul robot încerca să-i spună. Stînd pe marginea apei, Luke văzu că interceptorul X dispăruse aproape în întregime sub apă cu excepţia, vîrfului.

— O, nu, mîrîi Luke. N-o să-l mai scoatem niciodată de acolo.

Yoda li se alătură şi bătu din picior iritat de remarca lui Luke.

— Aşa sigur tu eşti? îl certă Yoda. Încercat tu? Întotdeauna cu tine nu se poate. Nimic auzi din ce spun eu?

Micul lui chip ridat se boţi într-o mină furioasă.

Luke se uită la Maestrul său apoi privi îndoielnic spre nava scufundată.

— Maestre, spuse el sceptic, una e să ridic pietre, altceva nava asta.

Yoda era acum furios cu adevărat.

— Nu, nu diferit. Diferenţe sînt în mintea tău. Aruncă afară. Nu de folos îţi mai sînt ele ţie.

Luke avea încredere în Maestrul său. Dacă Yoda zicea că se poate face, atunci trebuia să încerce. Se uită la interceptorul X scufundat şi se pregăti pentru concentrare maximă.

— Bine, spuse în final. Voi încerca.

Spusese din nou ceva ce nu se cuvenea.

— Nu, spuse Yoda, nerăbdător. Nu încerce. Tu face sau nu face. Nu există încerce.

Luke închise ochii. Se strădui să-şi imagineze contururile, forma, să simtă greutatea interceptorului său. Şi se concentră asupra mişcării pe care-o va face cînd se va ridica din apele murdare.

Pe cînd se concentra, începu să audă apele agitîndu-se şi bolborosind şi apoi văzu apărînd la suprafaţă vîrful interceptorului X, cum se ridică încet din apă şi se clătină o clipă, scufundîndu-se apoi sub apă cu un plescăit uşor.

Luke era stors.

— Nu pot, spuse. E prea mare.

— Mărime nu contează, insistă Yoda. Uită la mine. Judeci pe mine după mărime?

Luke, ispăşindu-şi pedeapsa, scutură doar din cap.

— Şi bine face, îl sfătui Maestrul Jedi. Căci aliatul al meu Forţa. Şi un puternic aliat este ea. Viaţa o creează şi face să crească. Energia ne înconjoară şi ne leagă. Fiinţe luminoase sîntem, nu materie crudă, spuse în timp ce pişcă pielea lui Luke.

Yoda făcu un gest larg pentru a indica vastitatea universului din jurul lui.

— Să simţi trebuie. Să simţi curgerea ei. Să simţi Forţa în jurul tău. Aici, zise, arătînd cu bastonul, între tine şi mine şi copacul acela şi piatra aceea.

În timp ce Yoda le dădea această explicaţie despre Forţă, R2 îşi rotea de jur împrejur capul în formă de cupolă, încercînd, fără succes, să înregistreze această "Forţă" pe detectoarele lui. Fluieră şi piui nedumerit.

— Da, peste tot, continuă Yoda, ignorînd micul droid, aşteptînd să fie simţită şi folosită. Da, chiar şi între pămînt şi nava aceea!

Apoi Yoda se întoarse şi privi mlaştina şi atunci apa începu să se vălurească încet şi din apele ce bolboroseau uşor, vîrful interceptorului apăru din nou.

Luke rămase cu gura căscată de uimire văzînd interceptorul X ridicîndu-se din mormîntul acvatic şi mişcîndu-se maiestuos spre mal.

Promise în sinea lui să nu mai folosească niciodată cuvîntul "imposibil". Pentru că acolo, stînd pe piedestalul lui din rădăcini de copac, micuţul Yoda făcu fără efort să plutească nava din apă pînă pe mal. Era o privelişte care-l făcu pe Luke să nu-şi creadă ochilor. Dar ştia că era un exemplu puternic al măiestriei Jedi şi al stăpînirii Forţei.

R2, la fel de uluit, dar nu atît de filozof, scoase o serie de fluierături puternice, apoi goni să se ascundă în spatele unor rădăcini gigantice.

Interceptorul -X părea să plutească pe deasupra plajei şi apoi se opri uşor pe sol. Luke era umilit de ceea ce văzuse şi se apropie de Yoda cu un sentiment de teamă respectuoasă.

— Nu..., începu el, nu pot să cred.

Yoda constată cu emfază:

— Tocmai de aceea dai greş.

Încurcat, Luke clătină din cap, întrebîndu-se dacă se va ridica vreodată la înălţimea unui Jedi.

Vînătorii de prime! Printre cei mai respingători dintre locuitorii galaxiei, această clasă de hrăpăreţi includea membri din fiecare specie. Era o ocupaţie degradantă şi adeseori atrăgea creaturi hidoase. Unele dintre acestea fuseseră convocate de Darth Vader şi acum se aflau cu el pe puntea distrugătorului său spaţial.

Amiralul Piett observă acest grup pestriţ de la distanţă, în vreme ce stătea de vorbă cu unul dintre căpitanii lui Vader. Văzură amîndoi că Lordul Întunecat invitase un soi de vînători de avere, inclusiv pe Bossk, a cărui faţă moale şi pungită se holba la Vader cu nişte uriaşi ochi injectaţi. Lîngă Bossk stăteau Zuckuss şi Dengar, doi umanoizi, plini de cicatrici, căpătate în nenumărate aventuri de necrezut. Din grup făcea parte şi un droid stîlcit şi cu vopseaua sărită, numit IG-88, care stătea chiar lîngă renumitul Boba Fett. Vînător de prime umanoid, Fett era cunoscut pentru metodele sale necruţătoare. Era îmbrăcat într-un costum spaţial ca o armură, acoperit de arme, în genul celor purtate de un grup de războinici ai răului, învinşi de Cavalerii Jedi în timpul Războaielor Clone. Cîteva scalpuri împletite îi completau imaginea respingătoare. Însăşi înfăţişarea lui Boba Fett îi provocă un fior de repulsie amiralului.

— Vînători de prime! spuse Piett cu dispreţ. De ce o fi trebuit să-i amestece în treaba asta? Rebelii nu ne vor

scăpa oricum.

Înainte ca replica să-i parvină, un operator de pe navă veni în goană spre amiral.

— Domnule, spuse grăbit, avem un semnal de prioritate din partea distrugătorului spaţial *Răzbunătorul.*

Amiralul Piett citi semnalul, apoi se grăbi să-l informeze pe Darth Vader. Apropiindu-se de grup, Piett auzi ultimele instrucţiuni ale lui Vader.

— Va fi o recompensă substanţială pentru cel care găseşte *Şoimul Mileniului,* spuse el. Sînteţi liberi să folosiţi orice metode necesare, dar vreau dovada. Fără dezintegrare.

Stăpînul Sithului îşi opri instructajul cînd amiralul Piett apăru lîngă el.

— Stăpîne, şopti extaziat amiralul, i-am prins!

X

Răzbunătorul reperase *Şoimul Mileniului* în momentul în care cargoul ţîşnise din enormul asteroid.

Din acea clipă nava imperială începu din nou urmărirea cargoului cu un baraj orbitor de foc. Indiferent la ploaia constantă de asteroizi, distrugătorul spaţial urmărea cu îndîrjire nava mai mică.

Şoimul Mileniului, mult mai manevrabil decît cealaltă navă, ocolea asteroizii mai mari ce-i veneau cu viteză în cale. *Şoimul* reuşea să-şi menţină poziţia din faţa *Răzbunătorului,* dar era clar că nava urmăritoare nu avea de gînd să abandoneze vînătoarea.

Deodată, un asteroid gigantic apăru în calea *Şoimului Mileniului,* gonind spre cargou cu o viteză incredibilă. Nava coti cu repeziciune din drumul lui şi asteroidul zbură pe lîngă ea pentru a exploda inofensiv la contactul

cu coca *Răzbunătorului.*

Han Solo prinse cu coada ochiului flacăra exploziei prin geamul din faţă al carlingii. Nava care-l urmărea părea absolut invulnerabilă, dar nu avea timp să reflecteze asupra diferenţelor dintre nave. Făcea tot ce-i sta în putere pentru a menţine controlul *Şoimului,* supus focului artileriei imperiale.

Prinţesa Leia privea încordată asteroizii şi focul tunurilor strălucind în întunericul spaţiului de afară. Degetele i se crispaseră pe braţele fotoliului. În sinea ei spera împotriva oricărei raţiuni, că vor scăpa cu viaţă din această vînătoare.

Urmărind cu grijă imaginile alternante de pe ecranul unui detector, 3PO se întoarse spre Han.

— Pot vedea marginea cîmpului de asteroizi, domnule, raportă el.

— Bun, răspunse Han. Deîndată ce vom ieşi din el vom trece în hiperspaţiu.

Era încrezător în faptul că în cîteva clipe distrugătorul spaţial ce-i urmărea va rămîne la distanţă de ani lumină în urma lor. Reparaţiile de la sistemul de viteză a luminii al cargoului fuseseră terminate şi nu mai rămăsese nimic altceva de făcut decît să scape nava din cîmpul de asteroizi, intrînd în spaţiul unde putea dispărea în siguranţă.

Chewbacca lătră brusc cînd, uitîndu-se pe fereastră, văzu că densitatea asteroizilor începu să scadă. Dar evadarea lor nu se putea termina încă, deoarece *Răzbunătorul* se apropia şi descărcările provenite din tunurile laser ale acestuia bombardau *Şoimul* făcîndu-l să se clatine şi să se răstoarne pe o parte.

Han ajustă rapid cîrma şi îşi aduse nava înapoi la poziţia iniţială, iar în momentul următor *Şoimul* ţîşnea din cîmpul de asteroizi şi intra în paşnica linişte punctată cu stele a spaţiului cosmic.

Chewbacca răsuflă uşurat, fericit că ieşise în fine din

cîmpul mortal, dar dornic să lase distrugătorul spaţial departe în urma lor.

— Sînt de acord cu tine, Chewie, răspunse Han. Hai să eliberăm zona. Pregătiţi-vă pentru trecerea la viteza luminii. De data asta surpriza va fi de partea lor. Ţineţi-vă bine...

Toţi se încordară în scaunele lor cînd Han trase de maneta de acceleraţie la viteza luminii. Însă surpriza fu de partea echipajului *Şoimului Mileniului* şi mai ales a căpitanului, cînd, din nou, nimic nu se întîmplă.

Nimic!

Han trase din nou de manetă cu disperare. Nava îşi menţinea în continuare aceeaşi viteză.

— Nu e în regulă! exclamă el, începînd să intre în panică.

Chewbacca era furios. Se întîmplă foarte rar să-şi piardă firea din cauza prietenului şi căpitanului său. Dar acum era exasperat şi scotea răgete şi lătrături de wookie furios.

— Nu se poate, răspunse Han apărîndu-se, în timp ce se uita la ecranul computerului, luînd notă cu repeziciune de informaţiile existente pe el.

— Am verificat circuitele de transfer.

Chewbacca latră din nou.

— Îţi spun, de data asta nu e vina mea. Sînt sigur că am verificat.

Leia suspină îndelung.

— Nu putem trece la viteza luminii? spuse pe un ton care indica destul de clar că se aşteptase şi la această catastrofă.

— Domnule, interveni 3PO, am pierdut scutul deflector posterior. Încă o lovitură directă în partea din spate a navei şi sîntem terminaţi.

— Ei, spuse Leia, ţintuindu-l cu privirea pe căpitanul *Şoimului Mileniului,* ce s-a mai întîmplat?

Han îşi dădu seama că nu mai are decît o singură so-

luţie. Nu era timp de făcut planuri sau de verificat informaţiile din computer, deoarece *Răzbunătorul* ieşise deja din cîmpul de asteroizi şi se apropia cu rapiditate de ei. Trebuia să ia o decizie bazată pe instinct şi speranţă. Nu exista alternativă.

— Virează scurt Chewie, ordonă el şi trase o manetă uitîndu-se spre copilotul lui. Hai să întoarcem găleata asta înapoi.

Nici măcar Chewbacca nu putea sonda ce era în mintea lui Han. Lătră uimit, sperînd că poate nu a înţeles bine ordinul.

— Ai auzit ce-am spus? ţipă Han. Întoarce! Toată puterea pe scutul din faţă!

De data asta nu-i putea interpreta greşit comanda şi, deşi Chewbacca nu putea înţelege această manevră sinucigaşă, se supuse.

Prinţesa era uluită de-a dreptul.

— Ai de gînd să ataci? bîlbîi ea neîncrezătoare.

Acum nu mai avem nici o şansă de supravieţuire, gîndi ea. Han să fie cu adevărat nebun?

3PO, după ce făcu cîteva calcule în mintea lui computerizată, se întoarse spre Han Solo.

— Domnule, dacă aş putea să subliniez aceasta, şansele de-a supravieţui unui atac direct asupra unui distrugător spaţial imperial sînt...

Chewbacca mîrîi la robotul auriu şi 3PO tăcu imediat. Nici unul dintre cei aflaţi la bordul navei nu-şi dorea cu adevărat să audă statisticile, mai ales că *Şoimul* vira deja pentru întoarcere bruscă, pentru ca apoi să-şi înceapă cursa în furtuna de focuri aruncată de tunurile imperiale.

Solo se concentra intens asupra zborului. Era tot ce putea face pentru a evita barajul de descărcări ce ţîşneau spre *Şoim* de pe nava imperială. Cargoul urca şi cobora unduindu-se cînd Han, încă îndreptîndu-se direct spre distrugătorul spaţial, cîrmea pentru a evita descărcările laser. Nimeni de pe micuţa sa navă nu avea

nici cea mai mică idee care era planul lui.

— Se apropie prea jos! strigă ofiţerul de punte imperial, deşi de abia îi venea să creadă ceea ce vedea.

Căpitanul Needa şi echipajul distrugătorului spaţial alergară pe puntea *Răzbunătorului* pentru a privi apropierea sinucigaşă a *Şoimului Mileniului,* în timp ce alarma urla în întreaga navă imperială. Un cargou mic nu putea produce daune mari dacă se lovea de cuirasa unui distrugător spaţial; dar dacă trecea printr-una din ferestrele postului de comandă, puntea de control ar fi fost semănată cu cadavre.

Ofiţerul de la radar, panicat, raportă ceea ce vedea pe ecran:

— Ne vom ciocni!

— Scuturile sînt ridicate? întrebă căpitanul Needa. Trebuie să fie nebun!

— Păzea! ţipă ofiţerul de punte.

Şoimul se îndrepta drept spre fereastra punctului de control, iar echipajul şi ofiţerii *Răzbunătorului* se aruncară la podea îngroziţi, însă în ultima clipă cargoul viră brusc, apoi...

Căpitanul Needa şi oamenii săi îşi ridicară capetele. Tot ce vedeau prin ferestrele postului de control era un ocean paşnic de stele.

— Localizaţi-i, ordonă căpitanul Needa.

— Ar putea reveni pentru o nouă trecere.

Ofiţerul de la radar încercă să găsească cargoul pe ecranele sale, dar nu era nimic de găsit.

— Ciudat, articulă el.

— Ce anume? întrebă Needa, deplasîndu-se într-acolo pentru a privi el însuşi monitoarele de detecţie.

— Nava nu apare pe nici unul din ecranele noastre.

Căpitanul era perplex.

— Nu putea dispare. Ar putea o navă atît de mică să

aibă un sistem de ecranare radar?

— Nu, domnule, răspunse ofiţerul de cart.

— Poate au trecut la viteza luminii în ultimul moment.

Căpitanul Needa îşi simţea furia crescînd cam în aceeaşi măsură cu uimirea.

— Atunci de ce au atacat? Ar fi putut sări în hiperspaţiu cînd au ieşit din cîmpul de asteroizi.

— Oricum, nu-i nici urmă de ei, domnule, indiferent cum au făcut-o, răspunse ofiţerul de la radar, fără a putea însă să localizeze *Şoimul Mileniului* pe ecranele sale.

— Singura explicaţie logică ar fi că au trecut la viteza luminii.

Căpitanul era şocat. Cum putuse să-i scape lada aia zburătoare?

Un ajutor se apropie.

— Domnule, Lordul Vader cere să-l ţineţi la curent cu urmărirea. Ce să-i transmit?

Needa se pregăti. Faptul că lăsase *Şoimul Mileniului* să-i scape cînd fusese atît de aproape era o greşeală de neiertat şi ştia că trebuia să dea ochii cu Vader şi să raporteze insuccesul. Se resemnase cu gîndul oricărei pedepse ce îl aştepta.

— Sînt răspunzător pentru asta. Pregătiţi-mi naveta. Cînd ne vom întâlni cu Lordul Vader îmi voi cere chiar eu scuze. Întoarceţi şi verificaţi zona încă o dată.

Apoi, ca o fosilă vie, impunătorul *Răzbunător* începu să întoarcă încet; dar nu se vedea nici urmă de *Şoimul Mileniului.*

Cele două mingi strălucitoare se unduiră ca nişte muşte de foc extraterestre deasupra trupului lui Luke ce zăcea nemişcat în noroi. Protector, R2 stătea în picioare lîngă stăpînul său căzut, întinzînd din cînd în cînd un apendice metalic pentru a goni obiectele dansatoare, ca şi cum ar fi fost ţînţari. Dar bilele de lumină unduitoare

săreau din calea braţului robotului.

R2-D2 se înclină deasupra corpului inert al lui Luke şi fluieră, încercînd să-l readucă în simţiri. Dar Luke, doborît de către descărcările acestor mingi de energie, nu răspunse. Robotul se întoarse spre Yoda, care şedea calm pe un trunchi de copac şi începu să piuie furios, certîndu-l pe micul Maestru Jedi.

Neobţinînd nici un răspuns de la el, R2 se întoarse înapoi spre Luke. Circuitele lui electronice îi spuseră că n-avea nici un rost să încerce să-l trezească pe Luke cu micile lui zgomote. Un sistem de salvare de urgenţă se activă înăuntrul carcasei sale metalice şi R2 întinse un mic electrod metalic pe care îl puse pe pieptul lui Luke. Cu un piuit îngrijorat, R2 genera o descărcare electrică uşoară, dar destul de puternică pentru a-l scoate pe Luke din starea de inconştienţă. Pieptul tînărului se înfioră şi el se trezi brusc. Ameţit, tînărul ucenic Jedi îşi scutură capul pentru a şi-l limpezi. Se uită în jurul său, frecîndu-şi umerii pentru a-şi uşura durerea pricinuită de atacul mingilor căutătoare ale lui Yoda. Văzîndu-le încă suspendate deasupra lui, Luke se încruntă furios. Apoi îl auzi pe Yoda rîzînd pe înfundate în apropiere şi îşi întoarse privirea spre el.

— Concentrare, ai? rîse Yoda, faţa lui ridată exprimînd veselie. Concentrare?

Luke nu avea chef să-i întoarcă zîmbetul.

— Am crezut că bilele astea căutătoare erau programate pentru exerciţii! exclamă el furios.

— Asta şi sînt, răspunse Yoda amuzat.

— Sînt mult mai puternice decît sînt eu obişnuit.

Umărul lui Luke pulsa dureros.

— Asta nu ar mai fi contat dacă Forţa ar fi curs prin tine, explică Yoda. Mai sus ai sări! Mai repede te-ai mişca! exclamă el. Deschide-te pentru Forţă, trebuie tu!

Tînărul începu să se simtă exasperat de ucenicia lui, cu toate că nu o începuse decît de scurtă vreme. Se

crezuse foarte aproape de cunoaşterea Forţei – dar de atîtea ori dăduse greş şi realizase cît de departe era încă de ea. Însă acum îndemnurile lui Yoda îl făcură să sară în picioare. Se plictisise să aştepte atît această putere obositoare din cauza lipsei de succes, înfuriat din ce în ce mai tare de învăţăturile cifrate ale lui Yoda.

Luke înşfăcă sabia laser din noroi şi o aprinse cu repeziciune. Îngrozit, R2-D2 se grăbi să ajungă la adăpost.

— Sînt deschis pentru Forţă acum! strigă Luke. O simt. Înaintaţi, bombe zburătoare ce sînteţi!

Cu ochii incendiaţi de un foc lăuntric, Luke îşi strînse bine arma şi se îndreptă spre căutătoare. Imediat ele zburară departe, se retraseră plutind deasupra lui Yoda.

— Nu, nu, îl certă Maestrul Jedi, scuturînd din cap. Aşa nu bine. Furie este ce simţi.

— Dar eu simt Forţa, protestă Luke vehement.

— Furie, furie, frică, agresiune! îl avertiză Yoda. Partea întunecată a Forţei sînt ele. Cu uşurinţă curg ele... uşor a li se alătura într-o luptă. Fereşte-te, fereşte-te de ele. Un preţ greu se plăteşte pentru puterea pe care o aduc ele.

Luke îşi coborî sabia şi se holbă la Yoda neînţelegînd.

— Preţ? întrebă el. Ce vrei să spui?

— Partea întunecată te atrage pe nesimţite, spuse Yoda dramatic. Dar dacă o dată porneşti tu pe cărarea întunericului, pentru totdeauna îţi va domina destinul. Te va consuma aşa cum a făcut cu ucenicul lui Obi-Wan.

Luke încuviinţă din cap. Ştia despre cine vorbeşte Yoda.

— Lordul Vader, spuse.

După ce se gîndi o clipă Luke întrebă:

— Este mai puternică partea întunecată?

— Nu, nu. Mai uşoară, mai rapidă, mai seducătoare.

— Dar cum să recunosc parte bună de cea rea? întrebă el încurcat.

— Vei şti cum, răspunse Yoda. Cînd eşti liniştit... calm, pasiv. Un Jedi foloseşte Forţa pentru cunoaştere, niciodată pentru atac.

— Dar spune-mi de ce..., începu Luke.

— Nu! Nu există de ce. Nimic în plus nu spuneam. Eliberează minte de întrebări. Liniştit fii acum – în pace...

Vocea lui Yoda se stinse în depărtare, dar cuvintele lui avură un efect hipnotic asupra lui Luke. Tînărul elev se opri, nu mai protestă şi începu să se simtă liniştit, cu mintea şi trupul relaxate.

— Da..., murmură Yoda. Calm.

Încet, ochii lui Luke se închiseră în timp ce îşi lăsă mintea să se golească de gîndurile care îi distrăgeau atenţia.

— Pasiv...

Luke auzi vocea convingătoare a lui Yoda intrînd în întunericul receptiv al minţii sale. Îşi impuse să călătorească cu vorbele magistrului indiferent unde l-ar duce ele.

— Abandonează-te lor...

Cînd Yoda percepu că Luke era relaxat atît cît putea fi tînărul elev în acest stadiu, făcu un gest uşor. Atunci, cele două mingi căutătoare de deasupra capului său ţîşniră spre Luke, trăgînd cu descărcări paralizante în timp ce se mişcau.

În clipa aceea Luke sări în picioare, îşi aprinse sabia laser şi cu o concentrare pură, izbi descărcările energetice făcîndu-le să ricoşeze din drumul lor spre el. Făcu faţă atacului fără teamă, se mişcă şi eschivă cu o graţie extraordinară. Salturile sale în aer, făcute pentru a întîlni descărcările erau mai înalte decît oricare din cele reuşite pînă atunci. Luke nu irosi nici o mişcare, concentrîndu-se doar asupra fiecărei descărcări ce gonea spre el.

Apoi, la fel de brusc ca atunci cînd începuse, atacul căutătoarelor se opri. Mingile strălucitoare se întoarseră la locul lor, plutind de ambele părţi ale capului stăpînului

lor.

R2-D2, un observator întotdeauna răbdător, scoase un oftat electronic şi clătină din capul său metalic în formă de cupolă. Rînjind mîndru, Luke privi spre Yoda.

— Mult progres faci, tinere, confirmă Maestrul Jedi. Mai puternic devii mereu.

Dar micul instructor nu îl complimentă mai mult de atît.

Luke se mîndrea cu ceea ce înfăptuise. Îl privi pe Yoda, aşteptînd o nouă laudă din parte lui. Dar Yoda nici nu se mişca, nici nu vorbea. Şedea calm – şi atunci îşi făcură apariţia alte două căutătoare, plutind în spatele lui şi intrară în formaţie cu primele două.

Rînjetul lui Luke Skywalker începu să se topească.

Doi soldaţi imperiali în armuri albe ridicară cadavrul căpitanului Needa de pe podeaua distrugătorului spaţial al lui Darth Vader,

Needa ştiuse că moartea avea să fie consecinţa probabilă a faptului că nu reuşise să captureze *Şoimul Mileniului.* Ştiuse de asemenea că trebuia să raporteze situaţia lui Vader şi să-şi ceară scuzele de rigoare. Dar nu exista milă pentru greşelile militarilor imperiali, şi Vader, cu dezgust, îi semnase căpitanului condamnarea la moarte.

Stăpînul Întunecat se întoarse, şi amiralul Piett împreună cu doi căpitani de-ai săi veniră să raporteze rezultatele căutărilor.

— Lord Vader, spuse Piett, navele noastre şi-au terminat cercetarea în zonă şi n-au găsit nimic. *Şoimul Mileniului* a trecut cu siguranţă la viteza luminii. Acum se află probabil în cealaltă parte a galaxiei.

Vader pufni prin masca de respiraţie.

— Alertaţi toate centrele de comandă, ordonă el. Calculaţi orice destinaţie posibilă de-a lungul ultimelor lor

traiectorii cunoscute şi împrăştiaţi flota să-i caute. Nu mă dezamăgi din nou, amirale, mi-a fost de ajuns.

Amiralul Piett se gîndi la căpitanul *Răzbunătorului,* pe care tocmai îl văzuse, pe cînd era tîrît din cameră ca un sac de boabe şi îşi aminti de sfîrşitul îngrozitor al amiralului Ozzel.

— Da, stăpîne, răspunse el, încercînd să-şi ascundă teama. Îi vom găsi.

Apoi amiralul se întoarse spre un aghiotant.

— Împrăştiaţi flota, îi spuse acestuia.

În timp ce aghiotantul plecă să-i îndeplinească ordinele, o umbră de îngrijorare trecu peste chipul amiralului. Nu era deloc sigur că norocul său va fi mai mare decît cel al lui Ozzel sau al lui Needa.

Distrugătorul spaţial imperial al lordului Vader se mişca maiestuos prin spaţiu. Flota care-l proteja, alcătuită din nave mai mici, plutea în apropiere în vreme ce *armada* imperială lăsa în urmă distrugătorul spaţial *Răzbunătorul.*

Nimeni de pe *Răzbunătorul* sau de pe întreaga flotă a lui Vader nu avea idee cît de aproape erau de prada lor. Plutind prin spaţiu pentru a-şi continua căutarea, *Răzbunătorul* ducea cu el, agăţat fără de veste de o parte a uriaşului turn al punţii, un cargou în formă de farfurie – *Şoimul Mileniului.*

În carlinga *Şoimului* era linişte. Han Solo îşi oprise nava şi închisese toate sistemele atît de repede încît pînă şi vorbăreţul C-3PO rămase tăcut. 3PO stătea în picioare fără a mişca nici un şurub, cu o expresie de uimire pe faţa lui aurie.

— Ai fi putut să-l previi înainte să-l deconectezi şi pe el, zise Prinţesa Leia, privind la droidul ce stătea nemişcat ca o statuie de bronz.

— O, scuzele mele! spuse Han cu o îngrijorare ironică.

N-am vrut să-ţi ofensez droidul. Crezi că a frîna şi a închide totul în acelaşi timp este uşor?

Leia avea dubii în legătură cu întreaga strategie a lui Han.

— Nu sînt încă sigură ce ai reuşit cu asta.

El îi împrăştie temerile. Va afla în curînd, gîndi el ,pur şi simplu nu există altă cale. Se întoarse spre copilotul său.

— Chewie, verifică detaşarea manuală a ghearelor de aterizare.

Wookieul latră, apoi se ridică de pe scaun şi se deplasă spre spatele navei.

Leia îl privi pe Chewbacca cum desfăcea piedica de siguranţă de la ghearele de aterizare, astfel încît nava să poată decola fără întîrziere mecanică.

Clătinînd din cap incredulă se întoarse spre Han.

— Ce ai de gînd pentru următoarea mişcare?

— Flota se dispersează în fine, răspunse el, arătînd spre unul din hublouri. Sper că vor urma procedura Imperială standard şi-şi vor arunca gunoiul înainte de a trece la viteza luminii.

Prinţesa reflectă pentru o clipă la această strategie şi apoi începu să zîmbească. În fond, poate că nebunul ăsta ştia ce face. Impresionată, îl bătu amical cu palma peste frunte.

— Nu-i rău, şmechere, nu-i rău. Şi apoi?

— Apoi, spuse Han, va trebui să găsim un port sigur prin apropiere. Ai vreo idee?

— Depinde. Unde sîntem?

— Aici, spuse Han, arătînd spre o configuraţie de mici puncte luminoase lîngă sistemul Anoat.

Ridicîndu-se de pe scaun, Leia se mută lîngă el pentru a se uita mai bine la ecran.

— Ciudat, spuse Han după ce se gîndi o clipă. Am sentimentul că am mai fost prin zona asta înainte. Stai să-mi verific jurnalele de bord.

— Tu ţii jurnale de bord? spuse Leia impresionată. Ia te uită ce organizat eşti, îl tachină ea.

— Ei, cîteodată, răspunse el în timp ce vîna în computer informaţiile dorite. Aha, ştiam eu, Lando – asta e ceva interesant.

— N-am auzit niciodată de sistemul ăsta, zise Leia.

— Nu este un sistem, este un om, Lando Calrissian, un cartofor, fost puşcăriaş, ticălos pînă-n măduva oaselor, spuse el, făcînd o pauză destul de lungă pentru ca ultimul cuvînt să capete greutatea dorită şi îi făcu cu ochiul Prinţesei… Genul tău de om. Sistemul Bespin. E o distanţă destul de mare, dar putem ajunge acolo.

Leia privi unul din monitoarele computerului şi citi datele afişate.

— O colonie minieră, observă ea.

— O mină de gaz Tibanna, adăugă Han. Lando a cîştigat-o la un meci de sabacc, sau aşa pretinde el. Lando şi cu mine ne cunoaştem de mult.

— Poţi avea încredere în el? întrebă Leia.

— Nu, dar nu iubeşte deloc Imperiul, asta ştiu cu siguranţă.

Wookieul lătră prin intercom.

Răspunzînd repede, Han manevră cîteva butoane pentru a aduce noi informaţii pe ecranele computerului şi apoi se întinse pentru a privi afară prin fereastra carlingii. – Văd, Chewie, văd, spuse el. Pregăteşte desprinderea manuală, apoi, întorcîndu-se spre Prinţesă, Han spuse: I-am dat drumul, iubito.

Se întinse înapoi în scaunul lui şi zîmbi ademenitor spre ea.

Leia clătină din cap, apoi zîmbi timid şi-l sărută scurt.

— Ai şi tu momentele tale de glorie, recunoscu ea cu greu. Nu multe, dar le ai.

Han începuse să se obişnuiască cu complimentele zgîrcite ale Prinţesei şi nu putea spune că îl supărau. Din ce în ce mai mult îl bucura faptul că Prinţesa începuse să

împărtăşească simţul sarcastic al umorului pe care îl avea el şi era absolut sigur că-i şi plăcea.

— Dă-i drumul, Chewie, strigă el cu voioşie.

Trapa de sub burta *Răzbunătorului* se deschise, şi în timp ce crucişătorul galactic imperial ţîşnea în hiperspaţiu, îşi descărcă burta plină de asteroizi artificiali, gunoaie, bucăţi de maşinării irecuperabile, care se împrăştiară prin vidul negru al spaţiului. Ascuns printre aceste rebuturi, *Şoimul Mileniului* căzu nedetectat de pe marginea navei imperiale şi fu lăsat în urmă de *Răzbunătorul* care o zbughi în hiperspaţiu.

În fine, în siguranţă, gîndi Han Solo.

Şoimul Mileniului îşi aprinse motoarele ionice şi plecă în mare viteză printre gunoaiele ce pluteau prin spaţiu, spre un alt sistem.

Însă, ascunsă printre resturile împrăştiate, mai era o navă.

Şi în timp ce *Şoimul* gonea cu toată viteza în căutarea sistemului Bespin, cealaltă navă îşi aprinse şi ea motoarele. Boba Fett, cel mai cunoscut şi temut vînător de prime din galaxie, îşi întoarse mica navă în formă de cap de elefant, pe nume *Sclav I,* pentru a-şi începe urmărirea. Pentru că Boba Fett nu avea de gînd să piardă din vedere *Şoimul Mileniului.*

Pe capul pilotului său se pusese o recompensă mult prea mare. Şi aceasta era o recompensă pe care temutul vînător de prime era hotărît să o capete.

Luke simţea că, într-adevăr, începe să facă progrese. Fugea prin junglă – cu Yoda cocoţat pe ceafa sa – şi sărea cu graţia unei gazele peste vegetaţia luxuriantă, frunziş şi rădăcini de copac ce creşteau în întreaga mlaştină.

Luke începuse în sfîrşit să se dezbare de sentimentul mîndriei. Se simţea neîmpovărat şi era, în sfîrşit, deschis pentru a primi din plin curgerea Forţei. Cînd instructorul lui aruncă o bară de argint deasupra capului lui Luke, tînărul ucenic Jedi reacţionă instantaneu. Ca un fulger se întoarse şi tăie bara în patru segmente strălucitoare înainte ca aceasta să atingă pămîntul. Yoda fu mulţumit şi zîmbi la victoria lui Luke.

— Patru de data, aceasta! Forţa ai început să simţi. Dar Luke deveni deodată atent. Simţea ceva periculos, ceva rău.

— Ceva nu e în regulă, îi spuse lui Yoda. Simt pericol... Moarte.

Privi în jurul lui, încercînd să vadă ce anume emitea o asemenea aură puternică. Întorcîndu-se, văzu un copac uriaş, cu coaja înnegrită, uscată şi crăpată. Baza copacului era înconjurată de o baltă mică, unde rădăcinile uriaşe crescuseră, formînd intrarea într-o peşteră întunecoasă

Luke îl ridică blînd pe Yoda de pe ceafa sa şi îl puse pe pămînt. Transpus, ucenicul Jedi se holbă la monstruozitatea întunecată. Respirînd greoi, abia putu să vorbească:

— M-ai adus aici dinadins, spuse Luke.

Yoda şedea pe o rădăcină întortocheată şi cu capătul bastonului în gură; uitîndu-se calm la Luke, nu spuse nimic.

Luke se înfioră.

— Simt răceala, spuse privind în continuare spre copac.

— Copacul acesta are o putere mare de partea întunecată a Forţei. Servitor al răului este. Înăuntru trebuie să mergi.

Luke simţi un freamăt de repulsie.

— Ce este înăuntru?

— Doar ceea ce iei cu tine, zise Yoda misterios.

Luke îl privi războinic pe Yoda şi apoi copacul. Se hotărîse în tăcere să-şi ia inima în dinţi şi mînat de dorinţa de a învăţa, să păşească în acea întunecime pentru a înfrunta orice l-ar fi aşteptat acolo. Nu va lua nimic în plus decît...

Nu. Îşi va lua cu el şi sabia laser. Aprinzînd-o, Luke păşi prin apele murdare ale bălţii spre deschizătura întunecată dintre acele rădăcini impunătoare.

Dar vocea Maestrului Jedi îl opri.

— Arma ta, dezaprobă Yoda. Nu vei avea nevoie de ea.

Luke se opri şi privi din nou spre copac. Să intri în peştera aceea complet neînarmat? Cu toată dibăcia pe care o căpătase Luke, nu i se părea un test de la egal la egal. Strînse şi mai tare sabia şi clătină din cap. Yoda ridică din umeri şi începu să roadă din nou capul bastonului, cu indiferenţă.

Respirînd adînc, Luke păşi precaut în grotesca peşteră de sub copac.

Luke putea simţi întunericul dinăuntru de-a dreptul prin piele, atît de dens încît lumina aruncată de sabia sa laser era absorbită cu repeziciune şi nu lumina mai mult de un metru în faţa lui. Mergea încet înainte, o sumedenie de lucruri umede şi alunecoase îi atingeau faţa, iar umezeala din solul îmbibat al peşterii începu să i se strecoare în cizme.

Continuînd să meargă prin întuneric, ochii începură să i se obişnuiască cu el. Văzu un coridor înaintea lui, dar deplasîndu-se spre el, fu surprins de o membrană grasă şi lipicioasă care-l înfăşură complet. Asemenea pînzei unui păianjen uriaş, masa aceea i se agăţa puternic de trup. Rupînd-o cu sabia laser în mai multe locuri, Luke reuşi în sfîrşit să se elibereze şi să-şi croiască drum înainte.

Ţinea sabia luminoasă în faţă şi observă un obiect pe podeaua peşterii. Îndreptîndu-şi sabia în jos, Luke ilu-

mină un gîndac negru şi lucios de mărimea mîinii sale. Într-o clipă acesta se grăbi să se caţere pe peretele alunecos pentru a se alătura unei grămezi de semeni de-ai lui.

Luke îşi recăpătă suflarea şi făcu un pas înapoi. În acel moment îi veni să fugă spre ieşire – dar se ţinu tare, aventurîndu-se şi mai adînc în caverna întunecată.

Simţi spaţiul din jurul său lărgindu-se în timp ce înainta folosindu-şi sabia de lumină ca un far slab. Se străduia să vadă în întuneric şi să audă cît mai bine cu putinţă, dar nu se auzea nici un sunet, nu se vedea nimic.

Apoi, se auzi un hîrşîit foarte puternic.

Sunetul îi era familiar. Îngheţă pe loc! Auzea zgomotul acela în toate coşmarurile lui, respiraţia greoaie a cuiva care fusese cîndva un om!

Din întuneric apăru o flamă – flacăra roşie a unei săbii laser abia aprinse. La lumina ei, Luke văzu silueta impunătoare a lui Darth Vader, ridicîndu-şi arma pentru a ataca şi apoi coborînd-o.

Pregătit de ucenicia plină de disciplină, Luke era deja în aşteptare. Îşi ridică propria sa sabie laser şi, păşind într-o parte, evită exact la timp atacul lui Vader. Cu aceeaşi mişcare, Luke se întoarse spre Vader şi, concentrîndu-şi şi mintea şi trupul, tînărul chemă Forţa în ajutorul lui. Simţind puterea cum creşte în el, Luke îşi ridică sabia laser şi o coborî într-o prăbuşire vertiginoasă deasupra capului lui Vader.

Cu o lovitură puternică, capul Stăpînului Întunecat fu despărţit de trup. Cap şi cască se rostogoliră la pămînt cu o bufnitură metalică. În timp ce Luke privea uluit, corpul lui Vader fu înghiţit în întregime de întuneric. Apoi, Luke privi spre casca de pe jos, care se oprise exact în faţa sa. Pentru o clipă nu se întîmplă nimic, apoi casca se frînse în două, desfăcîndu-se.

Pe cînd Luke privea şocat, fără a-i veni să creadă,

casca spartă se desfăcu scoţînd la iveală nu faţa necunoscută şi doar închipuită a lui Darth Vader, ci chiar faţa lui Luke, care privea în sus spre el.

Rămase îngrozit de această privelişte şi apoi, la fel de brusc cum apăruse, capul fără corp dispăru încet ca într-o viziune fantomatică.

Luke se holbă la locul întunecat, unde se aflaseră capul şi bucăţile de cască! Mintea i-o luase razna, iar emoţiile prea mari pentru a fi suportate făceau ravagii înlăuntrul său.

Copacul! îşi spuse singur. Totul un truc al acestei peşteri urîte, una din încercările lui Yoda, pusă la cale pentru că intrase în copac purtînd armă.

Se întrebă dacă într-adevăr, se luptase cu sine însuşi, sau căzuse pradă tentaţiilor părţii întunecate a Forţei. Ar putea el însuşi să devină un personaj la fel de rău ca Darth Vader, ar putea exista un sens şi mai întunecat în spatele acestei viziuni neliniştitoare?

Abia după mult timp, Luke Skywalker fu în stare să iasă din acea peşteră adîncă şi întunecată.

În această vreme, aşezat pe o rădăcină, micul Maestru Jedi mesteca alene capătul bastonului său.

XI

Se crăpa de ziuă pe planeta gazoasă Bespin.

Cînd *Şoimul Mileniului* îşi începu apropierea prin atmosfera planetei, trecu pe lîngă cîteva din numeroasele luni ale lui Bespin. Planeta însăşi strălucea în aceeaşi nuanţă de roz pal a zorilor care colorau şi învelişul puternicei nave spaţiale pirat.

Pe măsură ce nava se apropia, ocoli pentru a evita un vîrtej de nori ce se înlănţuiau în jurul planetei.

Cînd Han Solo îşi coborî în fine nava printre nori, el şi echipajul său avură prima viziune a lumii gazoase de pe Bespin, iar în timp ce manevrau printre nori, îşi dădură seama că erau urmăriţi de un soi de vehicul zburător. Han recunoscu nava ca fiind un vehicul dublu corp pentru nori, dar fu surprins cînd aceasta începu să vireze apropiindu-se de cargoul său.

Şoimul se zgudui brusc cînd o salvă de descărcări laser îi lovi învelişul. Nimeni de la bordul *Şoimului* nu se aştepta la o asemenea primire. Cealaltă navă transmise un mesaj întretăiat de interferenţe prin sistemul radar *Şoimului.*

— Nu, se zbîrli Han, nu am autorizaţia de a ateriza. Numărul meu de înregistrare este...

Cuvintele îi fură însă înecate de un şir de pocnituri puternice datorate interferenţei radio.

Avioneta dublă nu avea de gînd, după cîte se pare, să accepte nişte interferenţe în loc de răspuns. Deschise din nou focul asupra *Şoimului,* scuturînd şi zguduind nava cu fiecare lovitură. O voce limpede îi avertiză din difuzoarele cargoului.

— Atenţie. Orice mişcare agresivă va atrage distrugerea voastră imediată.

Han nu avea nici o intenţie să facă mişcări agresive. Bespin era singura lor speranţă de adăpost şi nu avea de gînd să-şi înfurie viitoarele gazde.

— Drăguţi, nu-i aşa? spuse C-3PO, care tocmai fusese reactivat.

— Credeam că-i cunoşti pe oamenii ăştia, izbucni Leia, aruncîndu-i o privire suspicioasă lui Han.

— Ei, pară corellianul, a trecut ceva vreme de atunci.

Chewbacca mîrîia şi lătra scuturînd din cap cu înţeles spre Han.

— Asta s-a întîmplat de mult, răspunse el tăios. Sînt sigur că a uitat totul.

Dar începu să se întrebe dacă Lando într-adevăr...

— Aveţi permisiunea de a ateriza pe platforma 327. Orice deviaţie de pe cursul de zbor va atrage distr...

Furios Han închise radioul. Oare de ce-l sîcîiau atîta? Venise aici cu gînduri paşnice. Oare Lando nu avea de gînd să uite trecutul?

Chewbacca mîrîi şi-i aruncă o privire lui Solo, care se întoarse spre Leia şi robotul ei îngrijorat.

— Ne va ajuta, spuse, încercînd să-i liniştească pe toţi. Ne cunoaştem de multă vreme... zău... Nu vă faceţi griji.

— Cine îşi face griji? minţi ea neconvingător.

Din acel moment pe geamul carlingii putură vedea limpede Oraşul Norilor de pe Bespin. Oraşul era imens şi părea să plutească în nori, aşa cum ieşea la suprafaţă prin atmosfera albă. Pe măsură ce *Şoimul Mileniului* se apropia de oraş se vedea din ce în ce mai limpede că structura oraşului în plină dezvoltare era suportată de un unipod subţire aflat dedesubtul ei. Baza acestei tije suport era un reactor mare şi rotund ce plutea prin marea de nori.

Şoimul Mileniului coborî mai aproape de oraşul imens şi viră în direcţia platformelor sale de aterizare, trecînd pe lîngă turnurile şi spiralele îndrăzneţe ce punctau peisajul oraşului. Pe ele şi în jurul acestor structuri se deplasau o mulţime de avioane, alunecînd fără efort printre ceţuri.

Han aduse *Şoimul* pe platforma de aterizare 327; cînd motoarele ionice ale navei se opriră, căpitanul şi echipajul său putură vedea comitetul de primire venind spre platforma de aterizare cu armele scoase din teci. Ca orice alt eşantion din Oraşul Norilor şi acest grup includea extratereştri, droizi şi humanoizi de toate rasele şi înfăţişările. Unul dintre aceşti oameni era conducătorul grupului, Lando Calrissian.

Lando, un negru chipeş, avînd poate aceaşi vîrstă ca Solo, era îmbrăcat cu pantaloni gri, eleganţi, cămaşă al-

bastră şi o pelerină unduitoare. Aştepta fără a zîmbi pe platforma de aterizare 327 să debarce echipajul *Şoimului.*

Han Solo şi Prinţesa Leia apărură în uşa deschisă a navei lor cu aruncătoarele laser scoase din teacă. În spatele lor se afla uriaşul wookie cu arma în mînă şi o bandulieră de muniţii trecută peste umărul stîng. Han nu spuse un cuvînt, dar supraveghe în tăcere ameninţătorul comitet de primire ce venea de-a lungul platformei spre ei. Un vînt de dimineaţă începu să sufle, ridicîndu-i pelerina lui Lando în spate, asemeni unor aripi albastre enorme.

— Nu-mi place asta, îi şopti Leia lui Han.

Nici lui nu-i prea plăcea, dar n-avea de gînd să-i dea de înţeles asta Prinţesei.

— O să fie bine, spuse el încet. Ai încredere în mine. Ţine ochii bine deschişi, aşteaptă aici.

Han şi Chewbacca o lăsară pe Leia să păzească *Şoimul* şi ei coborîră rampa pentru a da ochii cu Calrissian şi armata lui pestriţă. Cele două tabere se mişcară una spre cealaltă, pînă cînd Han şi Calrissian se opriră la trei metri distanţă, faţă în faţă.

Un timp îndelungat se priviră unul pe altul, în tăcere, în fine Calrissian vorbi, scuturînd din cap şi mijindu-şi ochii spre Han.

— Trişor nenorocit, escroc de doi bani ce eşti, zise rece.

— Îţi pot explica totul, bătrîne, spuse Han repede, numai ascultă-mă.

Fără să zîmbească, Lando îi surprinse pe toţi cînd spuse:

— Mă bucur să te văd.

Han ridică o sprînceană sceptic.

— Nu-mi porţi ranchiună?

— Glumeşti? întrebă Lando degajat.

Han deveni neliniştit, fusese iertat sau nu? Gardienii

şi ajutoarele nu-şi coborîseră încă armele, iar atitudinea lui Lando rămase misterioasă. Încercînd să-şi ascundă îngrijorarea, Han remarcă galant:

— Întotdeauna am susţinut că eşti un domn.

Auzind aceasta, celălalt rînji.

— Te cred, rîse el.

Han rîse uşurat, cei doi prieteni se îmbrăţişară ca nişte complici vechi ce erau.

Lando îi făcu cu mîna wookieului ce stătea în spatele şefului său.

— Ce mai faci, Chewbacca? întrebă el amical. Tot îţi mai pierzi timpul cu clovnul ăsta?

Chewbacca mîrîi un salut rezervat. Calrissian nu ştiu cum să interpreteze acel mîrîit.

— În regulă, zîmbi el pe jumătate, simţindu-se cam stingherit.

Dar atenţia îi fu distrasă de la această masă de muşchi şi păr cînd o văzu pe Leia, coborînd rampa. Această viziune minunată era urmată îndeaproape de droidul ei de protocol ce arunca priviri precaute de jur împrejur. În timp ce se îndreptau spre Lando şi Han.

— Bună, ce avem aici? o întîmpină Calrissian admirativ. Eu sînt Lando Calrissian, administratorul acestui lăcaş. Tu cine eşti?

Prinţesa păstră o politeţe rece.

— Îmi poţi spune Leia, răspunse ea.

Lando se înclină oficial şi sărută mîna Prinţesei.

— Iar eu, spuse companionul ei robotizat, prezentîndu-se singur administratorului, sînt C-3PO, robot pentru relaţiile ciborg-umane, la dispoziţia...

Dar înainte ca C-3PO să-şi poată termina micul discurs, Han îl luă pe după umeri pe Lando şi-l trase din faţa Prinţesei.

— Călătoreşte cu mine, Lando, îi spuse vechiului său prieten, şi nu am de gînd s-o joc la cărţi. Aşa că mai bine ai uita că există.

Lando privi languros peste umăr în timp ce el şi Han începură să meargă de-a lungul platformei de aterizare urmaţi de C-3PO, Leia şi Chewbacca.

— Asta nu-mi va fi uşor, prietene, spuse Lando cu regret, apoi se întoarse spre Han. Ce te aduce aici in fond?

— Reparaţii.

Simulind în gluma panica, Lando întrebă:

— Ce i-ai făcut navei mele?

Rînjind, Han se uită peste umăr la Leia.

— Lando a fost înainte proprietarul *Şoimului,* explică el. Şi cîteodată uită că a pierdut-o la cărţi în mod cinstit.

Lando ridică din umeri, acceptînd astfel ceea ce susţinea Han.

— Nava asta mi-a salvat viaţa de multe ori. Este cea mai rapidă vechitură din galaxie. Care-i problema?

— Hipermotoarele.

— Îmi voi pune oamenii să lucreze la asta chiar acum. Nu-mi place să ştiu *Şoimul Mileniului* fără inima sa.

Grupul străbătu podul îngust ce făcea legătura între zona de aterizare şi oraş – şi fură uimiţi pe dată de frumuseţea acestuia. Văzură numeroase pieţe mici, încercuite de turnuri cu margini netede şi spirale şi clădiri. Structurile ce constituiau zonele de afaceri şi rezidenţiale ale Oraşului Norilor erau de un alb strălucitor, care lucea în soarele dimineţii.

Numeroase rase extraterestre constituiau populaţia oraşului şi mulţi dintre locuitori se plimbau pe străzile spaţioase o dată cu vizitatorii de pe *Şoimul Mileniului.*

— Cum îţi mai merge operaţiunea minieră? îl întrebă Han pe Lando.

— Nu atît de bine pe cît mi-aş dori, răspunse Calrissian. Sîntem o aşezare mică şi nu foarte independentă. Am avut probleme cu aprovizionarea şi...

Administratorul observă rînjetul amuzat al lui Han.

— Ce-i de rîs?

— Nimic, apoi Han chicoti. Niciodată n-aş fi crezut că sub înfăţişarea traficantului pe care-l cunoşteam se ascunde un om de afaceri şi un conducător cu atîta răspundere.

Fără să vrea, Han trebuia să recunoască faptul că era impresionat:

— Arăţi bine!

Lando privi gînditor la vechiul său prieten.

— Văzîndu-te aici, mi-am adus aminte de multe, şi dădu din cap zîmbind. Da, îmi asum răspunderi acum, ăsta-i preţul succesului. Şi ştii ceva, Han? E prea mare.

Amîndoi pufniră în rîs, făcînd unul sau două capete să se întoarcă după grupul ce mergea pe trotuarele oraşului.

C-3PO rămăsese un pic în urmă, fascinat de mulţimea de extratereştri de pe străzile Oraşului Norilor, de maşinile zburătoare, de clădirile arătoase. Îşi întoarse capul în toate părţile, încercînd să înregistreze totul în circuitele computerului său.

În timp ce robotul auriu se holba la priveliştea aceea nouă, trecu pe lîngă o uşă ce dădea pe trotuar. Auzind că se deschide, se întoarse şi văzu o unitate 3PO argintie, ieşind şi se opri să privească celălalt robot plecînd mai departe. În timp ce 3PO stătea pe loc, auzi un piuit înfundat venind din spatele uşii. Aruncă un ochi înăuntru şi văzu un droid ce arăta familiar şi care stătea în anticameră.

— Oh, o unitate R2! zise el fericit. Aproape că îi uitasem vocea.

3PO intră pe uşă în cameră. Imediat simţi că el şi unitatea R2 nu erau singuri. Îşi ridică surprins braţele aurii, iar expresia de pe chipul său de bronz îngheţă.

— O, vai, exclamă el, aceştia par a fi...

În timp ce vorbea, o descărcare electrică îi găuri pieptul de metal, făcîndu-l să zboare în bucăţi în toate cele patru colţuri ale camerei. Braţele şi picioarele de

bronz se loviră de pereţi şi căzură într-un morman, împreună cu restul corpului său metalic.

În spatele lui uşa se închise.

Puţin mai departe, Lando conducea micul grup în clădirea birourilor lui, arătîndu-le lucruri interesante în vreme ce mergeau pe coridoarele albe. Nimeni nu observase absenţa lui 3PO în timp ce mergeau mai departe, discutînd despre viaţa pe Bespin.

Doar Chewbacca se opri deodată şi adulmecă aerul curios, uitîndu-se în urma sa. Apoi ridică din umerii imenşi şi-i urmă pe ceilalţi.

Luke era perfect calm. Chiar şi poziţia lui actuală nu-l făcea să se simtă încordat, sau stresat, sau nesigur, şi nici unul din celelalte lucruri negative pe care le simţea cînd încercase prima oară acest test. Stătea în echilibru perfect, într-o singură mînă. Ştia că Forţa era cu el.

Răbdătorul său Magistru Yoda şedea calm pe tălpile ridicate ale lui Luke.

Luke se concentră cu seninătate asupra sarcinii sale şi ridică patru degete de la pămînt în acelaşi timp. Într-un echilibru perfect îşi susţinea poziţia cu capul în jos într-un singur deget.

Hotărîrea îl făcuse pe Luke să prindă repede. Era doritor să înveţe şi nu fusese afectat de testele pe care Yoda le concepuse. Şi acum era încrezător în faptul că atunci cînd va pleca în sfîrşit de pe această planetă, o va face ca un Cavaler Jedi, deplin pregătit să lupte pentru cea mai nobilă dintre cauze.

Puterea lui Luke creştea rapid cu ajutorul Forţei şi izbutea într-adevăr să facă miracole. Yoda era din ce în ce mai mulţumit de progresele ucenicului său. La un moment dat, în timp ce Ycda îl privea din apropiere, Luke folosi Forţa pentru a ridica două lăzi mari cu echipament, şi le suspendă în aer. Yoda era mulţumit, dar îl observă

pe R2-D2 privind această imposibilitate aparentă şi emiţînd piuituri electronice neîncrezătoare. Maestrul Jedi întinse o mînă şi cu ajutorul Forţei ridică de pe pămînt micul droid.

R2 se clătină, încercînd să detecteze cu senzorii săi puterea nevăzută care-l ţinea suspendat în aer. Şi deodată mîna invizibilă îi mai jucă o festă; în vreme ce spînzura în aer, micul droid fu întors deodată cu capul în jos. Picioarele sale albe loveau cu disperare aerul, iar capul în formă de cupolă se învîrtea de jur împrejur, neajutorat. Cînd Yoda îşi coborî mîna, droidul şi cele două cutii de echipament începură să cadă. Numai cutiile se izbiră însă de pămînt. R2 rămase suspendat în spaţiu.

Rotindu-şi capul, R2 îl percepu pe tînărul său stăpîn, stînd cu o mînă întinsă, oprindu-l astfel pe R2 din căderea fatală.

Yoda clătină aprobator din cap, impresionat de controlul şi gîndirea rapidă a elevului său. Apoi sări pe braţul lui Luke şi amîndoi se întoarseră spre casă. Însă uitaseră ceva: R2 rămăsese suspendat în aer, piuind şi fluierînd de zor, pentru a le atrage atenţia. Dar Yoda îi juca doar un renghi droidului, şi în timp ce el şi Luke îşi vedeau de drum, R2 auzi rîsul ca de clopoţel al Maestrului Jedi plutind în urma lui în timp ce droidul cobora încet spre pămînt.

Ceva mai tîrziu, în vreme ce întunericul cobora prin frunzişul des al planetei mlaştinilor, R2 curăţa învelişul exterior al interceptorului X cu un furtun ce mergea de la o baltă pînă la un orificiu din corpul său ;robotul arunca jeturi de apă spre navă. Şi în timp ce el lucra, Luke şi Yoda şedeau în luminiş, cel dintîi cu ochii închişi pentru a se concentra.

— Fii calm, îi spuse Yoda. Prin intermediul Forţei lucruri vei vedea: alte lucruri, alte gînduri, viitorul, trecutul, prieteni vechi, demult duşi.

Luke se pierdea în el însuşi, concentrîndu-se asupra

cuvintelor lui Yoda. Nu-şi mai simţi trupul şi îşi lăsă conştiinţa să plutească o dată cu cuvintele magistrului său.

— Mintea mi se umple de atîtea imagini.

— A controla trebuie să înveţi tot ceea ce vezi, îl instrui Maestrul Jedi. Nu uşor, nu repede.

Luke îşi închise ochii, se relaxă şi începu să-şi elibereze mintea, să controleze imaginile. În sfîrşit, apăru ceva, nu prea limpede la început, ceva alb, amorf. Gradat, imaginea se clarifică. Părea a fi un oraş, un oraş plutind într-o mare albă, unduită de valuri.

— Văd un oraş în nori, spuse el în sfîrşit.

— Bespin, îl indentifică Yoda. Îl văd şi eu. Prieteni ai acolo? Concentrează-te şi îi vei vedea.

Concentrarea lui Luke se intensifică şi oraşul din nori deveni mai limpede. Pe măsură ce se concentra mai mult era în stare să vadă forme, forme familiare ale unor oameni pe care îi cunoştea.

— Îi văd, exclamă Luke, cu ochii încă închişi, apoi o suferinţă subită, a trupului şi a spiritului, puse stăpînire pe el. Au necazuri. Suferă.

— Viitorul este ceea ce vezi, explică vocea lui Yoda.

Viitorul, gîndi Luke. Atunci durerea pe care o simţise nu fusese încă provocată prietenilor lui. Aşa că poate viitorul se putea schimba.

— Vor muri? îşi întrebă el magistrul.

Yoda clătină din cap şi ridică încet din umeri.

— Greu de văzut. Întotdeauna în mişcare este viitorul.

Luke îşi deschise din nou ochii. Se ridică şi începu să-şi adune repede echipamentul.

— Sînt prietenii mei, spuse, intuind că Maestrul Jedi ar putea încerca să-l convingă să renunţe să facă ceea ce el ştia că trebuie să facă.

— Şi tocmai de aceea, adăugă Yoda, să decizi trebuie tu cum să-i ajuţi mai bine. Dacă pleci acum, să-i ajuţi a-i putea. Dar ai distruge toate lucrurile pentru care ei au

luptat şi au suferit.

Cuvintele sale îl opriră locului pe Luke. Tînărul se lăsă la pămînt, simţind giulgiul unei disperări adînci înconjurîndu-l. Putea într-adevăr distruge toate lucrurile pentru care muncise pînă acum şi să-şi distrugă poate şi prietenii. Dar cum putea el să nu încerce să-i salveze.

R2 percepu disperarea stăpînului său şi rulă spre el pentru a-i fi în preajmă şi a-i aduce cîtă consolare era el în stare.

Chewbacca ce începuse să se îngrijoreze de soarta lui C-3PO, se strecură de lîngă Han Solo şi ceilalţi şi începu să-l caute pe droid. Nu trebuia decît să-şi urmeze instinctele sale ascuţite, de wookie, în timp ce străbătea pasajele şi coridoarele necunoscute de pe Bespin.

Urmîndu-şi simţurile, Chewbacca ajunse în faţa unei camere enorme ce dădea într-un coridor din exteriorul Oraşului Norilor. Se apropie de intrarea în cameră şi auzi sunetul unor obiecte metalice lovindu-se unele de altele. O dată cu acest zăngănit, auzi şi grohăitul unor creaturi pe care nu le mai întâlnise înainte.

Camera pe care o găsise era o ghenă de gunoi a Oraşului Norilor – depozitul tuturor maşinăriilor stricate din oraş şi al altor gunoaie metalice.

Printre bucăţile de metal împrăştiate şi cablurile încîlcite, se mişcau patru creaturi asemănătoare unor porci. Părul alb le creştea des pe cap şi acoperea parţial feţele lor încreţite de porcine. Aceste animale umanoide – numite ugnaught pe această planetă – erau ocupate cu separarea bucăţilor de metal şi aruncarea lor într-un cuptor cu metal topit.

Chewbacca pătrunse în cameră şi văzu că unul dintre ugnaught ţinea în mînă o bucată de metal auriu ce i se păru cunoscută.

Creatura porcină îşi ridicase deja braţul pentru a

arunca piciorul de metal în cuptorul incandescent, cînd Chewbacca se repezi spre el, lătrînd disperat. Ugnaughtul dădu drumul piciorului şi fugi pentru a se ascunde înfricoşat, împreună cu camarazii săi.

Wookieul înşfăcă piciorul de metal şi îl inspecta îndeaproape. Nu greşise. Mîrîi furios către cei patru care tremurau şi grohăiau ca nişte porci speriaţi.

Lumina zilei inunda camera rotundă ce făcea parte din apartamentele în care stăteau Han Solo şi grupul său. Odaia era albă şi mobilată simplu: o sofa, o masă şi alte cîteva lucruri mărunte. Fiecare din cele patru uşi glisante, dispuse de-a lungul zidului circular, ducea spre un apartament adiacent.

Han se aplecă în afară peste marginea balconului de sticlă pentru a vedea panorama Oraşului Norilor. Priveliştea îţi tăia răsuflarea. Privi avionetele ce zburau printre nori, cotind printre clădirile ce se înălţau în zare ca nişte turnuri, apoi privi în jos pentru a vedea oamenii ce se mişcau prin reţelele de străzi de dedesubt. Aerul răcoros şi curat îi mîngîia faţa şi, în acea clipă, se simţi ca şi cum nu avea nici o grijă în tot universul.

O uşă se deschise în spatele său şi cînd se întoarse o văzu pe Prinţesa Leia stînd în dreptul intrării apartamentului ei. Era ameţitoare. Îmbrăcată în roşu, cu o pelerină ca albul norilor, ce-i cădea în falduri pînă la pămînt, Leia era mai frumoasă ca oricînd. Părul ei lung şi întunecat era legat cu panglici şi îi încadra blînd ovalul feţei. Iar ea se uita la el, zîmbind cînd îi văzu expresia de uimire.

— La ce te uiţi aşa? întrebă ea, începînd să roşească.

— Cine se uită?

— Arăţi ca un caraghios, zise ea zîmbind.

— Arăţi minunat.

Leia îşi întoarse ochii jenată.

— 3PO nu a apărut încă? întrebă ea, încercînd să schimbe subiectul.

Solo fu luat prin surprindere.

— Ce? Oh, Chewie s-a dus să-l caute. A dispărut de prea mult timp, dar nu cred că s-a pierdut.

Bătu uşor cu palma sofaua pe care stătea.

— Vino încoace, o invită el. Vreau să văd cum e.

Leia se gîndi pentru a clipă la invitaţia lui, apoi veni şi se aşeză lîngă el pe sofa. Han era bucuros peste, măsură de faptul că îl asculta şi se aplecă spre ea pentru a o lua în braţe. Dar înainte de a-şi împlini gîndul, ea vorbi din nou.

— Sper că Luke a reuşit să ajungă la punctul de întîlnire cu flota noastră.

Luke! Era exasperat. Cît timp avea de gînd s-o mai facă pe intangibila. Ea stabilise jocul şi regulile lui – iar el era cel care *fusese* de acord să joace. Era prea minunată pentru a-i rezista.

— Sînt sigur că Luke e bine, spuse Han, liniştitor. Probabil se învîrte pe acolo, întrebîndu-se ce facem noi acum.

Se apropie şi-i înconjură umerii cu braţul, trăgînd-o spre el. Ea îl privi cu ochi drăgăstoşi, iar el se aplecă să o sărute...

Chiar atunci una dintre uşi se deschise. Chewbacca intră îngreunat de o cutie mare umplută cu bucăţi de metal care păreau cunoscute: rămăşiţele lui C-3PO – bucăţi şi fragmente de metal auriu. Wookieul depuse lada pe masă gesticulînd spre Han, lătră şi mîrîi supărat.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Leia apropiindu-se pentru a inspecta grămada de părţi dezmembrate.

— L-a găsit pe 3PO într-o grămadă de gunoi!

Leia rămase fără aer.

— Ce harababură! Chewie, crezi că îl poţi repara?

Chewbacca studie adunătura de părţi robotice, apoi, uitîndu-se spre Prinţesă, ridică din umeri şi urlă. I se

părea o treabă imposibilă.

— Ce-ar fi să i-l dăm lui Lando ca să-l aranjeze, sugeră Han.

— Nu, mulţumesc, răspunse Leia cu o privire rece în ochi. E ceva în neregulă aici. Prietenul tău Lando este încîntător, dar nu am încredere în el.

— Ei bine, eu am încredere în el, o contrazise Han, apărîndu-şi gazda. Ascultă, iubito, nu am de gînd să te las să-mi acuzi prietenul de...

Însă fu întrerupt de un bîzîit, cînd uşa alunecă deschizîndu-se şi Lando Calrissian intră în încăpere. Zîmbind cordial, se îndreptă spre micul grup.

— Iertaţi-mă, v-am întrerupt cumva?

— Nu chiar, rosti distant Prinţesa.

— Draga mea, spuse Lando, ignorînd răceala ei, frumuseţea te este fără egal. Locul tău este într-adevăr aici, cu noi, printre noi.

Ea zîmbi rece.

— Mulţumesc.

— Doriţi să veniţi cu mine la nişte aperitive şi răcoritoare?

Han trebui să recunoască faptul că îi era foame. Dar dintr-un anume motiv, pe care nu-l putea determina prea bine, simţi că-l invadează un val de suspiciune în legătură cu prietenul său. Nu-şi aducea aminte să-l fi văzut pe Calrissian atît de politicos, atît de cizelat. Poate că Leia avea dreptate cu bănuielile ei...

Gîndurile îi fură întrerupte de lătratul entuziast al lui Chewbacca atunci cînd fu vorba de mîncare. Uriaşul wookie îşi lingea buzele la perspectiva unei mese îndestulate.

— Sînteţi invitaţi cu toţii, zise Lando.

Leia luă braţul pe care i-l oferise Lando şi, în timp ce grupul se deplasa spre uşă, Calrissian văzu cutia în care se aflau bucăţile robotului auriu.

— Aveţi probleme cu droidul? întrebă el.

Han şi Leia schimbară o privire scurtă. Dacă Han avea de gînd să-i ceară ajutor lui Lando pentru a repara droidul, acum era momentul.

— Un accident, mormăi el. Ne putem descurca singuri.

Părăsiră încăperea lăsînd în urmă rămăşiţele împrăştiate ale droidului de protocol.

Grupul trecu pe lungile coridoare albe, Leia fiind încadrată de Han şi Lando. Han nu era deloc sigur că i-ar fi pe plac perspectiva de a concura cu Lando pentru afecţiunea Prinţesei – mai ales în aceste circumstanţe. Însă acum erau la cheremul lui Lando. Nu aveau de ales.

Aghiotantul personal al lui Lando, un om înalt şi chel, îmbrăcat într-o haină gri cu mîneci galbene umflate, li se alătură. Aghiotantul purta un aparat radio ce-i înconjura partea din spate a capului şi îi acoperea amîndouă urechile. Mergea alături de Chewbacca pe urmele lui Han, Leia şi Lando, iar în timp ce mergeau spre sala de mese a lui Lando, administratorul le descria modul de guvernare a planetei sale.

— Vedeţi deci, le explică Lando, sîntem o staţie liberă şi nu cădem sub jurisdicţia Imperiului.

— Atunci faceţi parte din liga minerilor, nu? întrebă Leia.

— Nu chiar. Activitatea noastră este destul de neînsemnată pentru a nu fi luată în seamă. O bună parte din tranzacţiile noastre sînt, ei bine, neoficiale.

Păşiră pe o verandă de pe care se putea zări vîrful spiralat al Oraşului Norilor. De aici văzură mai multe avionete zburînd. Era o privelişte spectaculoasă, iar vizitatorii fură foarte impresionaţi.

— Este un loc încîntător, se minună Leia.

— Da, sîntem mîndri de asta, răspunse Lando. Vei vedea că cerul este cu totul special aici. Foarte stimulativ, zîmbi către Leia cu subînţeles. S-ar putea pînă la urmă să-ţi placă.

Lui Han nu-i scăpă ocheada lui Lando – şi nici nu-i plăcu.

— Nu avem de gînd să rămînem chiar atît de mult, spuse brusc Han.

Leia ridică o sprînceană şi se uită răutăcioasă spre Han Solo, care era deja enervat.

— Eu găsesc că este foarte odihnitor aici.

Lando chicoti şi îi conduse spre ieşirea de pe verandă. Se apropiau de sala de mese cu uşile sale masive închise, şi cînd se opriră în faţa lor, Chewbacca îşi ridică brusc capul şi adulmecă aerul, curios. Se întoarse şi lătră în grabă spre Han.

— Nu acum, Chewie, dezaprobă Han, întorcîndu-se spre Calrissian.

— Lando, nu-ţi este teamă că Imperiul ar putea afla în final de această mică activitate minieră şi o va închide?

— Întotdeauna a existat acest pericol, răspunse administratorul. A planat ca o umbră peste tot ce-am construit aici, dar au apărut circumstanţe care ne vor asigura securitatea. Vedeţi, am făcut un tîrg care va ţine Imperiul departe de aici pentru totdeauna.

Cu aceasta, uşile masive se deschiseră – şi imediat Han înţelese cam despre ce fusese vorba în acel "tîrg".

La capătul îndepărtat al mesei de banchet stătea în picioare vînătorul de prime Boba Fett.

Lîngă el pe un scaun se afla esenţa întunecată a răului însuşi – Darth Vader. Cu încetineală, Stăpînul întunecat se ridică cît era el de înalt: doi metri.

Han îi aruncă lui Lando cea mai urîtă privire de care era în stare.

— Îmi pare rău, prietene, spuse Lando, pălind a se scuza moale. Nu am avut de ales. Au sosit chiar înaintea voastră.

— Şi mie îmi pare rău, aruncă Han.

În aceeaşi clipă îşi scoase aruncătorul din teacă, ţinti direct spre personajul negru şi începu să trimită descăr-

cări laser spre Vader.

Dar cel care era socotit probabil cel mai rapid pistolar din galaxie nu fu destul de rapid pentru a-l surprinde pe Vader. Înainte ca acele descărcări să străbată jumătate din drumul lor pe deasupra mesei, Stăpînul întunecat ridicase deja o mînă înmănuşată şi le respinse fără efort, astfel încît ele explodară ricoşînd în pereţi, într-o ploaie de scîntei albe ,inofensive.

Uluit de ceea ce tocmai văzuse, Han încercă să tragă din nou. Dar înainte de a putea trimite o altă descărcare laser ceva – ceva nevăzut, dar incredibil de puternic – îi smuci arma din mînă şi o făcu să zboare spre Vader care o prinse. Personajul asemănător cu un corb depuse arma pe masă.

Sîsîind prin masca sa de obsidian, Stăpînul întunecat se adresă lui Han:

— Sîntem onoraţi de prezenţa dumneavoastră aici.

R2-D2 simţea ploaia plescăind pe vîrful cupolei sale de metal, în timp ce îşi croia drum prin bălţile noroioase ale mlaştinii. Se îndreptă spre adăpostul oferit de coliba mică a lui Yoda şi în curînd senzorii săi optici recepţionară strălucirea aurie ce lucea la ferestre.

Apropiindu-se de casa primitoare, simţi o uşurare de robot la gîndul că în fine va scăpa de această ploaie plicticoasă şi persistentă.

Dar cînd încercă să intre, descoperi că trupul său inflexibil de droid pur şi simplu nu încăpea; încercă dintr-un anumit unghi, apoi din altul; pînă la urmă ideea că avea, pur şi simplu, o formă nepotrivită pentru a intra i se strecură în mintea lui computerizată.

Nu-şi putea crede senzorilor. Aruncîndu-şi privirea prin casă, observă un personaj ocupat, învîrtindu-se prin bucătărie, amestecînd în oale aburinde, tăind diverse legume, alergînd încoace şi încolo. Dar cel din bucătăria

miniaturală a lui Yoda, îndeplinind sarcinile gospodăreşti ale lui Yoda, nu era Maestrul Jedi – ci ucenicul său.

Yoda, după cum indica scannerul lui R2, şedea pur şi simplu într-un colţ, observîndu-şi tînărul elev din camera de alături şi zîmbind liniştit. Apoi, deodată, în mijlocul acestei activităţi de bucătărie, Luke se opri ca şi cum o viziune dureroasă i-ar fi apărut înaintea ochilor.

Yoda observă privirea tulburată a lui Luke, în timp ce-şi privea elevul, trei mingi căutătoare luminoase apărură din spatele lui Yoda şi zburară fără zgomot prin aer pentru a-l ataca pe tînărul Jedi pe la spate. Instantaneu, Luke se întoarse să le înfrunte cu un capac de oală într-o mînă şi o lingură în cealaltă. Căutătoarele trimiteau descărcare după descărcare direct spre Luke. Dar cu o agilitate uimitoare el se feri de toate. Lovi una dintre căutătoare, trimiţînd-o spre uşa deschisă de unde R2 privea performanţele stăpînului său. Însă credinciosul droid văzu prea tîrziu mingea strălucitoare pentru a mai putea evita descărcarea ce venea spre el. Impactul îl dărîmă la pămînt pe robotul care ţipă, căzătura aproape desprinzîndu-i măruntaiele lui electronice de la locul lor.

În seara aceea, mai tîrziu, după ce elevul trecu cu succes un număr de teste ale profesorului său, Luke Skywalker adormi obosit pe pămîntul din faţa casei lui Yoda. Dormea agitat, mormăind uşor. Droidul său îngrijorat stătea lîngă el, întinzînd un braţ extensibil şi acoperindu-l pe Luke cu pătura ce alunecase pe jumătate de pe el. Dar cînd R2 se îndepărtă pe roţile sale, Luke începu să geamă şi să tremure ca şi cum ar fi fost pradă unui coşmar oribil.

În casă, Yoda auzi gemetele şi se grăbi să ajungă la uşă. Luke se trezi din somn speriat, ameţit, se uită în jur, apoi îşi văzu profesorul privindu-l îngrijorat din casă;

— Nu-mi pot scoate viziunea din minte, îi spuse Luke lui Yoda. Prietenii mei... au necazuri... şi eu simt că...

— Luke, nu trebuie să te duci, îl avertiză Yoda.

— Dar Han şi Leia vor muri dacă n-o fac.

— Nu ştii asta.

Era vocea şoptită a lui Ben, care începea să se materializeze înaintea lor. Personajul, înveşmîntat în negru, stătea în picioare – o imagine tremurătoare – şi îi spuse lui Luke:

— Nici chiar Yoda nu le poate vedea soarta.

Dar Luke era tare îngrijorat în legătură cu soarta prietenilor săi şi se hotărî să facă ceva.

— Îi pot ajuta! insistă el.

— Nu eşti pregătit încă, spuse Ben cu blîndeţe. Mai ai încă multe de învăţat.

— Simt Forţa, spuse Luke.

— Dar nu o poţi controla. Este o etapă periculoasă pentru tine Luke. Acum eşti mai vulnerabil la tentaţiile părţii întunecate.

— Da, da, adăugă Yoda. Pe Obi-Wan să-l asculţi, tinere. Copacul. Aminteşte-ţi că ai dat greş cu copacul. Ei?

Dureros. Luke îşi aminti, deşi simţea că în acea experienţă cîştigase multă putere şi înţelegere.

— Am învăţat multe de atunci şi mă voi întoarce ca să termin ce am început. Promit asta, magistre.

— Îl subestimezi pe Împărat, îi spuse Ben cu o voce gravă. Pe tine te vrea. De aceea prietenii tăi suferă.

– Şi tocmai de aceea, spuse Luke, trebuie să mă duc.

Kenobi rămase ferm.

— Nu vreau să te pierd în favoarea Împăratului, aşa cum l-am pierdut o dată pe Vader. Nu se va întîmpla. – Doar un Cavaler Jedi antrenat bine, avînd Forţa ca aliat îl va învinge pe Vader şi pe Împăratul său, sublinie Ben. Dacă-ţi întrerupi antrenamentul acum, dacă alegi drumul rapid şi uşor – cum a făcut-o Vader – vei deveni un agent al răului şi galaxia se va scufunda şi mai adînc în abisul urii şi al disperării.

— Opriţi trebuie să fie ei, exclamă Yoda. Auzi? De asta totul depinde.

— Eşti ultimul Jedi, Luke. Tu eşti singura noastră speranţă. Ai răbdare.

— Şi să-i sacrific pe Han şi Leia? întrebă tînărul nedumerit.

— Dacă respecţi ţelul pentru care luptă ei, spuse Yoda, făcînd o pauză îndelungată,... da.

O nelinişte mare îl cuprinse pe Luke. Nu era sigur că va putea împăca sfatul celor doi mari mentori cu propriile sale sentimente. Prietenii săi erau în pericol de moarte şi el trebuia să-i salveze. Dar profesorii lui gîndeau că nu era încă pregătit, că ar putea fi foarte vulnerabil în faţa puternicului Vader şi a Împăratului său, că le-ar putea face rău prietenilor săi şi sie însuşi – şi că probabil îl vor pierde pentru totdeauna pe drumul răului.

Cu toate acestea, cum putea el să asculte asemenea principi abstracte, cînd Han şi Leia erau reali şi sufereau? Cum putea să se teamă de un posibil pericol personal cînd prietenii lui erau în momentul de faţă într-un pericol de moarte real?

Nu mai ezită. În mintea sa era limpede ce avea de făcut.

Dăinuia ceaţa în ziua următoare pe planeta mlaştinilor cînd R2 se aşeză în scobitura sa în spatele carlingii inter-ceptorului X al lui Luke.

Yoda stătea în picioare pe una din lăzile de provizii, privindu-l pe Luke cum încărca lăzile una cîte una în burta interceptorului, lucrînd la lumina farurilor navei sale.

— Nu te pot proteja, Luke, se auzi vocea lui Ben Kenobi în timp ce silueta lui înveşmîntată în robă apăru. Dacă hotărăşti să-l înfrunţi pe Vader îl vei înfrunta singur. O dată luată această decizie, eu nu pot interveni.

— Înţeleg, răspunse Luke calm, apoi se întoarse spre droidul său. R2, porneşte convertoarele de energie.

R2, care desfăcuse deja cuplele de energie ale navei, fluieră foarte recunoscător că va părăsi această lume a mlaştinilor, care nu era cu siguranţă un loc potrivit pentru un droid.

— Luke, îi sfătui Ben, foloseşte-ţi Forţa doar pentru cunoaştere şi apărare, nu ca pe o armă. Nu ceda urii sau furiei. Ele duc pe drumul întunericului.

Luke încuviinţă din cap, ascultînd doar pe jumătate. Mintea îi era la călătoria lungă şi la sarcinile dificile ce-l aşteptau. Trebuia să-şi salveze prietenii ale căror vieţi erau în pericol din cauza lui. Urcă în carlingă, apoi îl privi pe micul său Maestru Jedi.

Yoda era într-adevăr îngrijorat de soarta ucenicului său.

— Puternic este Vader, îl avertiză el. Înnourată îţi este soarta. Fii atent la ce ai învăţat. Observă totul, totul! Te poate salva.

— Aşa voi face, Magistre Yoda, îl asigură Luke. Aşa voi face şi mă voi întoarce pentru a termina ce am început. Vă dau cuvîntul meu.

R2 închise carlinga şi Luke porni motoarele.

Yoda şi Obi-Wan Kenobi priveau interceptorul X cum îşi ambalează motoarele şi începe să se mişte spre decolare.

— Spusu-ţi-am, zise Yoda cu durere, în timp ce nava de vînătoare suplă începea să se ridice în cerurile ceţoase. Încăpăţînat este. Acum lucrurile se vor înrăutăţi.

— Băiatul ăsta este ultima noastră speranţă, spuse Ben Kenobi, cu vocea plină de emoţie.

— Nu, îl corectă pe Kenobi fostul lui profesor, cu o strălucire în ochii săi mari. Mai există una.

Yoda îşi ridică încet capul spre cerul ce se întuneca, unde nava lui Luke era deja doar un punct de lumină ce de-abia se putea distinge printre stelele ce sclipeau.

XII

Chewbacca simţi că înnebuneşte!

Celula de detenţie era inundată de o lumină arzătoare şi orbitoare care-i îndurera ochii sensibili de wookie. Nici măcar mîinile sale uriaşe şi braţele păroase, ridicate în dreptul feţei, nu-l puteau proteja în întregime de acea strălucire orbitoare. În plus, un ţiuit foarte ascuţit răsuna în încăperea cubică, torturîndu-i delicatul simţ al auzului. Urla îndurerat, dar strigătele sale guturale se pierdeau în zgomotul pătrunzător.

Wookieul măsura celula în lung şi în lat. Gemînd îngrozitor, lovea cu pumnii în zidurile groase, cuprins de disperare, dorind să apară cineva, oricine, şi să-l elibereze. În acest timp, fluieratul care aproape că-i spărsese timpanele se opri brusc, iar potopul de lumină se stinse.

Chewbacca se dădu un pas înapoi, clătinîndu-se datorită absenţei subite a torturii şi apoi se îndreptă spre unul din pereţii celulei pentru a sesiza dacă se apropia cineva pentru a-i da drumul. Dar pereţii groşi nu-i spuseră nimic şi, înfuriat peste măsură, Chewbacca izbi cu pumnul său uriaş în perete. Dar zidul rămase la fel de neclintit şi de impenetrabil ca înainte, iar Chewbacca realiză că nu ajungea forţa brută a unui wookie pentru a-l dărîma Văzîndu-şi anihilate şansele de a evada din celulă, Chewbacca se tîrî spre pat, pe care se afla cutia cu rămăşiţele lui 3PO.

Wookieul începu să scotocească prin cutie, la început fără tragere de inimă, dar apoi din ce în ce mai interesat. Îi veni în minte că ar fi posibil să repare droidul dezmembrat. Nu numai că acest lucru ar fi făcut ca timpul să treacă mai uşor, dar poate că i-ar fi fost de ajutor faptul de a-l avea pe 3PO din nou în stare de

funcţionare.

Luă în mîna capul auriu şi privi în ochii lui, acum întunecaţi. Lătră cîteva cuvinte, parcă pentru a-l pregăti pe robot pentru bucuria reintrării în activitate – ori pentru dezamăgirea, provocată de faptul că Chewbacca n-a fost în stare să-l reconstruiască aşa cum trebuia.

Apoi, cu destulă delicateţe pentru o creatură de mărimea şi puterea sa, gigantul wookie amplasă capul deasupra trupului de bronz. Începu să experimenteze prin mai multe încercări hăţişul de fire şi circuite ale lui 3PO. Priceperea sa fusese testată anterior doar în cursul reparaţiilor la *Şoimul Mileniului,* aşa că nu era deloc sigur că ar putea duce la bun sfîrşit delicata misiune pe care şi-o asuma. Chewbacca îşi tot făcea de lucru cu firele, pus la grea încercare de acest mecanism complex, cînd, deodată, ochii lui 3PO se aprinseră.

Un şuierat se auzi dinăuntrul robotului. Semăna vag cu vocea normală a lui 3PO însă era atît de joasă şi de lentă încît cuvintele erau de neînţeles.

— Trppp-lle imm-peeeeer-iii-all...

Surprins, Chewbacca îşi scarpină creştetul păros şi studie cu amănunţime robotul stricat. Îi veni o idee şi încercă să introducă unul din fire într-o altă mufă. Instantaneu, 3PO începu să vorbească cu vocea sa normală. Ceea ce spuse sună precum cuvintele desprinse dintr-un coşmar.

— Chewbacca! strigă capul lui C-3PO. Fii atent, sînt trupe imperiale ascunse în... se opri, ca şi cum ar fi retrăit întreaga experienţă traumatizantă şi apoi strigă: Vai, nu! Am fost împuşcat!

Chewbacca încuviinţă din cap cu înţelegere. Tot ce putea face în acest moment era să încerce să-l asambleze pe C-3PO aşa cum fusese înainte.

Han Solo ţipă poate pentru prima dată. Niciodată nu

îndurase o asemenea tortură îngrozitoare. Era legat de o platformă care făcea cu podeaua un unghi de aproximativ patruzeci şi cinci de grade. Astfel legat, curenţi electrici foarte puternici goneau prin tot trupul său la intervale scurte, fiecare descărcare fiind mai dureroasă decît cea precedentă. Se zbătea pentru a se elibera, dar durerea sa era atît de mare încît de abia era în stare să-şi ţină firea.

Lîngă masa de tortură, Darth Vader urmărea în tăcere chinurile lui Han Solo. Fără a părea impresionat, plăcut sau neplăcut, privi pînă se sătura, apoi Stăpînul Întunecat îi întoarse spatele şi părăsi celula. Uşa se închise în urma lui, estompînd ţipetele lui Solo.

În faţa camerei de tortură, Boba Fett îl aştepta pe Vader, împreună cu Lando Calrissian şi aghiotantul administratorului.

Cu un dispreţ evident, Vader se întoarse spre Fett.

— Vînător de prime, i se adresă Vader omului cu cască argintie, dacă îţi aştepţi răsplata, vei aştepta pînă îl voi avea pe Skywalker.

Sigur pe el, Boba Fett nu păru deranjat de această veste.

— Nu mă grăbesc, Lord Vader. Răscumpărarea lui Jabba Huttezul este dublă dacă el rămîne în viaţă.

— Este supus la torturi foarte mari, vînătorule de prime, şuieră Vader, dar nu va păţi nimic.

...... – Dar Leia şi wookieul? întrebă Lando cu îngrijorare în glas.

— Vei vedea că sînt bine, răspunse Vader, dar... adăugă el cu tărie, nu trebuie să mai părăsească acest oraş niciodată.

— Aceasta nu a fost niciodată o condiţie a înţelegerii , noastre ripostă Calrissian. Nici faptul că-l vei da pe Han acestui vînător de prime.

— Gîndeşti, poate, că ai fost tratat nedrept? spuse, Vader sarcastic.

— Nu, zise Lando aruncîndu-i o privire, aghiotantului său.

— Bun, continuă Vader cu ameninţare voalată. Ar fi foarte neplăcut dacă ar trebui să las o garnizoană permanentă aici.

Plecîndu-şi reverenţios capul, Lando Calrissian aştepta pînă când Darth Vader se întoarse şi dispăru împreună cu vînătorul de prime cu armură argintie într-un ascensor ce aştepta. Apoi luîndu-şi ajutorul cu el, administratorul Oraşului Norilor porni rapid de-a lungul unui coridor cu pereţi albi.

— Tîrgul ăsta se înrăutăţeşte pe zi ce trece, se plînse Lando.

— Poate ar fi trebuit să încerci să negociezi cu el, sugeră aghiotantul său.

Lando îşi privi descumpănit ajutorul. Începea să realizeze că tîrgul cu Darth Vader nu-i aducea nimic lui, şi, în afară de asta, aducea răul celor pe care i-ar fi putut numi prieteni. În final spuse destul de încet ca să nu fie auzit de nici unul din spionii lui Vader:

— Presimt ceva rău.

C-3PO începea în fine să se simtă aproape ca înainte. Wookieul se ocupase de reconectarea circuitelor interne şi a multiplelor fire ale droidului, iar acum încerca să-şi dea seama cum i-ar putea ataşa picioarele. Pînă acum îi ataşase capul de trup şi terminase cu succes conectarea unui braţ. Restul părţilor lui 3PO zăceau pe masă cu fire şi circuite ce spînzurau afară din încheieturile retezate. Şi cu toate că Chewbacca lucra cu repeziciune pentru a-şi termina opera, robotul auriu începu să se plîngă vociferînd.

— Ei bine, ceva nu e în regulă, pufni el, fiindcă acum nu pot vedea.

Răbdătorul wookie lătră şi ajustă un fir în gîtul lui 3P0.

În sfîrşit, robotul putu să vadă din nou şi scoase un mic oftat mecanic de uşurare.

— Uite, aşa e mai bine.

Dar nu era mult mai bine. Cînd îşi îndreptă proaspăt activatul senzor al privirii spre locul unde ar fi trebuit să fie pieptul lui îşi văzu... spatele.

— Stai... oh, vai. Ce-ai făcut? Sînt pe dos, îi aruncă 3PO. Măi blană mîncată de molii! Numai un căpăţînos crescut în exces ca tine putea fi destul de prost pentru a-mi pune capul....

Wookieul mîrîi ameninţător. Uitase cît de cusurgiu putea fi droidul acesta. Iar celula asta era prea strîmtă ca să mai asculte mai departe aşa ceva! Înainte ca 3PO să-şi dea seama ce i se întîmplă, Chewbacca se aplecă peste el şi trase afară un fir. Instantaneu mormăitul încetă, iar camera deveni din nou tăcută. Apoi, un miros familiar se apropie de celulă.

Wookieul adulmecă aerul şi se grăbi să ajungă la uşă. Aceasta se deschise cu un bîzîit, iar Han Solo, în zdrenţe şi epuizat, fu împins înăuntru de doi soldaţi imperiali. Soldaţii plecară şi Chewbacca fugi către prietenul său, îmbrăţişîndu-l uşurat. Faţa lui Han era palidă, cu cearcăne negre în jurul ochilor. Arăta de parcă ar fi fost pe cale să leşine, şi Chewbacca lătră îngrijorat spre vechiul său tovarăş.

— Nu, spuse Han sfîrşit, mă simt bine. E în regulă. Uşa se deschise din nou, şi Prinţesa Leia fu aruncată în celulă de soldaţi. Era încă îmbrăcată în mantia sa elegantă, dar, ca şi Han, părea obosită şi răvăşită.

Cînd soldaţii plecară şi uşa alunecă închizîndu-se în urma lor, Chewbacca o ajută pe Leia să ajungă pînă la Han. Cei doi se priviră unul pe celălalt cu mare bucurie, apoi se îmbrăţişară strîns. După o clipă se sărutară.

În timp ce Han o ţinea încă în braţe, Leia îl întrebă cu o voce stinsă:

— De ce fac asta? Nu pot înţelege ce anume

urmăresc. Han era la fel de nedumerit ca şi ea.

— M-au făcut să urlu pe masa de tortură, dar nu mi-au pus nici o întrebare.

Apoi uşa se deschise din nou, lăsîndu-l să intre pe Lando împreună cu doi din gardienii săi din Oraşul Norilor.

— Ieşi afară de aici, Lando! mîrîi furios Han.

Dacă s-ar fi simţit mai în putere, ar fi sărit să-l atace pe prietenul său trădător.

— Taci o clipă şi ascultă-mă, îl repezi Lando. Fac tot ce pot ca să vă uşurez soarta.

— Mare lucru, remarcă Han caustic.

— Vader a fost de acord să mi-i dea mie pe Leia şi pe Chewbacca, explică Lando. Vor fi nevoiţi să rămînă aici, dar măcar vor fi în siguranţă.

Leia se crispă.

— Dar Han?

Lando se uită solemn la prietenul său.

— N-am ştiut că pe capul tău s-a pus un premiu. Vader te-a cedat vînătorului de prime.

Prinţesa îi aruncă o privire rapidă lui Han, iar în ochii ei se putu citi îngrijorarea.

— Tu nu ştii multe, se adresă Han lui Calrissian, dacă îţi închipui că Vader nu o să ne vrea morţi înainte ca toate astea să se termine.

— Nu vă vrea pe voi, spuse Lando. Vrea să pună mîna pe cineva numit Skywalker.

Cei doi prizonieri îşi ţinură răsuflarea la auzul acelui nume. Han părea total derutat.

— Luke? Nu pricep.

Mintea Prinţesei începu să-lucreze. Toate evenimentele începură să se potrivească, aranjîndu-se într-un mozaic îngrozitor. În trecut, Vader o vînase pe Leia din cauza importanţei politice pe care o avea ea în războiul între Imperiu şi Alianţa Rebelă. Acum ea era aproape lipsită de importanţă, folositoare doar pentru un

singur scop.

— Lordul Vader i-a întins o cursă, adăugă Lando.

Şi Leia termină ea propoziţia:

— Noi sîntem momeala.

— Toate astea doar pentru a pune mîna pe puştiul ăla? întrebă Han. Dar de ce e atît de important?

— Nu mă întreba pe mine, dar e în drum spre noi.

— Luke vine aici?

Lando Calrissian încuviinţă din cap.

— Ne-ai aranjat al naibii de bine pe toţi, mîrîi Han, scuipîndu-şi cuvintele spre Lando..., prietene!

O dată cu ultimul cuvînt acuzativ, puterea lui Han Solo reveni dintr-o dată. Îşi puse toată forţa într-un pumn care-l făcu pe Lando să se învîrtă prin aer. Într-o clipă cei doi foşti prieteni fură angajaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cei doi gardieni ai lui Lando se apropiară de combatanţi şi începură să-l lovească pe Han cu paturile puştilor lor cu laser. O lovitură puternică îl trăsni pe Han în bărbie şi-l făcu să zboare în colţul celălalt al camerei, cu sîngele prelingîndu-i-se pe obraz. Chewbacca începu să mîriie sălbatic şi se îndreptă spre gardieni. Aceştia îşi ridicară armele spre el, cînd Lando strigă:

— Nu trageţi!

Învineţit şi răvăşit, administratorul se întoarse spre Han.

— Am făcut tot ce am putut pentru tine, spuse el. Îmi pare rău că eşti la ananghie, dar am şi eu problemele mele.

Întorcîndu-se pentru a părăsi celula, Lando Calrissian adăugă:

— Deja am riscat mai mult decît ar fi trebuit.

— Da, replică Han Solo, recăpătîndu-şi purtarea lui obişnuită. Eşti un adevărat erou.

După ce Lando plecă împreună cu gărzile sale, Leia şi Chewbacca îl ajutară pe Han să se ridice în picioare şi îl conduseră spre unul din paturi. El îşi întinse trupul obosit

şi îndurerat pe pat, iar Leia rupse o bucată din mantia ei şi începu să-i tamponeze cu blîndeţe bărbia, curăţînd-o de sîngele, ce izvora necontenit.

În timp ce făcea acest lucru, începu să chicotească dulce.

— Ştii într-adevăr cum să te porţi cu oamenii, îl tachină ea.

Capul lui R2-D2 se roti în vîrful corpului său de forma unui butoi în timp ce detectoarele percepeau vidul presărat de stele al sistemului Bespin.

Interceptorul X tocmai intrase în acest sistem şi acum gonea prin spaţiul întunecat ca o mare pasăre albă.

Unitatea R2 avea multe să-i comunice pilotului său. Gîndurile sale electronice se rostogoleau în afară, unul peste altul, şi erau traduse pe ecranele din carlingă. Luke, cu o expresie lipsită de interes, răspunse rapid la prima din întrebările urgente ale lui R2.

— Da, replică Luke. Sînt sigur că 3PO este cu ei.

Micul robot fluieră o exclamaţie de bucurie.

— Mai aşteaptă puţin, zise Luke răbdător. Vom ajunge acolo în curînd.

Capul rotitor al lui R2 percepu mănunchiul regal de stele, devenind mai vesel pe măsură ce interceptorul X îşi continua zborul ca o săgeată celestă spre o planetă cu un oraş în nori.

Lando Calrissian şi Darth Vader stăteau lîngă platforma hidraulică ce domina imensa cameră de îngheţare cu carbon. Stăpînul Întunecat rămase tăcut în timp ce ajutoarele se grăbeau să pregătească încăperea.

Platforma hidraulică era adăpostită într-o groapă adîncă din centrul camerei şi era înconjurată de nenumărate ţevi pentru aburi şi rezervoare imense, de forme diferite, conţinînd substanţe chimice.

Patru soldaţi imperiali îmbrăcaţi în armuri stăteau de

pază cu puştile laser în mîini.

Darth Vader se întoarse spre Calrissian după ce măsură din priviri încăperea.

— Acest dispozitiv este primitiv, remarcă el, dar ar trebui să convină necesităţilor noastre.

Unul dintre ofiţerii lui Vader apăru în goană lîngă Stăpînul din Sith.

— Lord Vader, raportă el, se apropie o navă – clasa interceptor X.

— Bun, spuse Vader rece. Monitorizaţi apropierea lui Skywalker şi permiteţi-i să aterizeze. În curînd camera aceasta va fi pregătită pentru el.

— Noi folosim acest dispozitiv doar pentru îngheţarea cu carbon, spuse neliniştit administratorul Oraşului Norilor. Dacă-l puneţi înăuntru, l-ar putea ucide.

Dar Vader luase deja în considerare această posibilitate. Ştia o modalitate de a afla cît de puternică era această instalaţie de îngheţare.

— Nu doresc ca trofeul împăratului să fie deteriorat. Vom testa acest dispozitiv înainte, şi Vader făcu semn unuia dintre soldaţii săi. Aduceţi-l pe Solo, ordonă Stăpînul Întunecat.

Lando îi aruncă o privire scurtă lui Vader. Nu fusese pregătit pentru atîta rău în stare pură cît sălăşluia în această fiinţă îngrozitoare.

Interceptorul X coborî cu viteză şi începu să străpungă pătura densă de nori ce învăluia planeta.

Luke verifică ecranele monitoarelor cu îngrijorare crescîndă. Poate că R2 dispunea de mai multe informaţii decît citea el pe panoul său de control. Tastă o întrebare adresată robotului.

— Nu ai reperat nici o navă de patrulare?

Răspunsul lui R2 fu negativ.

Şi astfel Luke, pe deplin convins că sosirea lui rămă-

sese nedetectată pînă în prezent, acceleră nava mai departe spre oraşul pe care îl văzuse în viziunea sa tulburătoare.

Şase dintre acei ugnaught ce semănau cu nişte porci pregăteau cu frenezie camera de îngheţare cu carbon pentru a fi folosită în timp ce Lando Calrissian şi Darth Vader – acum cu adevărat stăpînul Oraşului Norilor – urmăreau activitatea ce se desfăşura rapid.

Mişunînd în jurul platformei de îngheţare cu carbon, cei şase ugnaught coborîră o reţea de conducte – semănînd cu sistemul circulator al unui extraterestru uriaş – în groapa de dedesubt. Ridicară apoi furtunele şi le fixară la locurile lor. Pe urmă, cei şase umanoizi ridicară cu greu containerul ca un sicriu şi îl fixară pe platformă.

Boba Fett dădu buzna înăuntru în fruntea unei echipe de şase soldaţi imperiali. Soldaţii îi împingeau înaintea lor pe Han, Leia şi pe wookie, obligîndu-i să intre mai repede în încăpere. Legat de spatele lat al wookieului se afla C-3PO – reasamblat parţial – braţul drept şi picioarele fuseseră îngrămădite într-o boccea legată peste pieptul său metalic. Capul droidului îndreptat în direcţia opusă celei în care mergea Chewbacca se întorcea necontenit în jurul său pentru a încerca să vadă încotro mergeau şi ce îi aştepta acolo.

Vader se întoarse către vînătorul de prime.

— Puneţi-l în camera de îngheţare cu carbon.

— Şi dacă nu supravieţuieşte? întrebă calculatul Boba Fett. Valorează mult pentru mine.

— Imperiul îţi va compensa pierderea, spuse Vader scurt.

Înnebunită, Leia protestă.

— Nu!

Chewbacca îşi aruncă pe spate capul păros şi scoase un urlet de durere. Apoi se năpusti direct spre rîndul de soldaţi ce-l păzeau pe Han.

Ţipînd înfricoşat, C-3PO îşi ridică braţul în stare de funcţionare pentru a-şi proteja faţa.

— Stai! strigă robotul. Ce faci?

Dar wookieul se lupta cu soldaţii, fără a ceda numărului lor sau strigătelor înfricoşate ale lui 3PO.

— Oh, nu... Nu mă loviţi! implora robotul, încercînd să-şi protejeze cu braţul părţile dezasamblate. Nu! Nu-l luaţi în serios! Calmează-te prost păros ce eşti!

În cameră intrară mai mulţi soldaţi care se alăturară celor aflaţi în luptă. Unii dintre ei începură să-l împungă pe wookie cu paturile puştilor, lovind şi în 3PO în cursul luptei.

— Au, ţipă droidul. Eu n-am făcut nimic!

Soldaţii începuseră să-l copleşească pe Chewbacca şi erau pe cale să-l lovească în faţă cu armele lor cînd, pe deasupra zgomotelor luptei, Han strigă:

— Chewie, nu! Opreşte-te, Chewbacca.

Numai Han Solo îl putea face pe wookieul înfuriat să renunţe la acea bătălie. Forţînd strînsoarea gardienilor săi, Han se eliberă şi se repezi spre combatanţi pentru a curma lupta.

Vader le făcu semn gărzilor sale să-l lase pe Han în pace şi le comandă soldaţilor ce se luptau să se oprească.

Han se agăţă de antebraţele masive ale prietenului său păros, pentru a-l calma, apoi îi aruncă o privire severă.

3PO se agita şi făcea scandal în continuare.

— Oh, da... opreşte, opreşte, apoi, cu un suspin de uşurare robotic spuse: Mulţumesc cerului!

Han şi Chewbacca erau acum faţă în faţă, primul uitîndu-se trist în ochii prietenului său. Pentru o clipă, cei doi se îmbrăţişară strîns, apoi Han îi spuse wookieului:

— Păstrează-ţi puterea pentru altădată, amice, atunci cînd sorţii vor fi de partea noastră.

Încercă să clipească din ochi încrezător, dar wookieul

era adînc îndurerat şi scoase un scîncet jalnic.

— Da, spuse Han, străduindu-se din toate puterile să rînjească degajat. Ştiu. Şi eu simt acelaşi lucru. Rămîi cu bine, şi Han Solo se întoarse spre unul dintre gardieni. Ar fi mai bine să-l luaţi de aici pînă se termină totul.

Domolit, Chewbacca nu opuse rezistenţă atunci cînd gărzile imperiale îi puseră nişte coliere de forţă în jurul încheieturilor de la mîini. Han îi dărui partenerului său o îmbrăţişare finală de adio, apoi se întoarse spre Prinţesa Leia. O luă în braţe şi se îmbrăţişară ca şi cum ar fi avut de gînd să nu mai slăbească strînsoarea aceea niciodată. Apoi Leia îl sărută pătimaş. Cînd se desprinse de el, avea lacrimi în ochi.

— Te iubesc, spuse ea. Nu am putut să ţi-o spun mai devreme, dar e adevărat.

El îi aruncă obişnuitul său zîmbet şmecheresc.

— Ţine minte asta, pentru că am să mă întorc.

Apoi faţa lui deveni tandră şi o sărută cu blîndeţe pe frunte.

Lacrimi începură să se rostogolească pe obrajii Prinţesei cînd Han se întoarse îndepărtîndu-se de ea şi apropiindu-se liniştit de platforma hidraulică rotundă, care îl aştepta.

Cei şase ugnaught se grăbiră să apară în jurul lui şi-l aşezară pe platformă, legîndu-i braţele şi picioarele de puntea hidraulică. Han, singur şi neajutorat, îşi privi pentru ultima oară prietenii. Chewbacca se uită cu jale la prietenul său, capul lui 3PO iţindu-se peste umărul wookieului pentru a prinde o ultimă privire a acestui om curajos. Administratorul Calrissian, privea acest ritual cu o expresie solemnă de regret săpată adînc pe faţă şi apoi o văzu pe Leia: avea faţa schimonosită de durere în timp ce încerca să fie puternică şi să-şi menţină ţinuta regească.

Chipul Leiei fu ultimul pe care Han îl văzu, pe cînd platforma hidraulică coborî brusc. În timp ce dispărea,

wookieul îngăimă un ultim adio. În acel moment îngrozitor, îndurerată, Leia îşi întoarse capul, iar Lando făcu o grimasă tristă. În aceeaşi clipă un lichid arzător începu să curgă în groapă într-o cascadă de fluid şi scîntei.

Chewbacca îşi întoarse pe jumătate faţa de la acest spectacol oribil, oferindu-i lui 3PO o vedere mai bună a operaţiunii.

— Îl învelesc în carbonit, raportă robotul. Este un aliaj de înaltă calitate, mult mai bun decît al meu. Ai trebui să fie destul de bine protejat. Asta, bineînţeles, dacă va supravieţui procesului de îngheţare.

Chewbacca îşi aruncă o privire peste umăr spre 3PO, curmîndu-i descrierea tehnică cu un lătrat supărat.

Cînd în sfîrşit lichidul se solidifică, braţe de metal uriaşe ridicară din groapă figurina fumegîndă. Aceasta se răcea rapid şi avea o formă umană uşor de recunoscut, dar era fără trăsături şi colţuroasă ca o sculptură neterminată. Cîţiva dintre oamenii-porci, avînd mîinile protejate de mănuşi negre, groase, se apropiară de trupul lui Han Solo îmbrăcat în blocul de metal şi-l împinseră pe spate. După ce acesta se prăbuşi pe platformă cu un bubuit metalic greu, cei cîţiva ugnaught îl urcară într-un container ca o ladă. Apoi îi ataşară pe una din laturi un dispozitiv electronic ca o cutie şi se îndepărtară.

Îngenunchind, Lando roti cîteva butoane ale aparaturii acestuia şi se uită la indicatorul care măsura temperatura trupului lui Han. Scoase un suspin de uşurare şi încuviinţă din cap.

— Trăieşte, îi informă pe prietenii neliniştiţi ai lui Han Solo, se află în stare de hibernare perfectă.

Darth Vader se întoarse spre Boba Fett.

— Acum îţi aparţine, vînătorule de prime, şuieră el. Pregătiţi din nou camera pentru Skywalker.

— Tocmai a aterizat, stăpîne, îl informă un aghiotant.

— Aveţi grijă să ajungă aici.

Indicîndu-i pe Leia şi pe Chewbacca, Lando îi spuse lui Vader:

— Acum voi lua ce îmi aparţine. Era hotărît să-i smulgă din ghearele lui Vader înainte ca Stăpînul Întunecat să suspende de tot înţelegerea dintre ei.

— Ia-i, spuse Vader, dar voi menţine un detaşament de trupe aici pentru a-i păzi.

— Asta nu făcea parte din tîrgul nostru, protestă Lando cu aprindere. Ai zis că Imperiul n-o să se amestece în...

— Modific înţelegerea. Roagă-te să n-o modific şi mai mult.

O strînsoare bruscă îi prinse gîtul lui Lando, un semn de ameninţare, să ştie ce i s-ar putea întîmpla dacă-i va face dificultăţi lui Vader. Mîna lui Lando porni automat spre gît, dar în clipa următoare strînsoarea nevăzută încetă şi administratorul se întoarse cu faţa spre Leia şi Chewbacca. Privirea din ochii săi exprima disperarea, dar nici unul dintre ei nu ţinea să-l privească.

Luke şi R2 mergeau precauţi pe un coridor gol. Pe Luke îl îngrijora faptul că pînă în acel moment nu fuseseră opriţi pentru a fi luaţi la întrebări. Nimeni nu i-a întrebat dacă au permisiunea de a ateriza, actele de identitate, scopul vizitei. Nimeni din Oraşul Norilor nu părea curios să ştie cine ar putea fi acest tînăr şi micul său droid – sau ce caută ei acolo. Totul părea destul de ciudat, iar Luke începu să se simtă foarte neliniştit.

Deodată auzi un sunet la celălalt capăt al coridorului. Luke se opri, lipindu-se de peretele coridorului.

R2, bucuros la gîndul că ar putea fi din nou printre droizi şi oameni cunoscuţi, începu să fluiere şi să piuie frenetic. Luke îi aruncă o privire pentru a-l face să tacă iar micul robot mai emise un ultim chiţăit slab. Atunci Luke trase cu ochiul după colţ şi văzu apropiindu-se un

grup dintr-un hol lateral. În fruntea grupului se afla un personaj impunător, cu armură şi cască. În spatele lui, doi gardieni din Oraşul Norilor, împingeau o cutie transparentă de-a lungul coridorului. De unde se afla el, Luke putu vedea că lada conţinea o formă umană nedefinită, asemănătoare unei statui. În urma lăzii mergeau doi soldaţi imperiali care-l zăriră pe Luke.

Instantaneu, soldaţii ţintiră spre el şi începură să tragă, dar Luke evită fasciculele laser şi înainte ca ei să poată trage din nou, tînărul îşi descărca aruncătorul, făcînd două găuri sfîrîitoare în piepturile protejate de armură ale soldaţilor.

Cînd soldaţii căzură, cei doi gardieni împinseră iute forma îmbrăcată în carbonit într-un alt hol, iar personajul în armură îşi ridică aruncătorul spre Luke, trimiţînd în direcţia lui o încărcătură mortală. Raza laser trecu foarte aproape de el şi dislocă o bucată mare din peretele de lîngă el, transformînd-o într-un nor de pulbere. După ce praful se aşeză, Luke se uită din nou după colţ şi văzu că atacatorul fără nume, gărzile şi lada dispăruseră în spatele unei uşi groase de metal.

Auzind nişte sunete în spatele său, Luke se întoarse şi îi văzu pe Leia, Chewbacca, C-3PO şi încă un bărbat necunoscut într-o mantie mergînd de-a lungul altui hol, păziţi de un grup de soldaţi imperiali.

Gesticulă pentru a atrage atenţia Prinţesei.

— Leia! strigă el.

— Luke, nu! exclamă ea, cu vocea plină de teamă. E o cursă!

Lăsîndu-l pe R2 în urma lui, Luke fugi să-i ajungă. Dar cînd intră într-o mică antecameră, Leia şi ceilalţi dispăruseră. Luke îl auzi pe R2 fluierînd frenetic în timp ce gonea spre antecameră. În plus, cînd tînărul se întoarse cu repeziciune văzu o uşă metalică uriaşă căzînd cu un zgomot asurzitor în faţa robotului alarmat.

O dată cu închiderea acelei uşi, Luke fu separat de

coridorul principal şi cînd se întoarse să găsească o altă ieşire văzu şi alte uşi metalice care închiseră cu zgomot ieşirile spre celelalte culoare.

Între timp, R2 rămăsese oarecum ameţit de acest şoc. Dacă ar fi înaintat doar un pic în interiorul antecamerei, uşa aceea l-ar fi strivit, transformîndu-l în fiare, numai bune de aruncat. Atinse cu nasul său metalic uşa, apoi scoase un fluierat de uşurare şi plecă în direcţia opusă.

Antecameră era plină de conducte ce şuierau şi scoteau aburi. Luke începu să cerceteze încăperea şi observă o deschizătură deasupra capului său, ducînd într-un loc pe care nici nu şi l-ar fi putut imagina. Păşi înainte pentru a vedea mai bine, şi în acel moment o bucată din podeaua pe care stătea începu să se ridice încet. Luke rămase pe platforma ridicătoare, hotărît să înfrunte duşmanul pentru care călătorise atît de departe.

Ţinînd aruncătorul strîns în mînă, Luke urcă în camera de îngheţare cu carbon. În cameră era o tăcere de moarte, cu excepţia şuieratului aburilor care scăpau din conductele aflate în cameră. Lui Luke i se păru că era singura fiinţă vie în acea cameră cu maşinării stranii şi containere de chimicale, dar simţi că nu era singur.

"Vader..."

Rostise numele în gînd în timp ce-şi rotea privirea prin cameră.

— Lord Vader, îţi simt prezenţa, arată-te, îl provocă Luke pe inamicul său nevăzut, sau te temi de mine?

În timp ce Luke vorbea, aburii ce scăpau din conducte începură să se împrăştie în nori mari. Atunci, fără a fi afectat de căldura mortală, Vader apăru şi trecu prin vaporii şuierători, pe pasarela îngustă de deasupra camerei, foşnind cu mantia lui neagră ce flutura în urma lui.

Luke făcu un pas precaut spre personajul diabolic îmbrăcat în negru şi îşi introduse aruncătorul în teacă.

Simţi un val de încredere în sine, convins că este complet pregătit pentru a-l înfrunta pe Stăpînul Întunecat ca de la Jedi la Jedi. Nu avea nevoie de aruncător. Simţea că Forţa era cu el şi că, în sfîrşit, era gata pentru această bătălie inevitabilă. Încet, începu să urce scările spre Vader.

— Forţa este cu tine, tinere Skywalker, spuse Darth Vader de sus, dar nu eşti un Jedi.

Cuvintele lui Vader fură ca un duş îngheţat. Pentru o clipă Luke ezită, aducîndu-şi aminte cuvintele unui alt Cavaler Jedi: "Luke, foloseşte Forţa doar pentru cunoaştere şi apărare, nu ca armă. Nu ceda urii sau mîniei. Ele te vor împinge spre partea întunecată."

Lăsînd însă deoparte orice îndoială, Luke înşfăca mînerul neted şi frumos finisat al sabiei sale şi aprinse rapid lama laser. În aceeaşi clipă, Vader îşi aprinse propria lui sabie laser şi acum aştepta ca tînărul Skywalker să atace.

Ura sa faţă de Vader îl împinse pe Luke să se năpustească asupra lui cu sălbăticie, coborîndu-şi lama ce sfîrîi la contactul cu cea a lui Vader. Fără efort, cu repeziciune, Stăpînul Întunecat pară lovitura, rotindu-şi defensiv propria lui armă.

Luke atacă din nou. Încă o dată lamele lor de energie se întîlniră cu zgomot.

Şi apoi stătură, uitîndu-se unul la altul pentru un timp ce părea că nu se mai sfîrşeşte, privindu-se printre săbiile încrucişate.

XIII

Şase soldaţi imperiali îi păzeau pe Lando, Leia şi Chewbacca în timp ce-i duceau pe coridoarele intermediare ale Oraşului Norilor. Tocmai ajunseseră la o intersecţie cînd doisprezece dintre gardienii lui Lando şi aghiotantul lui sosiră şi le blocară drumul.

— Cod Forţă Şapte, ordonă Lando oprindu-se în faţa aghiotantului său.

În acea clipă cei doisprezece gardieni îşi aţintiră armele laser către soldaţii luaţi prin surprindere, iar aghiotantul lui Lando le luă calm armele. Îi întinse una din arme Leiei şi una lui Lando, apoi aşteptă următorul ordin.

— Închideţi-i în turnul de pază, spuse administratorul Oraşului Norilor. În linişte! Nu trebuie să ştie nimeni.

Gardienii şi aghiotantul lui Lando, ducînd armele luate, îi împinseră pe soldaţi pe drumul spre turn.

Leia privi această întoarcere rapidă a situaţiei cu mintea confuză. Dar confuzia ei se transformă în uimire cînd Lando, omul care-l trădase pe Han Solo, începu să-i scoată legăturile lui Chewbacca.

— Haideţi, îi grăbi el. O ştergem de aici.

Mîinile uriaşe ale wookieului erau, în sfîrşit, libere. Fără să aştepte explicaţii, Chewbacca se întoarse spre omul care-l eliberase şi, cu un urlet ce-ţi îngheţa sîngele în vine, se aruncă asupra lui Lando şi începu să-l gîtuie.

— După ceea ce i-ai făcut lui Han, zise Leia, nu m-aş mai încrede în tine nici să....

Lando, luptîndu-se disperat să se elibereze din strînsoarea feroce a lui Chewbacca, încercă să-i explice:

— Nu am avut de ales, începu el – dar wookieul îl

intrerupse cu un lătrat mînios.

— Mai avem o şansă să-l eliberăm pe Han, reuşi să articuleze Lando. Sînt pe platforma de est.

— Chewie, spuse Leia în sfîrşit, dă-i drumul!

Încă mînios, Chewbacca îl eliberă pe Lando şi-l ţintui cu privirea în timp ce Calrissian încerca să-şi recapete suflarea.

— Stai cu ochii pe el, Chewie, îl preveni Leia pe wookieul ce mîrîia ameninţător.

— Am sentimentul, bombăni Lando pentru sine însuşi, că fac o altă mare greşeală.

Micuţa unitate R2 patrula în sus şi în jos pe coridor cercetînd cu senzorii în toate direcţiile posibile într-o încercare de a detecta un semn de viaţă din partea stăpînului său, sau oricare alt semn de viaţă. Îşi dădu seama că se afla într-o situaţie îngrozitoare şi nici nu mai ştia ce distanţe parcursese.

Cînd R2-D2 dădu colţul, observă un număr de forme ce se deplasau pe coridor. Piuind şi fluierînd politeţuri robotice, speră că aceste fiinţe să fie prietenoase.

Zgomotele sale fură detectate de una din creaturi, care începu să-l strige.

— R2... R2... Era 3PO! .

Chewbacca, ducîndu-l încă în spinare pe C-3PO, pe jumătate asamblat, se întoarse rapid pentru a-l vedea pe bondocul de R2 venind spre ei. Dar cînd wookieul se întoarse, 3PO ieşi din raza vizuală a prietenului său.

— Stai, îi ceru 3PO. Întoarce-te, cap de lînă ce eşti... R2, grăbeşte-te! Încercăm să-l salvăm pe Han din ghearele vînătorului de prime.

R2 acceleră, piuind în timp ce mergea, iar 3PO îi răspundea răbdător la avalanşa de întrebări.

— Ştiu. Dar stăpînul Luke poate să se apere singur .Cel puţin asta îşi tot spunea C-3PO, în timp ce grupul

continua căutarea lui Han.

Pe platforma de aterizare estică a Oraşului Norilor doi gardieni împinseră trupul îngheţat al lui Han Solo printr-o trapă laterală a navei *Sclav I.* Boba Fett urcă la bordul navei pe o scară aflată lîngă trapă, ordonînd să fie închisă de îndată ce intră în carlingă.

Fett aprinse motoarele navei sale şi aceasta începu să ruleze de-a lungul platformei pentru a decola.

Lando, Leia şi Chewbacca dădură buzna pe platformă exact la timp pentru a vedea cum *Sclav I* se ridică şi se pierde în portocaliul şi roşul apusului de soare din Oraşul Norilor.

Ridicîndu-şi aruncătorul laser, Chewbacca urlă şi descarcă arma înspre nava ce-şi lua zborul.

— N-are rost, îi spuse Lando. Au ieşit din raza de bătaie a armei.

Toţi, în afară de 3PO, priveau către nava ce decola. Legat încă de spatele lui Chewbacca el văzu ceva ce ei nu observaseră încă.

— Vai mie, nu!

O trupă de soldaţi imperiali atacă grupul cu foc continuu din aruncătoarele lor laser. Prima descărcare trecu la mică distanţă de Prinţesa Leia. Lando răspunse repede, trăgînd spre inamic şi aerul se umplu de o încrucişare de descărcări laser roşii şi verzi.

R2 o şterse spre ascensorul platformei şi se ascunse înăuntru, trăgînd cu ochiul la furia bătăliei de la o distanţă apreciabilă.

Lando strigă pe deasupra sunetelor armelor:

— Haideţi să mergem, îi chemă el, luînd-o la goană spre ascensorul deschis şi trăgînd spre soldaţii imperiali în timp ce fugea. Dar Leia şi Chewbacca nu se mişcară. Îşi menţineau poziţia, trăgînd constant asupra soldaţilor ce îi asaltau. Aceştia ţipau căzînd pe măsură ce piepturile, braţele şi stomacurile lor explodau sub ţinta precisă a femeii şi a wookieului.

Lando, scoţîndu-şi capul din ascensor, încercă să le atragă atenţia, îndemnîndu-i să fugă. Dar cei doi păreau posedaţi de felul în care trăgeau, descărcîndu-şi toată furia pentru captivitatea lor şi pentru pierderea celui pe care amîndoi îl iubeau. Erau hotărîţi să-i extermine pe aceşti servitori ai Imperiului galactic.

3PO ar fi preferat să se afla oriunde altundeva. Nefiind în stare să fugă, tot ce putea face era să strige după ajutor.

— R2, ajută-mă! ţipă el. Cum am nimerit eu aici? Este o soartă mai crudă decît moartea să fii legat de spatele unui wookie!

— Intraţi aici! strigă Lando din nou. Grăbiţi-vă, grăbiţi-vă!

Leia şi Chewbacca începură să se mişte spre el, evadînd de sub ploaia de foc laser şi grăbindu-se să intre în ascensorul ce-i aştepta. Înainte ca uşile liftului să se închidă, văzură soldaţii care mai rămăseseră cum fugeau spre ei.

Săbiile laser se izbeau în bătălia dintre Luke Skywalker şi Darth Vader pe platforma de deasupra camerei de îngheţare cu carbon. Luke simţi platforma cum se mişcă la fiecare lovitură parată. Dar era de neclintit, căci cu fiecare lovitură de sabie îl făcea să dea înapoi pe Darth Vader.

Vader, folosindu-şi sabia laser pentru a para loviturile agresive ale lui Luke, spuse calm în timp ce luptau:

— Frica nu te atinge. Ai învăţat mai mult decît am crezut.

— Vei vedea că sînt plin de surprize, replică încre-zător tînărul, ameninţîndu-l pe Vader cu încă o lovitură.

— Şi eu, veni calm răspunsul.

Cu două mişcări graţioase Stăpînul întunericului îl dezarmă pe Luke, arma lui zburînd la mare depărtare de

el. O tăietură făcută de lama de energie a lui Vadei chiar la picioarele lui Luke îl făcu pe tînăr să sară înapoi pentru a se proteja. Dar se împiedică şi căzu pe spate pe scări. Întins pe platformă, Luke se uită în sus şi văzu figura întunecată înălţîndu-se deasupra lui în vîrful scării. Apoi personajul întunecat zbură drept spre el, cu mantia unduindu-se prin aer asemenea aripilor unui liliac monstruos.

Rapid, Luke se rostogoli pe o parte, fără a-şi lua ochii de la Vader, în timp ce acesta ateriza fără zgomot lîngă el.

— Viitorul tău este legat de mine, Skywalker, şuieră Vader, înălţîndu-se deasupra tînărului ghemuit. Acum vei îmbrăţişa partea întunecată a Forţei. Obi-Wan ştia că aşa se va întîmpla.

— Nu! strigă Luke, încercînd să îndepărteze prezenţa răului.

— Obi-Wan nu ţi-a spus multe lucruri, continuă Vader. Vino, eu voi continua ucenicia cu tine.

Influenţa lui Vader era incredibil de puternică, ca fiinţă vie.

"Să nu-l ascult", îşi spuse Luke în sinea sa *"Încearcă să mă păcălească, să mă deruteze, să mă conducă spre partea întunecată a Forţei, aşa cum m-a avertizat Ben ."*

Luke începu să dea înapoi în faţa Stăpînului din Sith, în spatele tînărului, capacul ascensorului hidraulic se deschise fără zgomot gata să-l primească.

— Mai bine mor, exclamă Luke.

— Nu va fi nevoie.

Stăpînul Întunericului plonjă deodată spre Luke cu sabia, cu atîta forţă încît tînărul îşi pierdu echilibrul şi căzu în groapa deschisă.

Vader întoarse spatele gropii de îngheţare şi îşi dez-activă sabia laser.

— Mult prea uşor, regretă el. Poate că nu eşti atît de puternic pe cît credea Împăratul.

În timp ce vorbea, metalul topit începu să curgă în deschizătura din spatele său, dar în vreme ce încă stătea cu spatele, ceva se ridică spre tavan cu repeziciune.

— Timpul va decide asta, replică liniştit Luke la remarca lui Vader.

Stăpînul întunecat se răsuci pe călcîie: în acel stadiu al procesului de îngheţare cu siguranţă că subiectul n-ar trebui să fie în stare să vorbească! Vader îşi aruncă privirea prin cameră şi apoi îşi ridică spre tavan capul ascuns de casca neagră.

Spînzurînd de un furtun ce trecea pe tavan, Luke stătea suspendat, după ce sărise cei cinci metri înălţime pentru a scăpa de carbonit.

— Impresionant, admise Vader, forţa ta este impresionantă.

Luke îşi dădu drumul pe platformă, de partea cealaltă a găurii din care ieşeau aburi. Întinse mîna, şi sabia lui ce zăcea pe jos într-un alt colţ al platformei, îi zbură înapoi în palmă. Imediat şi-o aprinse. Sabia lui Vader se aprinse în acelaşi moment.

— Ben te-a învăţat bine. Ţi-ai controlat teama. Acum eliberează-ţi furia. Eu ţi-am distrus familia. Răzbună-te.

Însă de data aceasta Luke era mai precaut şi mai controlat. Dacă putea să-şi subjuge furia, aşa cum îşi controlase în final teama, nu va putea fi convertit.

"Adu-ţi aminte de antrenament", îşi spuse Luke singur. "Adu-ţi aminte de ce te-a învăţat Yoda! Aruncă afară toată ura şi furia şi primeşte Forţa!"

Reuşind să-şi controleze sentimentele negative, Luke începu să avanseze ignorînd vorbăria lui Vader. Îl atacă pe Vader şi, după un schimb scurt de lovituri, îl forţă să dea înapoi.

— Ura ta îţi poate da putere să mă distrugi, încercă să-l tenteze Vader. Foloseşte-o.

Luke începu să priceapă atunci cît de îngrozitor de puternic era inamicul său şi îşi spuse singur: "Nu voi

deveni sclavul părţii întunecate a Forţei" şi se apropie precaut de Vader.

Pe măsură ce Luke se apropia, Vader bătea în retragere încet. Luke îl atacă cu o lovitură puternică. Cînd Vader o pară, îşi pierdu echilibrul şi căzu de pe marginea exterioară a conductelor cu aburi.

Lui Luke aproape îi tremurau genunchii din cauza epuizării în această luptă cu adversarul său de temut. Îşi adună puterile şi merse precaut pînă la margine, privind în jos. Însă nu văzu nici urmă de Vader. Stingînd sabia de lumină şi agăţînd-o la centură, Luke coborî în groapă.

Sări pe podea şi îşi dădu seama că se află într-o uriaşă cameră de control şi întreţinere care superviza reactorul ce dădea energie întregului oraş. Privind prin cameră, observă o fereastră mare, în faţa căreia silueta lui Darth Vader se profila nemişcată şi întunecată.

Luke se apropie încet de fereastră şi-şi aprinse din nou sabia laser.

Dar Vader nu şi-o aprinse pe-a lui şi nu făcu nici un efort să se apere cînd Luke se apropie. De fapt singura armă a Stăpîului Întunecat era vocea lui seducătoare.

— Atacă, îl provocă pe tînărul Jedi. Distruge-mă.

Zăpăcit de planul lui Vader, Luke ezită.

— Nu te poţi salva decît răzbunîndu-te.

Luke se opri pe loc. Să acţioneze oare după spusele lui Vader şi astfel să folosească Forţa ca instrument al răzbunării? Sau să renunţe la această luptă acum, sperînd într-o altă ocazie în care să-l înfrunte pe Vader, după ce va şti să se controleze mai bine?

Nu, cum putea amîna ocazia să distrugă această creatură a răului? Aceasta era ocazia, acum, şi nu putea s-o amîne...

S-ar putea să nu mai aibă o altă şansă!

Luke îşi prinse cu amîndouă mîinile sabia laser, ridicînd arma pentru lovitura care va distruge această oroare mascată.

Dar înainte de a putea să o facă, o bucată mare dintr-un aparat se detaşă singură din zidul aflat în spatele lui şi zbură, lovindu-l. Întorcîndu-se instantaneu, Luke tăie cu sabia sa bucata de metal în două jumătăţi masive care se prăbuşiră pe podea.

O a doua bucată de aparatură goni spre Luke şi el folosi din nou Forţa pentru a-i schimba direcţia. Obiectul greu fu proiectat în lături ca şi cum ar fi lovit o pavăză nevăzută. Apoi o conductă mare veni spre el, rotindu-se prin aer. Dar tocmai cînd Luke respinse obiectul enorm, alte unelte şi bucăţi de aparatură zburară spre el din toate direcţiile. Apoi cabluri, ce ieşeau singure din ziduri se apropiară de el unduindu-se, împroşcînd scîntei şi încercînd să-l biciuiască.

Bombardat din toate părţile, Luke făcu tot ce putu pentru a respinge atacul; în cursul acestei încercări se alese cu răni şi vînătăi. O altă bucată mare de aparatură zbură pe lîngă Luke şi sparse fereastra mare din spatele lui, lăsînd să intre vîntul ce urla afară. Brusc toate lucrurile din cameră zburară pe geam, iar vîntul puternic îi biciui trupul lui Luke şi umplu camera cu un urlet ca de vrăjitoare.

În mijlocul camerei, neclintit şi triumfător, se afla Darth Vader.

— Eşti învins, strigă Stăpînul Întunericului. Nu are rost să mai rezişti. Te vei alătura mie sau vei muri ca Obi-Wan!

Pe cînd Vader spuse aceste cuvinte, o ultimă bucată de aparatură grea îşi croi drum prin aer lovindu-l pe tînărul Jedi, aruncîndu-l prin fereastra spartă. Vîntul îl luă cu el, aruncîndu-l şi el se rostogoli pînă cînd reuşi să se prindă de o traversă cu una din mîini.

Cînd vîntul se mai domoli şi vederea i se limpezi, Luke îşi dădu seama că se afla agăţat de pasarela care ducea la reactor, în exteriorul camerei de control. Cînd privi în jos văzu ceea ce îi păru un abis nesfîrşit. Un val

de ameţeală trecu peste el şi îşi închise ochii pentru a nu intra în panică.

Comparativ cu reactorul de care spînzura, Luke nu părea mai mare decît un grăunte de nisip, iar reactorul însuşi nu părea mai mare decît un grăunte de nisip în comparaţie cu restul tunelului.

Apucînd bine traversa cu o mînă, Luke reuşi să-şi agate sabia laser de centură şi apoi să prindă bara cu amîndouă mîinile. Ridicîndu-se, ajunse pe pasarelă exact la timp pentru a-l vedea pe Darth Vader venind spre el.

În timp ce Vader se apropia, difuzoarele intrară în funcţiune:

— Fugarii se îndreaptă spre platforma 327. Pregătiţi toate transportoarele. Toate forţele de ordine în alertă.

Apropiindu-se ameninţător de Luke, Vader prezise:

— Prietenii tăi nu vor scăpa, şi nici tu.

Vader făcu încă un pas şi Luke îşi ridică imediat sabia, gata să reînceapă lupta.

— Eşti învins, constată Vader cu o siguranţă îngrozitoare. Nu are rost să opui rezistenţă.

Dar Luke rezistă. Se aruncă asupra Stăpînului Întunecat cu o lovitură teribilă, iar lama sa laser trecu sfîrîind prin armura lui Vader şi pătrunse adînc în carne. Vader se clătină în urma loviturii şi lui Luke şi se păru că acesta este cuprins de durere. Dar numai pentru o clipă. Apoi, din nou, Vader începu să se apropie de el.

Păşind înainte, Stăpînul Întunericului îl avertiză:

— Nu te lăsa distrus aşa cum a făcut-o Obi-Wan. Luke gîfîia, sudoarea rece picurîndu-i de pe frunte.

Dar auzind numele lui Ben simţi cum o hotărîre bruscă îşi croieşte drum în mintea lui.

"Calm...", îşi aminti singur. "Fii calm."

Dar spectrul înveşmîntat în negru se apropia cu paşi mari de el pe pasarela îngustă şi se părea că dorea viaţa tînărului Jedi. Sau, şi mai rău, sufletul său fragil.

Lando, Leia, Chewbacca şi cei doi roboţi alergau de-a lungul unui coridor. După ce dădură colţul, observară uşa deschisă spre platforma de aterizare. Acolo se afla *Şoimul Mileniului.* Deodată, uşa se trînti cu zgomot. Înghesuindu-se într-o firidă, văzură un grup de soldaţi pornind la atac, trăgînd cu armele laser în timp ce fugeau spre ei. Bucăţi de zid şi de pardoseală se desprinseră şi zburară prin aer la impactul cu razele de energie ce ricoşau.

Chewbacca mîrîia, trăgînd în direcţia soldaţilor cu furia sălbatică a unui wookie. O acoperi pe Leia, care apăsa cu disperare pe butoanele ce comandau uşa. Însă aceasta nu se mişcă din loc.

— R2! strigă 3PO. Panoul de control. Tu poţi trece peste sistemul de alarmă.

3PO gesticula spre panou, grăbindu-l pe micul robot şi arătîndu-i o priză pentru computerul de pe panoul de control.

R2-D2 o zbughi spre panou, piuind şi fluierînd în timp ce se grăbea pentru a-şi oferi ajutorul.

Răsucindu-se pentru a evita descărcările laser, Lando lucra febril pentru a-şi conecta transmiţătorul la intercomul panoului.

— Vă vorbeşte Calrissian, transmise el în întreg sistemul de comunicaţii. Imperiul preia controlul asupra oraşului. Vă sfătuiesc să plecaţi înainte de sosirea altor trupe imperiale.

Închise emiţătorul. Lando ştia că făcuse tot ce era posibil pentru a-şi avertiza oamenii; acum trebuia să-şi scoată în siguranţă prietenii din acest viespar.

Între timp, R2 introdusese un braţ extensibil în priza pentru computer. Droidul scoase un piuit scurt care se transformă brusc într-un ţipăt de robot. Începu să tremure, circuitele i se aprinseră cu o strălucire intensă şi fiecare orificiu din carcasa lui începu să scuipe fum.

Lando îl trase repede pe R2 din priza de energie. Începînd să se răcească, droidul trimise cîteva piuituri slabe în direcţia lui 3PO.

— Ei bine, data viitoare să fii mai atent, răspunse 3PO apărîndu-se. Nu intră în atribuţiile mele să cunosc diferenţa dintre o priză de curent şi una de computer. Eu sînt interpret...

— Mai are cineva vreo idee? strigă Leia în timp ce trăgea în soldaţii ce-i atacau.

— Haideţi, răspunse Lando în hărmălaia de nedescris a luptei, vom încerca în alt fel.

Vîntul ce urla prin tunelul reactorului absorbea în întregime sunetul săbiilor laser care se încrucişau.

Luke se mişcă agil de-a lungul pasarelei şi se refugie în spatele unui uriaş panou cu instrumente, pentru a scăpa de urmăritorul său. Dar Vader fu acolo într-o clipă, sabia lui abătîndu-se peste panou ca lama unei ghilotine, tăind complexul de instrumente în două. Detaşîndu-se, panoul începu să cadă, dar fu prins deodată de vîntul ce sufla, care îl ridică în aer.

Un moment de neatenţie era tot ce-şi dorea Vader. În vreme ce panoul cu instrumente plutea, Luke se uită involuntar spre el. În acea secundă, lama laser a Stăpînului Întunecat căzu fulgerător peste mîna lui Luke, tăind-o şi făcîndu-l să-i scape sabia laser ce se roti, căzînd în abisul de dedesubt.

Durerea era înfiorătoare. Luke simţi mirosul groaznic al cărnii arse şi îşi strînse antebraţul bont sub braţul stîng, încercînd să-şi oprească suferinţa.

Se retrase cu spatele de-a lungul pasarelei pîna ce ajunse la capătul ei, urmărit pas cu pas de silueta cu mantie neagră.

Brusc, vîntul se calmă. Şi Luke realiză că nu mai are unde să se refugieze.

— Nu există scăpare, îl avertiză Stăpînul Întunecat din Sith, înălţîndu-se în faţa lui Luke ca un înger negru al morţii.

Nu mă obliga să te distrug. Ai puterea pe care ţi-o dă Forţa. Acum trebuie să înveţi să foloseşti faţa întunecată a ei. Vino cu mine şi împreună vom fi mai puternici decît împăratul. Vino, cu mine îţi vei încheia antrenamentul şi împreună vom conduce galaxia.

Luke refuză să cedeze propunerilor lui Varder.

— Nu voi veni cu tine niciodată!

— Dacă ai şti cît de puternică este Forţa Întunericului, continuă Vader. Obi-Wan nu ţi-a spus niciodată ce s-a întîmplat cu tatăl tău nu-i aşa?

Mînia lui Luke crescu cînd Vader pomeni despre tatăl său.

— Mi-a spus destule! ţipă el. Mi-a spus că tu l-ai ucis.

— Nu, răspunse calm Vader. Eu sînt tatăl tău.

Uluit, Luke se holbă cu neîncredere la războinicul îmbrăcat în negru şi apoi se trase înapoi la auzul acestei dezvăluiri. Cei doi luptători stăteau privindu-se unul pe celălalt, tată şi fiu.

— Nu, nu! Nu este adevărat..., zise Luke, refuzînd să creadă ceea ce tocmai auzise. Este imposibil.

— Cercetează-ţi setimentele, spuse Vader, iar vorbele sunară ca o versiune malefică a lui Yoda. Ştii că este adevărat.

Apoi Vader îşi stinse sabia laser şi întinse o mînă sigură spre Luke. Scos din minţi şi îngrozit de cuvintele lui Vader, Luke strigă:

— Nu! Nu!

Vader continuă convingător:

— Luke, tu îl poţi distruge pe Împărat. El a prezis asta. Este destinul tău. Alătură-te mie şi împreună putem conduce galaxia ca tată şi fiu. Vino cu mine. Este singura cale.

În mintea lui Luke aceste vorbe se rotiră asemenea

unui vîrtej. Totul începea în fine să se lege. Sau nu? Se întreabă dacă Vader îi spusese adevărul – dacă antrenamentul lui Yoda, sau învăţăturile sfinte ale bătrînului Ben, propriile sale căutări în ale binelui şi oroarea pe care o avea faţă de rău, dacă toate lucrurile pentru care luptase nu erau decît nişte minciuni.

Nu dorea să-l creadă pe Vader, încercînd să se convingă singur că Vader minţea – dar într-un fel anume simţea adevărul din spusele Stăpînului întunecat. Dar, dacă Darth Vader spunea adevărul, de ce, se întrebă el, îl minţise Ben Kenobi? De ce? Mintea sa urla mai puternic decît orice vînt pe care Stăpînul Întunecat l-ar fi putut stîrni împotriva lui.

Răspunsurile păreau că nu mai au importanţă acum. Tatăl lui. Cu calmul pe care îl deprinsese de la Ben şi Yoda, Luke Skywalker luă, poate, ultima sa decizie.

— Niciodată, strigă Luke sărind în prăpastia fără fund de dedesubt. Căci, necunoscîndu-i adîncimea, era ca şi cum Luke ar fi căzut într-o altă galaxie.

Darth Vader merse pînă la capătul pasarelei şi îl privi pe Luke cum se rostogolea în vid. Un vînt puternic începu să sufle, unduind mantia lui Vader, în timp ce acesta se uita peste marginea pasarelei.

Trupul lui Skywalker căzu cu repeziciune. În timp ce se rotea prin aer, tînărul Jedi, rănit, încerca cu disperare să se agaţe de ceva pentru a opri căderea.

Stăpînul Întunecat privi pînă ce văzu cum corpul lui Luke fu aspirat de o conductă de aerisire din peretele lateral al tunelului reactorului. Cînd Luke dispăru, Vader se întoarse repede şi părăsi grăbit platforma.

Luke aluneca prin conducta de aerisire, încercînd să se prindă de pereţii acesteia pentru a-şi încetini căderea. Dar marginile netede şi lucioase ale conductei nu aveau găuri sau proeminenţe de care să se agaţe.

Ajunse în sfîrşit la capătul tunelului, lovind cu picioarele într-un grilaj circular. Grilajul, care se afla deasupra unui gol imens, se deschise sub impactul ciocnirii, iar Luke îşi simţi trupul alunecînd prin deschizătură. Încercînd să se agaţe cu unghiile de interiorul neted al conductei, Luke începu să strige după ajutor.

— Ben... Ben, ajută-mă, se rugă el cu disperare.

Chiar în timp ce striga, îşi simţi degetele alunecînd de-a lungul interiorului conductei, în vreme ce trupul i se apropia din ce în ce mai tare de golul ce se căsca sub el.

Oraşul Norilor era cuprins de haos. La scurt timp după ce transmisia lui Lando Carlissian fu auzită în întregul oraş, locuitorii săi începură să intre în panică. Unii dintre ei îşi împachetară cîteva lucruri, alţii pur şi simplu dădură buzna pe străzi, căutînd să scape.

În curînd, străzile se umplură de oameni şi extratereştri ce alergau dezorientaţi prin oraş. Trupele de asalt imperiale atacau locuitorii ce fugeau, schimburile de focuri între soldaţi şi aceştia din urmă ducînd la o bătălie înverşunată şi zgomotoasă.

Într-unul din coridoarele centrale ale oraşului, Lando, Leia şi Chewbacca ţineau în şah un grup de soldaţi, trăgînd cu disperare în ei. Era absolut necesar ca Lando şi ceilalţi să-şi menţină poziţia, căci ajunseseră la o altă intrare care i-ar fi putut duce la platforma de aterizare. Cu condiţia ca R2 să poată deschide uşa.

R2 încerca să scoată placa de protecţie de pe panoul de comandă al uşii. Dar, din cauza zgomotului şi a descărcărilor laser din jurul lui, micului droid îi era greu să se concentreze asupra muncii sale. Piuia în timp ce lucra, părînd un pic supărat pe 3PO.

— Ce tot spui acolo? îi strigă 3PO. Nu ne interesează hipermotorul de pe *Şoimul Mileniului.* A fost reparat. Spune-i odată computerului să deschidă uşa.

Apoi, pe cînd Lando, Leia şi wookieul se lipeau de uşă pentru a evita descărcările laser ale soldaţilor imperiali,

R2 piui triumfător şi uşa se deschise cu o pocnitură.

— R2, ai reuşit! exclamă 3PO. Droidul ar fi aplaudat dacă şi celălalt braţ i-ar fi fost ataşat. Nu m-am îndoit nici o clipă de tine!

— Grăbiţi-vă, strigă Lando, sau nu vom reuşi niciodată.

Micuţa unitate R2 se descurcase şi de data aceasta. În timp ce ceilalţi se repeziră să intre, robotul bondoc împrăştie în jur un fum alburiu – la fel de dens ca şi norii ce înconjurau această lume – care îi ascunse pe prietenii săi de privirile trupelor de asalt. Înainte ca norul să se fi risipit, Lando şi ceilalţi alergau deja spre platforma 327.

Trupele de asalt îi urmară, trăgînd asupra micului grup de fugari ce goneau spre *Şoimul Mileniului.* Chewbacca şi roboţii urcară la bordul cargoului în timp ce Lando şi Leia îi acopereau trăgînd de zor, doborînd şi mai mulţi soldaţi imperiali.

Cînd huruitul motoarelor *Şoimului* începu să se audă şi apoi crescu în intensitate, devenind asurzitor, Lando şi Leia mai traseră cîteva încărcături de energie strălucitoare. Apoi urcară în fugă rampa. Intrară în nava pirat şi trapa principală se închise în urma lor. În vreme ce cargoul începu să se mişte, auziră zgomotul unui foc de baraj imperial atît de puternic, încît toată planeta părea să se fi rupt în bucăţi.

Luke nu îşi putea încetini alunecarea inexorabilă spre deschizătura din conducta de aerisire.

Lunecă ultimii cîţiva centimetri şi apoi căzu prin atmosfera plină de nori, cu trupul învîrtindu-se şi mîinile agitîndu-se pentru a prinde ceva solid.

După un timp ce i se păru o veşnicie, se agăţă de braţul ca o lamă a unei antene meteo electronice. Însă puterile începură să-l părăsească; nu credea că va putea rămîne suspendat deasupra suprafeţei gazoase a norilor

pentru multă vreme.

Nu vorbea nimeni în carlinga *Şoimului Mileniului.*

Leia gîfîia încă după fugă, aşezată în scaunul lui Han Solo.

În spatele Prinţesei, privind peste umărul ei pe geamul din faţă, stătea Lando Calrissian, tăcut şi epuizat.

Încet, nava începu să se mişte luînd viteză pe măsură ce rula de-a lungul platformei de decolare.

Uriaşul wookie, în vechiul său scaun de copilot, acţionă o serie de întrerupătoare care porniră un dans haotic al luminilor de pe panoul principal de comandă al navei. Trăgînd maneta de acceleraţie, Chewbacca începu să conducă nava spre înălţimi, spre libertate.

Norii goneau pe lîngă ferestrele carlingii şi toţi răsuflară în sfîrşit uşuraţi cînd *Şoimul Mileniului* străpunse cerul roşu-portocaliu al amurgului.

Luke reuşi să-şi petreacă un picior peste lama antenei meteo, care continua să-i suporte greutatea. Dar aerul din

conducta de aerisire îl lovea cu putere, îngreunîndu-i eforturile pentru a nu aluneca de pe antenă.

— Ben..., mormăi el cuprins de suferinţă... Ben.

Darth Vader îşi făcu apariţia pe platforma de aterizare goală şi văzu scînteierea *Şoimului Mileniului* ce dispărea în depărtare.

Se întoarse către cei doi aghiotanţi ai săi.

— Aduceţi-mi nava mea! tună el.

Şi apoi plecă, cu mantia fluturîndu-i în urmă, pentru a se pregăti de călătorie.

Undeva în apropierea pilonului de susţinere al Ora-

şului Norilor, Luke vorbi din nou. Focalizîndu-şi mintea asupra cuiva despre care credea că ţine la el şi i-ar putea într-un fel veni în ajutor, strigă:

— Leia, ascultă-mă! cu un glas plin de implorare, o chemă din nou: Leia.

Tocmai atunci, o bucată mare din antena meteo se rupse şi căzu rostogolindu~se printre norii de dedesubt. Luke se agăţă şi mai tare de rămăşiţele antenei şi se forţă să reziste curentului de aer ce venea spre el din conducta de deasupra.

— Cred că sînt trei nave de vînătoare, îi spuse Lando lui Chewbacca în vreme ce priveau configuraţiile de pe ecranul computerului. Îi putem lăsa în urmă cu uşurinţă, adăugă, cunoscînd posibilităţile cargoului la fel de bine ca şi Han Solo.

Uitîndu-se către Leia, regretă trecutul său de administrator:

— Ştiam eu că afacerile mele aici erau mult prea frumoase pentru a dura, bombăni el. O să le duc dorul.

Dar Leia rămase ca împietrită. Nu aproba în nici un fel vorbele lui Lando, şi continua să privească în gol, ca hipnotizată. Apoi vorbi, ca în transă.

— Luke? spuse, ca şi cum ar fi răspuns la o chemare.

— Ce? întrebă Lando.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse ea cu fermitate. Chewie, îndreaptă-te spre partea de jos a oraşului.

Lando o privi uluit.

— Stai puţin. Nu ne întoarcem acolo!

Wookieul lătră, fiind, de data asta, de aceeaşi părere cu Lando.

— Fără discuţie, zise Leia hotărît, cu demnitatea cuiva obişnuit ca ordinele să-i fie ascultate. Faci cum spun. Este un ordin!

— Şi ce facem cu navele de vînătoare? se încăpăţînă

Lando. arătând spre cele trei interceptoare TIE ce se apropiau.

Privi spre Chewbacca, căutîndu-i sprijinul.

Dar, mîrîind ameninţător, Chewbacca îi transmise că ştia cine comandă acum.

— O.K., O.K., încuviinţă cuminte Lando.

Cu toată graţia şi viteza pentru care era renumit, *Şoimul Mileniului* coti printre nori şi se întoarse spre oraş. Şi în timp ce cargoul continua acest drum sinucigaş, cele trei aparate de vînătoare TIE îi urmară manevrele.

Luke Skywalker nu simţise că *Şoimul Mileniului* se apropie. Semiconştient, îşi menţinea totuşi poziţia pe bara scînteietoare a antenei meteo. Dispozitivul se îndoise sub greutatea sa, iar acum se rupse cu totul din rădăcină, căzînd împreună cu Luke prin golul imens al cerului de dedesubt. De data aceasta Luke ştiu că nu mai avea de ce să se agate în cădere.

— Priviţi! exclamă Lando, indicînd o siluetă ce se prăbuşea în depărtare. Cade cineva...

Leia reuşi să rămînă calmă; ştia că în acest moment panica i-ar pierde pe toţi.

— Zboară pînă sub el, Chewie, îi spuse pilotului. E Luke.

Chewbacca răspunse imediat acestei comenzi şi coborî *Şoimul Mileniului* în picaj.

— Lando, îl strigă Leia, întorcîndu-se spre el, deschide trapa de deasupra.

Grăbindu-se să iasă din cabină, Lando gîndi că era într-adevăr o strategie demnă de Han Solo.

Chewbacca şi Leia putură vedea acum mai limpede trupul lui Luke căzînd în gol şi wookieul îndreptă nava spre el. În vreme ce Chewie reducea simţitor viteza, forma ce se prăbuşea trecu pe lîngă geamul carlingii şi apoi ateriza cu zgomot pe învelişul exterior al navei.

Lando deschise trapa de deasupra. Zări în depărtare cele trei interceptoare TIE apropiindu-se de *Şoim* cu tunurile laser strălucind în cerul amurgului împroşcînd săgeţi de energie distrugătoare. Lando se întinse prin deschizătura trapei şi, prinzîndu-l pe Luke, încercă să-l tragă înăuntrul navei. Chiar atunci *Şoimul* se zgîlţîi ca urmare a unei descărcări laser ce explodă în apropiere, aproape aruncîndu-l pe Luke peste bord. Dar Lando îl prinse de mînă şi-l ţinu strîns.

Şoimul Mileniului se îndepărtă în mare viteză de Oraşul Norilor şi străpunse cuvertura densă de nori. Zburînd în zig-zag pentru a evita descărcările ce explodau orbitor în jurul cargoului, Prinţesa Leia şi pilotul wookie se chinuiau să îşi menţină nava în aer. Dar exploziile izbucneau peste tot în jurul carlingii, zgomotul lor concurînd cu urletul lui Chewbacca, ce manipula cu frenezie manetele de control.

Leia deschise interfonul.

— Lando, se simte bine? strigă ea pe deasupra zgomotului din carlingă. Lando, mă auzi?

Din spatele carlingii auzi un glas care nu era al lui Lando:

— Va supravieţui, răspunse Luke slab.

Leia şi Chewbacca se întoarseră şi-l văzură pe Luke, plin de vînătăi şi însîngerat, învelit într-o pătură, trecînd pragul carlingii, ajutat de Lando. Prinţesa sări de pe scaun şi îl îmbrăţişă fericită. Chewbacca, încercînd să scoată nava din raza de foc a navelor TIE, îşi dădu capul pe spate şi lătră cu bucurie.

În spatele *Şoimului Mileniului,* planeta norilor se pierdea în depărtare. Dar navele TIE îl urmăreau în continuare de aproape, trăgînd cu armele lor laser şi dezechilibrînd nava pirat cu fiecare lovitură ce-şi atingea ţinta.

Lucrînd cu îndemînare în cala *Şoimului,* R2-D2 se lupta să-şi menţină echilibrul în timp ce îl reasambla pe

prietenul său auriu. Îndreptînd greşelile bineintenţionatului wookie, micul droid piuia în vreme ce îşi desfăşura complicata muncă.

— Foarte bine, îl lăudă droidul de protocol.

Capul îi era pus cum trebuie, iar cel de-al doilea braţ era aproape ataşat şi el.

— Sînt ca nou.

R2 privi îngrijorat.

— Nu, R2, nu-ţi face griji. Sînt sigur că vom reuşi de data asta.

Dar în carlingă Lando nu era atît de optimist. Văzu luminile de avertizare ce se aprinseră pe panoul de comandă al navei; brusc alarma din întreaga navă începu să sune.

Ne lasă scuturile deflectoare, îi anunţă el pe Leia şi Chewbacca.

Leia se uită peste umărul lui Lando şi observă un alt punct luminos, foare mare, ce apăruse pe ecranul radarului,

— Acolo este o altă navă, spuse ea, mult mai mare, ce încearcă să ne taie calea.

Luke privi pe fereastra carlingii vidul înstelat. Ca pentru sine însuşi spuse:

— E Vader.

Amiralul Piett se apropie de Vader, ce stătea pe puntea celui mai mare dintre distrugătoarele spaţiale ale Imperiului şi se uita pe fereastră.

— Vor intra în raza de acţiune a undei gravitaţionale în cîteva clipe, raportă încrezător amiralul.

— Şi hipermotorul le-a fost dezactivat? întrebă Vader.

— Chiar după ce au fost capturaţi, domnule.

Bine, spuse uriaşul personaj îmbrăcat în negru. Pregătiţi-vă de abordaj şi luaţi-vă armele paralizante.

Pînă în prezent *Şoimul Mileniului* reuşise să-şi întreacă urmăritorii, navele de vînătoare TIE. Dar va putea el scăpa din faţa atacului giganticului distrugător spaţial ce se apropia?

— Nu avem voie să facem greşeli, spuse Leia încordată, privind pata mare de pe monitoare.

— Dacă oamenii mei au spus că au reparat nava asta, înseamnă că au făcut-o, o asigură Lando. Nu avem de ce să ne facem griji.

— Cunosc replica asta, bombăni Leia.

Nava fu scuturată din nou de o altă explozie laser, dar în acel moment o lumină verde începu să clipească pe panoul de control.

— Coordonatele sînt fixate, Chewie, spuse Leia. Acum ori niciodată.

Wookieul lătră aprobator. Era gata pentru evadarea în hiperspaţiu.

— Acum! strigă Lando.

Chewbacca dădu din cap ca şi cum ar fi vrut să spună că merita să încerce. Trase de maneta pentru trecerea la viteza luminii, ceea ce schimbă deodată zgomotul motoarelor ionice. Toţi cei aflaţi la bordul navei se rugau ca sistemul să meargă; nu aveau altă speranţă de a scăpa. Dar deodată zgomotul se stinse şi Chewbacca urlă cuprins de disperare.

Sistemul de hiperviteză dăduse greş din nou.

Iar *Şoimul Mileniului* se zguduia în continuare sub focul navelor TIE.

De pe distrugătorul său spaţial, Darth Vader privea fascinat cum interceptoarele TIE trăgeau fără oprire în *Şoimul Mileniului.* Nava lui Vader se apropia de *Şoimul* fugar şi în curînd Stăpînul Întunericului avea să-l aibă pe Skywalker în puterea sa.

Luke simţi şi el acest lucru. Se uită afară în tăcere, ştiind că Vader era aproape, că victoria lui asupra slăbitului Jedi va fi în curînd completă. Trupul îi era învineţit şi epuizat, sufletul pregătit pentru a se abandona destinului său. Nu mai avea pentru ce să lupte – nu-i mai rămăsese nimic în care să creadă.

— Ben, şopti el cuprins de disperare, de ce nu mi-ai spus?

Lando încercă să manevreze nişte butoane de pe panoul de control, iar Chewbacca sări de pe scaunul său şi alergă spre cală. Leia se aşeză pe scaunul lui Chewbacca şi îl ajută pe Lando să conducă *Şoimul* printre exploziile orbitoare.

Intrînd în cală, wookieul trecu pe lîngă R2, care încă mai lucra la 3PO. Roboţelul începu să piuie consternat în timp ce îl scruta pe wookieul care încerca febril să repare sistemul de hiperviteză.

— Am spus eu că sîntem pierduţi! intră în panică 3PO. Motoarele pentru viteza luminii iar nu funcţionează.

R2 piui, conectînd un picior.

— De unde ştii tu ce nu funcţionează? îl zeflemisi robotul auriu. Au! Fii atent la piciorul meu! Şi nu mai vorbi atît.

Vocea lui Lando răsună în cală, auzindu-se din intercom.

— Chewie, verifică ghidajele de deviaţie secundară.

Chewbacca îşi dădu drumul în subsolul calei. Se luptă să desprindă cu o rangă enormă o secţiune de panou. Dar aceasta nu se mişca.

Urlînd de supărare, prinse unealta ca pe o bîtă şi începu să lovească în panou cu toată puterea.

Deodată panoul de comandă din carlingă îl împroşcă pe Lando cu un jet de scîntei. Acesta făcu un salt înapoi, surprins, dar Luke păru că nu observă nimic din ce se întîmpla în jurul lui. Şedea cu capul plecat, descurajat, pradă durerii celei mai adînci.

— Nu voi putea să-i rezist, şopti el.

Lando înclină din nou *Şoimul Mileniului* pe o parte, încercînd să scape de urmăritori. Dar distanţa dintre cargou şi interceptoarele TIE se micşora cu fiecare clipă ce trecea.

În cala *Şoimului,* R2 o zbughi spre un panou de control, lăsîndu-l să stea într-un picior pe furiosul 3PO, care-l ocăra pe micul droid. R2 lucră cu repeziciune, bazîndu-se doar pe instinctul lui mecanic, pentru a reprograma circuitele de bord. Luminile clipeau strălucitor la fiecare dintre ajustările lui R2, cînd, deodată, din interiorul motoarelor de hiperviteză, un zumzet nou şi puternic se făcu auzit în toată nava.

Cargoul acceleră brusc, ceea ce îl făcu pe R2 să se rostogolească de-a lungul podelei, căzînd în subsolul calei peste Chewbacca.

Lando, care stătuse lîngă panoul de comandă, fu aruncat pe spate, izbindu-se de peretele carlingii. În timp ce cădea, văzu stelele de afară transformîndu-se în săgeţi orbitoare de lumină.

— Am reuşit! strigă Lando triumfător.

Şoimul Mileniului trecuse victorios la hiperviteză.

Darth Vader privea tăcut la vidul întunecat unde, doar cu clipă înainte, se aflase *Şoimul Mileniului.* Tăcerea lui, adîncă şi neagră, îi teroriza pe cei doi oameni ce stăteau lîngă el. Amiralul Piett şi căpitanul său aşteptau, cu trupurile străbătute de fiori de teamă, gîndindu-se cît de curînd vor simţi menghina invizibilă ce la va strînge implacabil gîturile.

Dar Stăpînul Întunecat nu se mişcă. Stătea în picioare, tăcut, cu mîinile la spate. Apoi se întoarse şi părăsi încet puntea, cu mantia-i neagră fluturînd în urma sa.

XIV

Şoimul Mileniului acostase în sfîrşit la un uriaş crucişător rebel. Clipind în depărtare, se vedea o strălucire ce radia de la o stea mare şi roşie, o strălucire ce îşi arunca lumina purpurie pe coca micului cargo.

Luke Skywalker se odihnea în centrul medical al crucişătorului spaţial rebel, unde era îngrijit de droidul chirurg numit 2-lB. Tînărul stătea liniştit, gînditor, în timp ce 2-lB se uita cu blîndeţe la mîna lui retezată.

Privind în sus, Luke o văzu pe Leia, urmată de C-3PO şi R2-D2, intrînd în centrul medical pentru a afla cum se mai simte şi, poate, pentru a-i aduce puţină veselie. Dar Luke ştia că terapia cea mai bună pe care o primise pînă acum pe acest crucişător era priveliştea din faţa lui.

Prinţesa Leia zîmbea. Ochii mari îi străluceau minunat. Arăta ca atunci cînd o văzuse prima oară – parcă trecuse o viaţă întreagă de-atunci, i se păru lui – cînd R2-D2 îi proiectase pentru prima oară imaginea ei holografică.

Iar în rochia, de cel mai pur alb, lungă pînă la pămînt, arăta angelic.

Ridicînd mîna, Luke i-o întinse lui 2-lB să i-o examineze. Droidul chirurg cercetă mîna bionică ce fusese implantată cu măiestrie la capătul retezat al antebraţului lui Luke. Apoi, robotul înfăşură pe mînă o bandă metalizată moale şi ataşă de bandă un mic dispozitiv electronic, strîngîndu-l uşor. Luke strînse pumnul şi simţi în mîna sa cea nouă pulsaţiile vindecătoare induse de aparatura lui 2-lB. Apoi îşi lăsă mîna şi braţul să se relaxeze.

Leia şi cei doi droizi se apropiară de Luke tocmai în

clipa cînd o voce se auzi din difuzorul intercomului. Era Lando:

— Luke..., spuse vocea, sîntem gata de decolare.

Lando Calrissian stătea pe scaunul pilotului de pe *Şoimul Mileniului.* Îi fusese dor de vechiul lui cargou, dar acum, cînd era din nou căpitanul său, se simţea destul de stingherit. Pe scaunul copilotului, Chewbacca observă neliniştea noului său căpitan în timp ce începu să manevreze întrerupătoarele ce pregăteau nava pentru decolare.

Glasul lui Luke se auzi prin difuzorul transmiţătorului lui Lando:

— Ne vedem pe Tatooine.

Din nou Lando vorbi în microfonul său, dar de această dată adresîndu-i-se Leiei:

— Nu-ţi face griji, Leia, spuse el cu emoţie în glas, îl găsim noi pe Han.

Aplecîndu-se, Chewbacca latră un rămas bun în microfon, un lătrat care era menit să străbată limitele timpului şi ale spaţiului pentru a fi auzite de Han Solo, oriunde fusese acesta dus de vînătorul de recompense.

Luke fu cel care îşi luă ultimul rămas bun, deşi nu o făcu pe faţă.

— Aveţi grijă, prieteni, spuse el, cu o notă nouă de maturitate în glas. Forţa fie cu voi.

Leia stătea singură în faţa marii ferestre rotunde de pe crucişătorul spaţial rebel, silueta ei drapată în alb părînd minusculă în comparaţie cu perdeaua de stele şi nave aparţinînd flotei rebele. Privi maiestuoasa stea stacojie ce ardea în marea neagră a infinitului.

Luke, avîndu-i ca însoţitori pe 3PO şi pe R2, se apropie de ea; înţelegea ceea ce simţea Leia, căci ştia şi el cît de îngrozitoare putea fi o asemenea pierdere.

Stînd unul lîngă altul, grupul privea cerurile în care *Şoimul Mileniului,* apăru, apoi coti într-o altă direcţie, pentru a se strecura cu demnitate printre navele flotei

rebele.

Curînd, *Şoimul Mileniului* părăsi flota rebelă ce staţiona.

Nu aveau nevoie de cuvinte în aceste clipe. Luke ştia că mintea şi inima Prinţesei Leia erau alături de Han, oriunde ar fi fost el şi oricare i-ar fi fost soarta. Acum era mai nesigur ca niciodată în privinţa propriului lui destin – mai mult chiar decît atunci cînd simplul băiat de fermier de pe o planetă îndepărtată aflase pentru prima oară despre acel ceva intangibil numit Forţă. Ştia doar că trebuie să se întoarcă la Yoda şi să-şi încheie pregătirea înainte să pornească în căutarea lui Han şi să-l salveze. Încet, o cuprinse pe Leia pe după umeri şi, împreună cu 3PO şi R2, îşi îndreptă curajos ochii spre ceruri, fiecare din ei privind spre aceeaşi stea purpurie.

STAR
THE EMPIRE STRIKES BACK
WARS
by Donald F. Glut
Based on a story by George Lucas

Universsul Star Wars Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită

dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de

neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie

odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un

plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai

rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

